

20
ஏந்துவிடு

4112.

118743

4112cc

எண்ண இருசெந்திடு

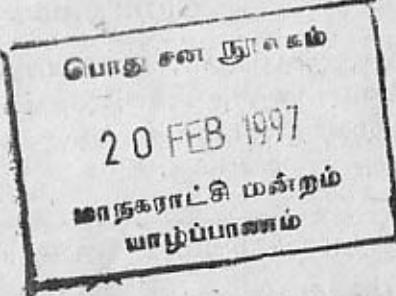
17
ஊடு

20

கந்தரசம்

8

4112cc

அண்ண இராசேந்திரம்

தேவீய நூல்க் பிரிவு
மாநகர நூல்க் கேட்ட
யாழிப்பாணம்.

பகுத்தறிவியக்கம்

திருநெல்வேலி.

118713

0

முதற் பதிப்பு: 1974 மூல

உரிமை பதிப்பு:

பகுத்தறிவியக்க
வெளியீடு : 1
விலை: ரூ. 3/-

காணிக்கை

“இன்னுமேடை நூல், இன்னுரால் கூறப்பட்ட கருத்து போன்றவைற்றற அல்ல; ஏற்கலாமா? ஏற்கக் கூடிய கருத்துத்தானு? போன்றவைற்றற அளவிடாகக் கொள்கின்ற அன்பர்களுக்கு.”

இந் நூலுக்குச் சிறப்புச் செய்தோர்:

- ★ புத்தார்-சிறி சோமஸ்கந்த கல்லூரியில் மாணவருக இருந்த காலத்தில் இத்தகைய எண்ணங்களை என்னிடம் வளர்த்த புங்குடு தீவைச் சேர்த்த ஆசிரியர் திரு. க. மகாலிங்கவிவா.
- ★ வாழ்த்துரை நல்கிய டாக்டர். ஏபிரகாம் ரி. கோவூர்.
- ★ முகப்பு அட்டை ஓவியத்தை அழகுறக் கீற்றத்தந்த புலோலி கிழக்கு நண்பர் க. குலநாயகம்.
- ★ அச்சிட்டுத் தந்த அச்சக அன்பர்கள்.

இவர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

அண்ணு இராசேந்திரம்

“அன்பகம்”

ஆவரங்கால், புத்தார்,
இலங்கை.

அச்சிட்டோர்: சிலோன் நிலுப்பிப்பர்ஸ் கேட்டடை, கொழும்பு-12

வாழ்த்துரை

‘மனத்திற் பட்ட உண்மைக் கருத்துக்களை மக்கள் மல்லறம் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய முறையில் எடுத்துரைப்பதே மெய்ப் பொருள் காண்போவின் பண்டு’ என்ற கொள்கையை உடைய வர் திரு. அண்ணு இராசேந்திரம், அவர் பகுத்தறிவுக் கண் ணேடு எதனையும் நோக்குபவர். தன்மான உணர்வுடையவர்.

“கந்தரசம்” தீடுக்கீடுச் செய்கின்றதா? இலங்கையிலும் இப்படியொரு நூலா! என்று ஆச்சியப்படுகின்றிருக்கா? அப் படித்தான் தோன்றும், உண்மைகளை மறைப்பவர்களுக்கு. எது வித எதிர்ப்புமின்றி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற நூல்ஸ்லவா கந்தபுராணம்?

பள்ளிக்கூடங்களில் மதக் கல்வியைப் படிப்பியதனால் ஏற்படும் அபாயத்தைப் பற்றி, சில காலத்துக்கு முன் இந்திய வாராட்டோன்றிலே கட்டுரைகளின் எழுதியிருந்தேன். அதில் விவிலிய வேதத்திலுள்ள ஆபாசமான, தரங்கெட்ட கணதக்கொடும், தொட்டக்கொடும் எடுத்துக்காட்டியிருந்தேன். அதிலும் பார்க்க ஆபாசமானதும், தரங்கெட்டதுமான கருத்துக்கள் இந்தி மத நூல்களில் உள். இலங்குரான் திரு. அண்ணு இராசேந்திரம் அவற்றை எடுத்துக்காட்டி இர் நூல் எழுதியதனால் ‘அத்தகைய நூல்களை’, கல்வி நிலையங்களில் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று கூறுவோவின் கூற்று அபாயகரமானது என்பதை இந்நூலைப் படிப்போர் உணர்வார்கள் என்பது எனது எண்ணமாகும். இவரது முயற்சி மேலும் தொடர வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

வணக்கம்.

டாக்டர். ஏபிரகாம் ரி. கோவூர்.
1974-7-15.

‘திருவல்லா’
89, பாமன்கடை ஒழுங்கை,
கொழும்பு-6.

வெளியீட்டுரை

'கந்தரசம்' பகுத்தறிவியக்கத்தின் கன்னிமேலிலிருந்து, காலத்திற்கும், அறிவுக்கும் பொருந்தாத விண் நம்பிக்கைகளை அழித்து ஒழிக்கும் நோக்குடன் இது வெளி வருவதால் இயக்கம் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறது.

இதன் ஆசிரியர் தண்பர் அண்ணு இராசேந்திராம் அவர்கள், ஓர் அசல் பகுத்தறிவாளர். தனது அறிவை உணர்ச்சிகளோ, மனத்துண்டுதல்களோ தாக்கவிடாது காக்கும் தன்மை இவரிடம் நிறைய உண்டு.

தந்தரசம், 'ஆண்டாண்டு காலமாக வழங்கிவந்த வைகளெல்லாம் ஆண்டவன் தந்தலை' என்ற நம்பிக்கையாளர் மீது நல்லதாக்கத்தை ஏற்படுத்துமென்பது தெளிவு.

வணக்கம்.

பகுத்தறிவியக்கம்,
திருநெல்வேலி மேற்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

வே தநுமலிங்கம்,
செயலாளர்.
1974—7—15.

சிந்தனை செய்யுங்கள்!

→→→

"இத்திராகிப் பார்மேஸ் இன்பழுற்று விருமேவிச் சிந்தைபி விளைத்தலுற்றில் சிவகதி யதவிற் ரேஸ் ரந்தம் வெள்ளர்தாங்கள் ஈடுமகெட் முனிந்தசெங்கேவற் கத்தவேள் புராணர் தங்கள்காதலித் தோதுவோடு." — சுத்தபுராணம்.

"நல்லெழுறும் நல்லெழுறும் நான்யம்பயப்பத
பயிலெழுறும் பயிலெழுறும் அறுமுக்கூடவு
டிருவடிப்பத்தி ராணம் விளைப்பது சுத்தபுராணம்."
— மேற்கொள், பேராசிரியர் செல்லநாயகம்.

இவ்வாறும் இதுபோற் பலவாறும் பலரின் போற்றுக்குட்பட்டதும், அதன் முடிந்த பொருள் அவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும் என்று எவ்வாறும் எவருக்கும் அறிய வாய்ப்பளிக்காது மறைபொருளாக இருப்பதும், கட்டிளங்காளைகளையும், கருங்கூந்தற் கண்ணிகளையும், காம போன்றவுள் அழுந்திக் குதிகலங்கள் செய்வதும், காஞ்சிபுரம் கச்சியப்பச்சிவாசாரிகளால் சில நாள் வாழ்சிற்றறிவினருக்காக அருளிச் செய்யப்பட்டதுமான கந்தபுராணத்தைத் தமிழர் சிலர், பக்தியையும் முத்தியையும் நரும் எனக்கருதப்படும் இறைவன் விடுதிகளில் படித்து உண்மைப் பொருளைக் காண்பதற்கு ஆராய்ச்சி செய்கின்றார்களாம், சேர். சிஃ வி: இராமன், கடல்நீரின், வானில்லின், ஒளிக்கதிர் களின் தன்மைகளை ஆராய்ந்தது போல்; உயிரின வளர்ச்சியைப் பற்றி இரவு பகலாக ஆராய்ந்த சாள்ஸ் டார்வினைப் போல்; சுகாரா பாலை வனத்தில், மக்களின் மான்புக்காக என்னென்ன ஆக்கங்களை ஏற்படுத்தலாம் என்று அறிஞர்கள் ஆராய்ச்சி செய்வதுபோல்.

யாழிப்பான்னத்தைச் சேர்ந்தோர், "வாழுக்கையை வளப்படுத்தும் தொழில்களைச் செய்யத் தவறினாலும் கந்தபுராணப்படியபை நடத்தத் தவறுவதில்லை" என்று இலக்கையில் மாத்திரமல்ல, இந்தியாவில் கூடப் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வார்கள். 'வருடந் தோறுமல்ல, வாரந்தோறும் புராண ஆராய்ச்சி செய்கிறோம் கந்தன் சந்நிதியில்' என்று பூரிப்புடன் கூறுகின்றார்கள். எப்படியான் புராணத்தை ஆராய்ச்சி செய்கின்றார்கள் என்பதை உங்களுக்கு அறியத்தகுகின்றேன்; ஆபாசம், முற்றுந்துறந்த முனிவர்களின் லீலைகளை மறைத்து, முழுமுறை கடவுளரின் காமசீ 'சேட்டைக்கீர்க்கு' வைத்து, சேவலும் மயிலுமான படலத்தை, குரசுங்காரத்தை, மார்க்கண்டேயர் படலத்தை ஆராய்கின்றார்களாம்.

வாற்ஸ்சாய்னின் காம குத்திரத்தை, ஜூராஹா கோல் என்ற காமநூலை, கல்யாணமல்ல எழுதிய அனங்கரங்க என்ற நூலை, மேரிஸ்டோப்ஸ் அம்மையார் எழுதிய ஆண் பெண் உறவியை, ஹவ்லக் எல்லீஸ் எழுதிய பால் இயல் ஆராய்ச்சியை, வாண்டிவெல்லடியின் உறவியல் நூல்களை, பேராசிரியர் சுப்பி ரெட்டியாரின் இல்லற நெறி என்ற நூலை, எல்லாம் தோற்கடிக்கக்கூடிய லீலாவிநோதங்கள், கொங்கோக் காத்திர உண்மைகள் கந்தபுராணத்தில் மலிந்து இருப்பதை மேற்கூறப்பட்ட நூற்காட்சிகளுடன் ஒப்பிட்டு, பக்தகோடிகளுக்குக் காட்ட விரும்புகின்றேன்.

கந்தபுராணத்திலுள்ள ஆபாசக் கருத்துக்கள், கோணங்கிக் கிறுக்குகள் தனிப்பட்ட சிலரின் சொத்துக்களாக இருக்கலாமா? அனைவருக்கும் அவ்வாய்ப்புக்கிட்ட வேண்டாமா? ஒரு சிலர் மாத்திரம் படித்து இன்புறால் போதுமா? ஆலயங்களின் கதவுகளைப் பூட்டி வைத்துக்கொண்டு, பெரும்பான்மையோரை வெளியே

நிற்பாட்டு. சிலர் மாத்திரம் கொடித்தம்பத்தருகே கந்தபுராணக்காம் போதையின் சுவையைநூகருகின்றனர். 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்' என்ற உயர் நோக்குடன் வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ் வின் பண்பு இன்னு எங்கே போயிற்று?

இப்பொதையை, பண்பால் தமிழருள் பெரும்பான்மையோராக இருக்கின்ற - ஆனால் சிறுபான்மையோராகக் கப்பட்ட - மக்கள் படித்து அனுபவிக்கவிடாது, தமிழராகிய - தமிழராக மாறிக் கொண்ட ஆரியச் சிறுபான்மை வந்தேறுகுடிகள், கொடித்தம்பம், மகாமண்டபம் வரை மாத்திரம் செல்கின்ற தமிழ் மக்களை ஏமாற்றி அவர்களைப் பாடச் செய்து, பயன்கூறச் செய்து போதையை அனுபவித்து வருகின்றனர்; போதை ஏற்ற மூலஸ்தானம் வெறிச்சென்று போய்விடும்; கடவுள் (இருந்தால்?) காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு வெளிவிதியில் தவம் கிடக்கும் பக்தருள் ஒருபக்தராய்ச் சேர்ந்துவிடுவதினால்.

இந்நால், மதவாதிகளின் மனத்தை மாசுபடுத்துவதற்காக, சமயவாதிகளின் சிந்தனையைச் சிகித்தப்பதற்காக எழுதப்பட்டதல்ல. சமய நூல்களில் பொதுமக்கள் அறியாது மறைபொருளாக இருக்கும்கருத்துக்களை இலகுவில் அறிந்து கொள்வதற்காக, தமிழன், ஆராய்வின்மையால் எவ்வாறு பிற இனத்தாரின் கருத்துக்களை ஏற்றுவதற்கான அவற்றுக்கு அடிமையானால் அதனால், தமிழன் என்றார் இனம், உலக அரங்கிலிருந்து வெவ்வேறு இனங்களின் அரசியல் செல்வாக்கால், பண்பாட்டுப் பான்மையால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக் காட்டுவதற்காக, எழுதப்பட்டது.

கந்தபுராணத்தில் காணப்படும் ஆபாசப்பாடவங்கள், எத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்தவை என்பதை ஒப்பு

நோக்கி ஆராய்வதற்காகவும், பிற புராணங்களிலும் அவ்வாறே, ஒத்த கருத்துள்ளபாட்கள் உள்ளன என்று பிறர் அறிவதற்காகவும், பிறநூல்களிலிருந்து மேற் கொள்ளப் பாட்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பிரித்தானிய, அமெரிக்க கலைக்களஞ்சியங்கள் கூறுவதைப் பாருங்கள், தமிழன் அன்று இருந்த நிலை என்ன? மதம் மக்களை ஆட்டிப்படைத்திருக்கின்றபோது தமிழன் நிலை என்ன? என்பதை தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள வாய்ம்.

"தமிழர், பண்டுகிரேக்கருடனும், ரேமருடனும் வியாபாரத் தொடர்பு வைத்திருந்தார்கள் என்பதை இலக்கியம், மொழியியல், தொல் பொருளியற்சான்று முதலியவற்றால் அறிய முடிகிறது." (Thamizh trade with Greeks & Romans is verified by literary, Linguistic & archaeological evidence - Encyclopaedia Britanica)

"திராவிடர்களிடையே மரபுவழிக்குருமாரோ, உருவ வழிபாடோ இருக்கவில்லை அத்துடன், ஆனால் அவ்வாறு அன்றை பாவும்: சொர்க்கம் அன்றை நரகம் பற்றிய கருத்து எதுவும் இருக்கவில்லை." (Dravidians, there were without hereditary priests idols & appear to have had no idea of heaven or hell of the soul or sins - Caldwell-Encyclopaedia of Religion & Ethics.)

இதிலிருந்து தெரிவது என்னவென்றால், ஆரியர் ஆதிக்கம் 'ஹிந்து' மதம் முதலியனவத்து பின்னரே தமிழரிடையே இல்லித கருத்துக்கள் பரவி உள்ளன என்பதாகும்.

"ஆரியர் வருமுன்னர், இந்தியாவில், திராவிட மொழி பேசுவோர் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு காலத்தில், இப்போது வைத்திருக்கின்ற நிலப்பறப்பிலும் பாரிக்க அதிக நிலப்பறப்பில் ஆதிக்கம் உடையவர்களாக

இருந்தனர்" (Dravidian speakers were already in India when the Aryans arrived, that they once occupied much more territory than now hold - The Encyclopaedia Americana):

"அநேகமாக இந்தியாவில் முன்னீம் படை எடுப்புகள் தொடங்கிய கி. பி. 1001 க்குப் பின் உள்ள காலத்திலிருந்துதான், 'ஹிந்து' என்ற சொல், ஒரு மதத்தைச் சுட்டிவருகிறது. அச் சொல், முதன் முதல் கி. பி. 8 ஆம் நாற்றுண்டைச் சேர்ந்த ஒரு நூலிலேயே காணப்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது, முன்னீம் படை எடுப்பானர், இந்தியாவை, 'ஹிந்துஸ்தான்' என்ற அராயியப் பெயரால் அழைத்தனர். அவர்களே முதன் முதலாக இந்திய மக்களின் மதத்தை 'ஹிந்து மதம்' என்றும் அதனைப் பின்பற்றியோரை 'ஹிந்துக்கள்' என்றும் அழைத்தனர்." அமெரிக்கக் கலைக்களஞ்சியம் (The use of the word, 'Hindu' to describe a religion probably postdates the Muslim invasions of India, which began 1001 A. D. The word itself is said to occur for the first time in a book of the 8th century A. D. The Muslim invaders whose Arabic name for India was 'Hindustan' who first called the religion of the people of India Hinduism and its adherents Hindus - The Encyclopaedia Americana.)

அன்பர்களே! சற்றுப் பொறுங்கள். கந்தபுராணத்துள் நிர்மபிவழியும் ஆபாச அமிழ்தத்தை அள்ளித்தருகிறேன். போதைவழிகிறதே என்று குடிக்க முன் செல்லாதிர்கள். "தேன் தொட்டார் நக்கார்" என்றால் போல், போதைவை உள்ளங் கையில் வார்த்துவிட்டு குடிக்கும் விருப்பால் வாய் அருகே கொண்டுசெல்லும் போது கையைத் தட்டிவிடுகிறுனே பாவி, என்று என்னை திட்டாதிர்கள், அளவிற்கு மிகுஞ்சிச் சுவைத்திர்களாயின் கஞ்சாப்பேர்வழிபோல் நீங்கள் வாழ்க்கைப்பாலத

யைப் பாழ் செய்துவிடுவீர்கள் என்பதற்காகவே போதையை முகர்ந்துபாருக்கள் என்கின்றேன், மாத்துவதற்காக அல்லது

அன்பன்,

அண்ணு இராசேந்திரம்*

ஆவரங்கால்,

1970-2-3ந் நாள்:

கந்தரசம் போதை - 1

கந்தபுராணத்திலுள்ள ஆபாச 'ரசங்கள்' முழுவதையும் அன்பர்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட விருப்பமுள்ளவாக இருக்கிறேன். ஆயினும் ஆபாசப்போதை முழுவதையும் தந்து, உங்களை, அச்சேற்றுள் அகப்பட்டுத் தந்தளித்துத் தவிக்கச் செய்யும் கபோதியல்லன் யான். தெவிட்டுமே என்பதற்காக, ஒருபாளை சோற்றுக்கு ஒரு சொறு போதுமே என்பதற்காக கந்தபுராணச் சுவையுள் சிலவற்றை மாத்திரம் சுவைக்கத் தருகிறேன்.

'மாயா' ஆழகான ஆரணங்கு. வேதாந்திகளின்—வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தெரியாது தத்தளிக்கும் பச்சோந்திகளின்—வறட்டு வேதாந்தமான மாண்ய அல்ல. கந்தபுராணக் கதை தோன்றுவதற்கே காரணங்கு உள்ள சூரணைப்பெற்ற அண்ணிதான் இந்த மாயாதேவி: மையல் கொண்ட மண்டுக்களை மயக்கும், மாஸ்கோ ரகர் மங்கைகளை, ரோக்கியோ நகர் ரோகிணைகளை, பம்பாய் நகர்ப் பாவைகளை, பரீஸ் நகர் பருவப் பேததகளை, பஞ்சிகாவத்தை புஞ்சிநோனுக்களைப் பற்றி பலர் அறிவர்: ஆனால் அவர்கள், மாயாதேவியாருக்கு முன் எம்மாத்திரம்? தேவியாரிடம் அவர்கள் பாடம் பயில வேண்டும். இம் மாயாதேவியரை, ஒரு பாடல் பாடி, யாரெனக் காட்டியிருக்கனாம் பத்தகோடிகளுக்கு, ஒரு படலமே பாடியுள்ளார் சிவர்சாரியார்.

முற்றும் துறப்பதற்காகக் காடேகியவர், கச்சியப் பரின் காமுகனுன் காசிபன் என்ற முனிவர். முனிவர் களுக்கெல்லாம் தலைவன் என்ற தகைமையைப் பெற்றிருந்து

தாராம் அவர் காலத்தில். ஒருவேளை வடிட்டமுனிவர் மாயால் ‘பிரம்ம ரிஷி’ எனப்பட்ட சூட்டப்பட்ட வரோ தெரியாது: ஆனால் சிவாசாரியாருக்கு அவர் ‘முனிவரன்’ தான். இந்த முனிவரனையே ஒரு பெண் மயக்கினால் என்றால் முனிவர்களை எப்படி நம்பமுடியும்? இனி விசுவாமித்திரர் பட்டியலில் இவரையும் சேர்க்க வேண்டியதுதான். ஆம், மாயாதேவியாரின் வலைகிள் விழுந்தார் காசிபமுனிபுங்கவர் என்றால் மாயாதேவியாரின் ஆற்றல் எத்தனையது? அதிகி. திதி முதலை 11 பெண்டாட்டிகள் போதாதென்று மாயையின் வலை விழும் அகப்பட்டார் காசிபர்.

முனிவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனான காசிப முனிவர் மாயாதேவியாரைக் கண்டார். கண்டதும் கண்களை மூடிக் கொண்டாரா? அதுதான் இல்லை. அவர் மனதில் அப்பாவிப் பெண் என்ற எண்ணம் ஏழுந்ததா? கிழட்டு வயதிலும் அந்த அரும்பு மலரைக் கைக்கிப் பிழிய எண்ணம் கொண்டார். காமநோயால் மனம் கலங்கினார். பொதுவான—வழக்கமான முறைப்படி, முற்றந்துறந்த முனிவர்கள் கடைப்பிடித்த வழக்கமான முறைப்படி அதாவது பெண்களைத் தம் காம இச்சைக்குப் பலியிடும் முறைப்படி— பராசர முனிவர் பச்சிளங்கள்னி மச்சகந்தியின் கற்பைச் சூறையாடி மாசு ஏற்படுத்திய முறையின்படி— காசிபமுனிவரும் மாயாவுடன் கூட நோக்கம் கொண்டார். கூடமுடியும் என்ற எண்ணம் மனதில் தோன்றியதும் பெரிய உவகை கொண்டாராம். ஆங்கில நாட்டிடல் பல கண்ணிக்கைக் கடத்திச் சென்று கற்புக்கு விளைபேசி, கயிருக்கு உலைவைத்த விரிஷடி என்ற காதகன் கொண்ட உவகைபோல்.

இத்தனை ஆண்டுகாலம், பெரும் பெரும் மனிதர்களால், பொறியியலாளர்களால், மருத்துவ விற்பனைகளால், பட்டதாரிகளால் பக்கியுடன் பாடப்பட்டு வரு-

கின்ற கந்தபுராணத்தில், வேண்டுமென்று கட்டுக் கதை கட்டுகிறுன். தம்மால் நம்ப முடியாது ஒன்றையும் என்று என்மீது ஐயம் கொள்ள வேண்டாம். மேற்காட்டிய விளக்கத்துடன் பாடல் பொருந்தியிருக்கிறதோ என்று பாருங்கள். கந்தபுராணம், மாயைப் படலம் 33 ஆம் செய்யுளைச் சுற்றே சரிந்து நோக்குங்கள்.

“கண்டனை முனிவரன் கலங்கினால் பொதுக் கொண்டநோர் நோக்கியல் குறித்துக் கூடுதல் என்தரு நோக்கினால் இவளை யெய்தமாறு உண்டென நினைந்தனை உவப்பினும் பாரான்.”

காசிபன் கிழவன், அதுமாத்திரமல்ல முற்றும் துறந்த முனிவன், ஓர் இளம் பெண் தன்னை விரும்புவாளா என்று சிந்தித்தானு? என்றான் நீங்கள் வினாவீர்கள். அப்படித்தான் அடியனும் அவாயிலேன் ஆசிரியர்களிடம் அன்று, களப்பநாயக்கள் விறலிலிடுதாதப் படிக்கமுன்னர்.

“கனந்திமுலன் கொடுக்கும் பணமதில் நான்க் குழலே நரை உண்டோ?”

“அப்பன் வருவான் அதன்பின் மகன் வருவான் தப்புமுறை யென்று நீ தள்ளாதே”.

என்று தாய் மகனுக்குக் கூறிய கூற்று எனக்கு விடையளித்தது: உங்களுக்கும் விடையளிக்கும் என எண்ணுகின்றேன். கந்தரசத்தின் முதல் துளியே காரமான போதையைக் கொடுக்கின்ற தென்றால் தொடர்ந்துவரும் துளிகள் தகும் தொல்லையை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோமோ என்று பயங்கொள்வாற்க.

1973-3-4 ஆம் நாள், விடியற்காலை 2 மணியளவில், கொழும்பு—பம்பலப்பிடி சராஸ்வதி மண்டபத்தில், சிவராத்திரிக் கொண்டாட்டத்தின்போது, ‘பக்தி பகல்

தேவீய நூல்கூ. பிரிவு
மாநகர நூல்கூ ஜெகில்
வாறிப்பானம்.

வேடம் மாத்திரமல்ல, இரவு வேடமும் போடக்கூடியது' என்பதைத் தமிழ் மக்கள் உணர முடிந்தது 'என்னையா நடந்துவிட்டது சிவராத்திரிக் கொண்டாட்டத்தில்?' என்றுதானே நேரில் காட்சிகளைக் காலை மக்கள் வினாவுவர். ஐயா! தமிழ்க் கண்ணியரும், காளையரும் பண்ணபவிட்டு, 'சீழ்க்கை' ஒனி எழுப்பிக் கொண்டு 'ருவிஸ்ட்' நடனம் ஆடினார்கள் ஆயா, பக்தியை வளர்க்கின்றது என்று கறப்படுகின்ற கொண்டாட்டத்தின் போது. இக்காட்சியைக் கண்ட பெரியோர்கள் செய்வதறியாது கையைப் பிளைந்துகொண்டு திங்கத்து நின்றனர், ஆரியத்தை எதிரிக்கும் துணிவிள்ளையால்.

ஆம்; 'கங்கயில் குளித்தவர், கயிலாயம் கண்டவர், காசிக்குப் போய் வாசி போட்டவர், ரிலிகேசம் சென்று ரிலிகனுடன் அளவளாவியவர்' என்றெல்லாம் பக்தர்களாற் போற்றப்படுகின்ற 'சாந்தானந்த ஜி' அவர்களின் தலையையிற்றுணையா இந்தத் தமிழ்ப் பண்ணபைக் கொல்லும் செயல் நடைபெற்றது. சாந்தானந்த ஆடிகளார் குஜராத்திலோ, காஷ்மீரிலோ வடநாட்டுப் பெண்களுடன் எந்தக் கும்மாளமும் - 'ருவிஸ்ட்' மாத்திரமல்ல 'காபநே'யும் அடிக்கலாம்பு எமக்குக் கவலையில்லை: ஆனால் மதத்தின் பெயரால் தமிழ் மண்ணில் ஆரியத் திருக்குதாளங்களைத் தமிழன் இனிமேலும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டான். இந்தகைய நிகழ்ச்சிகள், இன்றும் காசிப முனிவளின் வழித் தோன்றல்கள் இருக்கின்றார்கள் என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

உலகத்திலே 5 கோடிக்கு மேற்பட்ட தமிழ்வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அவனுக்கென்று தனி நாடெடுவமில்லை: அவன், ருசோ என்ற அறிஞர் கூறியதுபோல எங்கும் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட அடிக்கமள் போல் வாழ்கின்றான் தமிழன் எழுச்சி அடைய

வேண்டுமானால், ஐ. நா. வில், அவனியில், பொதுநல அமைப்பில் தனியிடம் பெறவேண்டுமானால், 'தமிழன் என்றேர் இனமுண்டு தனியே அவர்க்குப் பெருநாடுண்டு' என்று உலகம் கூறவேண்டுமானால், ஆராய்மின்றி ஏற்றுக்கொண்ட மூடப்பழக்கங்களையும், கருத்துக்களையும், ஆரிய மத ஆதிக்கங்களையும் தமிழ் மன்னிலிருந்து அழித்தொழித்தல் வேண்டும்.

"கூப்பிட்ட கரலுக்குக் கோவிந்தன் காது கொடுத்துக் கடிதில் வருவார், கஜேந்திர ஆழ்வார், 'ஆதி மூலமே' என அழைத்தபோது முன்னால் வந்து மகாவிள்ளு காட்சி கொடுத்தார்; வைகுண்டம் கூப்பிட்ட தூரத்தில் உள்ளது" என்றெங்காம் தமிழ்ப் பக்தர்கள் கூறுவார்களே! தமிழன் தெருக்கடிகள் பலவற்றைக் கண்டவன். அந்தியரால், அதியாயமாக ஆவி இழந்த வன். அப்போதெல்லாம் — 1958 இல் அல்லது 1974. கூட 10 ஆம் நாள்களும் — பக்தர்கள் போற்றுகின்ற பரந்தாமன் ஏன் வரவில்லைத் தமிழரைக் காப்பாற்ற?

போதை - 2

—○—○—○—○—

தமிழர் மத்தியில், கூடுதலாக யாழ்ப்பாணத்தில் 'ஜாதி' வெறி தலைவரித்தாடுவதற்கு மூலகாரணம், பகுத்தறிவு வளர்ந்த இன்றும், கந்த புராணம் முதலிய நூல்களை மக்கள் அறியானால் காரணமாகப் படித்துப் போற்றி வருதலாகும். தமிழகுட்சிலர் 'ஜாதி' வெறி யை அழிக்க முற்பட்டு 'சாதி'யை - தமிழர் சாதியை, அழிந்து வருகின்றனர். அச்சுவேலி, கொடிகாமம் சங்கரனை போன்ற இடங்களில், தமிழரிடையே இடைக் காலத்தில் புகுந்த 'ஜாதி' அமைப்பு அழியவில்லை; அங்கு புகழுடன் வாழ்ந்து வந்த 'தமிழ்ச் சாதி'யே அழிந்துவருகிறது. தமிழ்ச் சாதி ஒரு போதும் அழியக் கூடாது. எமது தோழர்கள் இதனை அழிய விடாது காப்பாற்ற முன்வர வேண்டுமே அதாவது சாள்ளிடார்வினால் ஆராயப்பட்ட சாதிமுறை அழியக் கூடாது.

ஆரியரால் தமிழரிடையே புகுத்தப்பட்ட 'ஜாதி' யுடன், 'சாதி'யை மயங்கச் செய்துள்ளனர். 'சாதி' என்றால் உயிர் எனப்பொருள்படும். தொல்காப்பியர் பொருள் அதிகாரத்தில் ஈரிடங்களில் இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'நீர்வாழ்சாதி'. - நீரினிடத்தே வாழ்கின்ற உயிர் என்ற பொருளில் சாதி என்ற சொல்லைக் கூயான்டுள்ளார். சாதலை - இறத்தலை உடையது உயிர். உடலையிட்டு நீங்குவது உயிர். உயிர் அழிந்து போகும் நிலையைச் சாதல் என்கின்றார்கள்; (If there is a God, save my soul, if I have a soul). "கடவுள் என்கிறார் வர் இருந்தால், எனது உயிரைக் காப்பாராக, என்கிடம் உயிர் இருந்தால்"; என்று மெய்ப்பொருளாளர் ஒருவரின் ஆராய்ச்சிக்கு உட்பட்ட உயிரான சாதியுடன்,

இடையில் புகுந்த 'ஜாதி'யைக் கலக்கவிடக்கூடாது. மயக்கம் கொள்கல் அழிவைத் தரும். 'கொண்டு' என்ற சொல்லைக் 'கொண்று' எனக் கருதிக் கொண்டதால் கோவலன் கொண்டியுண்டான் என்ற கதையொன்றுண்டு.

தமிழரிடையே ஏற்றத்தாழ்வை - ஜாதி முறையைப் புகுத்திய ஆரிய நூல்களுள் கந்தபுராணம் முதன்மை உடையது. கருங்கல்லையும், பித்தனைத் தகடுகளையும் கும்பிடும் விருப்பால் தமிழரிடையே மோதல் ஏற்பட்டுப் பலர் அழிந்துவருகின்றனர். அழிந்தும் வருகின்றனர்.

"ஆங்கொரு கல்லை வாயிற் படியென்
நமைத்தனன் சிறபி மற்றென்றை
ஒங்கிய பெருமைக் கடவுளின் வடிவென்
ருயத்தினான்"

என்று பாரதியார், வெறும் பாரதியாரல்லர், பிராமணச் சுப்பிரமணிய பாரதியாரே பாடிய பீண்டும், தமிழர், மூலஸ்தானத்திலிருக்கும் கல்லுக்கும், வாசல் படியாகப் பதித்துள்ள கல்லுக்கும், தெரு ஓரங்களில் உள்ள கல்லுக்கும் வெறுபாடு இல்லை. எல்லாம் ஒரே சேர்வையைக் கொண்டவை என்று அறிய முடியாதவர் களாக இருக்கிறார்கள்.

"ஒசை உள்ள கல்லைநீர் உடைத்து இரண்டாய்ச்
செய்து மே
வாசலில் பதித்த கல்லை மழுங்கவே மிதிக்கிறீர்
பூசனைக்கு வைத்த கல்லில் பூவும் நீரும் சாத்துதீர்
ஈசனுக்கு உகந்தகல் எந்தகல்லு சொல்லுமே"

என்றார் சிவவாக்கியர். இதனை அறியாமல் தமிழர் தமிழையே போட்டி, பொருமை கொண்டு அழிந்து வருவதை வேட்க்கைபார்க்கிறார்கள் கோயில் பூசாரிகள்; ஆகவேதான் நாம் கூறுகிறோம், கந்தபுராணத்

தெக்கனவில் - தெருப்புக் களவில் இட்டுக்கரியாக்கிக் கடவில், களரக்க வேண்டுமென்று, அந்நாலுக்குப் பதிலாக அறிவை வளர்க்கும் - பண்ணப் வளர்க்கும் - பகுத்தறிவை வளர்க்கும் - தமிழனின் வாழ்க்கையை வளர்க்கும் நூல்களைப் படிக்கவேண்டும் என்று தோழமை இழவாத தோழர்களே! பட்டி தொட்டிதோறும் சென்று பறைசாற்றுங்கள்.

காலையும் கண்ணியும் தம்மிடையே ஏற்பட்ட பழக்கத்தால்-பண்பாட்டால் காதல் கொண்டு, விடுதலறியாவிருப்புற்றுச் சிரிய வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வந்த தமிழ்னிடையே கந்தபூராணம் போன்ற புல்லுருவிகள் நுழைந்து விட்டன. நிஞற்றலுடைால் பயிர்கள் அழிந்து விடும். புல்லுருவிகளோ நீர் ஊற்றப்படாமலே வளர்ந்து விடும் செழுமையுடன்.

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக்கேள்வீர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல் நீர்போல்
அன்புடை நெஞ்சந்தாம் கலந்தவே”

— குறுந்தொகை - 40.

எனது நாயும் உனது தாயும் யார் யாரே எனது தகப்பனும் உனது தகப்பனும் எத்தகைய உறவினரோ எங்களுக்குத் தெரியாது. அதுமாத்திரமல்ல. நானும் நீயும் முன்னர் ஒருபொதும் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருந்தவர்களால்ல. ஒரே யானைச் சேர்ந்தவர்களுமல்ல, செம்மன்றிலத்தில் பெய்த மழைநீர் அந்நிலத்தின் தன்மையை - கலையை - நிறத்தைப் பெறுவது போல், எமது அன்புடை நெஞ்சங்களும் கலந்துவிட்டன என்பதே மேற்காட்டப்பட்ட பாடவின் பொருள். எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள்? பணம் படைத்தவர்களா?

யெர்ந்தவர்களா? என்று பாரு பாடின்றி குறுந்தொகையில் கண்டவாறு காதல் கொண்டு, சிரிய வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வந்த தமிழரிடையே கந்தபூராணம் புகுந்து விட்டது. ஐயகோ! என் செய்வோம்!

மருதாணையில், அல்லது ரொக்கியோ இரவு விடுதி களில், ஹோலிலுட்டில் உடலுக்கு விலைபேசம் மேனி மினுக்கிளுடன் கூடச் செல்லும் ஆடவள் எவனுவது, நீ என்ன ‘ஐாதி’, உயர் ‘ஐாதி’யோ தாழ்ந்த ‘ஐாதி’யோ, நீ பஞ்சிகாலத்தையைச் சேர்ந்தவளோ, ஹிரோவிமாஸைச் சேர்ந்தவளோ அல்லது லொஸ் ஏஞ்சலைச் சேர்ந்தவளோ என்று வினாவுவானு? வினாவிப்பதில் கிடைத்ததும், வந்த நோக்கத்தை மறந்து, அல் விடம் விட்டு அகன்று செல்வானு? ஆனால் காசிபழுவில் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து - அதுவும் காம போதையில் மயங்கியிருந்த நிலையில் - நீ என்ன ‘ஐாதி’, எங்கு வாழ்கின்றாய் என்று கேட்டிருக்கிறார். “இவளை யெய்து மாறு உண்டென நினைத்தவனுடைய காசிபன்,”

“யாது நின்குலம் யாது நின் வாழ்பதி.....”

- மாண்யப்படலம் 66

இதிலிருந்து என்ன புலனுகிறது? தமிழரிடையே ‘ஐாதி’ அமைப்பை வளர்க்க வக்காலத்து வாங்கும் வழியை அல்லவோ கந்தபூராணம் காட்டுகிறது.

வாற்ஸ்சாயனரின் காமகுத்திரத்தை, நீக்கேருவும் படிப்பான், நியூசிலாந்துக் காரனும் படிப்பான், காதல் நுட்பத்தை — இயற்கை உணர்ச்சிகளை அதனால் ஏற்படும் மன உணர்ச்சிகளை அறிந்து கொள்வதற்காக, அதுபோல், மன அமைதியைத் தரும், பக்தியை வளர்த்து முக்கியைத் தரும், மொட்டைத்தைத் தரும் என்று கருதப்படும் இறைவன் சந்திதிகளின் கந்தபூரா

ஆம் என்ப பெயர் கொண்ட, கந்தரசத்தைப் படிக்கலாமா அதனைப் பக்தர்கள் பொறுமையுடன் பார்த்துக் கொள்ளிடுக்கலாமா?

வடதாட்டு நூல்களை — ஆரிய நூல்களை மொழி பெயரித்த தமிழன், தமிழகத்தில் நச்சு வினைகளை வினைத்துவிட்டான். அவ்வினையால் வளர்ந்த ‘விருட் சங்கள்’ வெட்டுவெட்ட வளரும் ‘செல்வாஸ்’ காடுகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன. கந்தபூராணம், இராமாயணம் முதலியன் ஆரிய நூல்கள். இராமாயணத்தைக் கொள்ளிக் கூட்டத் தலைவனான வாலமிகி என்பார், வடமொழியில் எழுதினார். அதனை கம்பன், ஆஞ்சத்து எழுத்தச்சன், பம்பாகவி, கோபுத்திரெட்டி, துளசி தாசரி முதலிய கணிஞர்கள் முறையே தமிழ், மலையாளம் கண்டம், தெலுங்கு, இந்தி முதலிய மொழிகளில் பெயரித்து எழுதினர். இந்நூல்கள் காட்டும் வரலாறே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடானது. கதை அமைப்பு, பொருள் மரபு முதலியவற்றில் முரண்பாடு உண்டு அவ்வாறு வடமொழி நூலான “ஸ்கந்தபூராண”த்தைத் தமிழ்ப் படுத்திய கச்சியப்பர், தமது கார்மரசத்தைக் கந்தரசம் என்ற கலைத்தில் கலந்து தந்துள்ளார் குடிப் பதற்காக:

தமிழ் நாட்டில் இராமாயணமோகம் தமிழரை எவ்வாறு பேட்களாக்கிவருகிறதோ அவ்வாறு, இலங்கையில் — சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழரைக் கந்தபூராணம் பேட்களாக மாத்திரமல்ல மூடர்களாகவும் மாற்றி வருகிறது. கந்தபூராணம் புற்றுநோய் போன்றது. தமிழரின் மூல வேரையே தாக்கத் தொடங்கி விட்டது:

பங்களாதேச விடுதலைப்போர், அயர்லாந்து விடுதலைப்போர் பற்றிய பனுவள்களை, ஐரோப்பிய கைத் தொழிற் புரட்சியின் வளரிச்சி பற்றிய நூல்களை,

அபோட் எழுதிய தெப்போலியவின் வரலாற்றை, இளங்கோவின் சிலம்பை, தமிழனின் மறந்தைக் கூறும் புறத்தை, காதலைக் கூறும் அகத்தை, சீனத்துச் சன்யாடு சென்னின் சீர்திருத்தத்தை, சியுசின் என்ற வீர மங்கையின் வரலாற்றை, அப்பலோப் பயணம்பற்றிய வரலாற்றை தமிழர், தம்நாட்டுக் கோயில்களில் படிப் பசர்களா? இராமாயணப் படிப்பு, பெரிய புராணப் படிப்பு, கந்தபூராணப் படிப்பு என்று விழுந்து விழுந்து படித்து வருகிறார்கள் ஆண்டாண்டு தோறும். அவற்றூல் யாது பயன்? அறிவு வளர்ந்ததா? இறுதியில் முடிவு என்ன? பழைய குருடி கதவைத் திறவடி என்ற நிலையே ஏற்படுகிறது.

தமிழன் இன்றுவரை என்னத்தைக் கண்டுபிடித்த தான்? என்று வினாக்களை அதற்குப் பதில் கேள்விக் குறிபாகத்தானிருக்கும். குறைந்தது தீப்பெட்டியையாவது கண்டுபிடித்தானு? திருத்தறப் பெட்டியைத் தான் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. ஜப்பான் முதல் ஜௌமேக்காவரை வாழும் மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு பேர்வண்டியவற்றைக் கண்டுபிடித்து மற்றவர்கள் பயன் படுத்த வழிகாட்டியுள்ளனர் ஆனால் தமிழன்? அன்று ஆராப்சிசி அறிவு, பகுத்தறிவு உள்ளவனுக் கிருந்தான் தமிழன். இன்று? கெண்டிமுனையில் கல்வி கற்ற கந்தையாவும், வீணங்குவில் விஞ்ஞானம் கற்ற வினாவகமும், கிளைட்டதி தீர்த்தில் கப்பல் கலைகற்ற கயிலாயபதியும் தமிழகம் வந்ததும் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிபார், செய்கிறார்கள்? பின்த பிள்ளையார் பாசுறையில் புராணப் படிப்பு, சிவந்த சிவஞர் சந்திதிமில் சிவஞ்ஞான போதப் படிப்பு முதலியவற்றில்லவா ஆராய்ச்சி செய்து வருகின்றார்கள்.

கேப்ரவுணிலுள்ள “குருட்ஷூர்” மருத்தகத்தில் இருதயமாற்றம் பற்றி, கிறிஸ்டியன் பெர்னர்ட்டிடம் பாடம் படித்தவர், வில்லியம் ஹர்வேவின் இரத்தச்

சுற்றாட்டத்தைப் பற்றிப் படித்தவர், தமிழர் மத்தி யில் வந்ததும் நான் உயர்ந்தவன், நீ தாழ்ந்தவன், எனது இரத்தம் உயர் 'ஜாதி' இரத்தம், உனது தாழ் 'ஜாதி' இரத்தம் எனப் பாகுபாடு காட்டுகின்றனர், இரத்தவகை ஏ. பி. ஏபி. ஒ. — என 4 என்பதை மறந்து: 'ஜாதி' முறையிலோ, நால்வருள் முறைப் படியோ வெள்ளைக்காரன் — Karl Landsteiner in 1900. — இரத்தத்தைப் பிரித்துப் பெயரிடவில்லை.

சார்ஸ்ட் டார்வினின் உயிரியல் வளர்ச்சிபற்றிய கருத்துக்களை, மானிட இயல்பற்றி அறிஞர் எழுதிய நூற்கருத்துக்களை மேடைகள் தொறும் முழுங்கியாயிற்று, செய்தித்தான்களில் எழுதிக் காட்டியாயிற்று. இன்னுந்தான் தமிழர் திருந்தினரா?

கோயிலுக்குள் செல்லாமல் தடுக்கப்பட்டுள்ள மக்களிடையேதான் தமிழ்ப்பண்பாடும், மதத்திற்கு அடிமையாகாத தன்மையும் காணப்படுகிறது. இதிலிருந்து தெரிவது யாதெனின், “இந்து மதம்”, தமிழ் மக்களிடையே வந்து பரவியமின்பே, தமிழ்ப் பண்பாடு அழிந்து, தமிழனிடையே பாகுபாடுகளும், பூசல்களும் ஏற்பட்டு, ஆட்சி உரிமையற்ற அடிமை நிலை உருவாகி உள்ளது என்பதாகும்.

மதத்துக்கு அடிமையாகாத மக்கள், தூய தமிழ்ப் பெயர்களையும் — பொன்னன், பொன்னி, செம்பியன், செம்பி —, ஆரியம் கலிக்காத தமிழ் விழங்களையும் — திருமணம், வீடு குடிபுகும் விழா—உடையவர்கள். இன்றும், இவர்கள் தாம், ‘பச்சைத்தமிழர்’ என்று இன்மக்கள் கொள்ளக்கூடிய முறையில் வாழ்ந்து வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

தெருவிலே போகும் திருவள்ள பெண்ணெருத்தியைப் பார்த்து ‘அவன் நெஞ்சிலே வஞ்சகம் இல்லாதவன் அல்லது உள்ளவன்’ என்று குறிப்பாகக் கூறினாலும், ‘நீ பெண்களுடன் கூடப் பிறக்கவில்லையா! இப்படியா ஒரு பெண்ணைப்பற்றித் திருஞ்சுப்பு செய்வது?’ என்று நண்பன் கண்டிக்கத்தான் முற்படுவான். அவன் மார்பு செல்வினாலீர்க்குரும்பை, அதன் தோற்றும் மொந்தன் வாழைப்பொத்தி போன்றது. அதன் முன்பக்கம் ஒரு பக்கம் வளைந்துள்ளது என்று கூறினால், நண்பன் முதுகில் தட்டிக்கொடுப்பானு? அல்லது கண்ணத்தில் பளார் என்று கொடுப்பானு? இவ்வேறுபட்ட உணர்ச்சி நிலை, சாதாரண சாமானியர்களிடையே காணப்படுவது. இப்படிப் பட்ட வருணாணிகளை நீங்கள் கண்டிக்கத்தான் முற்படுவிரைகள். இச்சாதாரண வர்ணாணியின் வர்க்கம் போன்ற வர்ணாணி தேவ கதைகளின் காணப்படுவதை நீங்கள் படித்தால் அந்நால்களைப் போற்றுதல் செய்வீர்களா அல்லது ஆற்றிலிட்டு அழிப்பீர்களா? அதனை எழுதிய ஆசிரியரை ஆதரிப்பீர்களா?

“ஆனுக்குப் பெண் சளைத்தவள்ளல், ஆனும் பெண் ஆரும் சரிசமன்” போன்றபொனிவான் பொன் போற் போற்றப்படவேண்டிய கருத்துக்களுடன் வாழ்ந்துவந்த தமிழனிடத்தில், இந்து மதம் அதாவது இந்துவெறி-மதம் என்றால் வெறி என்றல்லவோ பொருள் கூறுவர் புராணி கர்-ஆதிக்கம் பெற்றுத் தாய்க்குலத்தைச் சுற்றிக்கிழுத்து, சல்லாபீக்கவா என்ற மனப்பான்மையை வளர்த்து விட்டது. இந்து மதப்போர்வையுள் நின்று பவர், பெண்களை இழிவாகக் கருதி, சமூகத்தின் பாழ்க் கிணற்றுள் தள்ளும் மனப்பான்மையை, தமிழ் ஆடவர் அகத்தே அரும்பவிட்டுள்ளனர்.

மதம் என்னும் பெயருள், பெண்களின் அந்தரங்கத்தை, மறைவிடங்களை சர்க்கரையுள் பொதிந்த மருந்துபோல் (Sugar coating Pills) பொதிந்து கொடுத்துள்ளார்கள் பக்த கோடிப் புலவரிகள். உடலியல் அறி ஞர்களைப்போல் நாராளமாக ஆராய்ந்துள்ளனர். இரவு விடுதிகளில் படிக்கவேண்டியதை, அனுபவித்து உணரவேண்டியவற்றை, பரந்தாமனின் பள்ளியில் படிக்கப்படும் பலுவல்களில் புகுத்தியுள்ளார்கள் பக்தியில் பெயரால்.

பக்தியைத் தந்து முக்தியைக் கொடுக்கின்றது என்ற கருதப்படும் ஆலயங்களில், ஆபசச லீலைகளை, கச்சியப்பரா, அருணகிரியாரா, பட்டினத்தாரா, ஆண்டாளா? பார்தான் அள்ளித்தரச் சளைத்தனர் தங்கக் கலவதில் அப்பாவி மக்களுக்கு.

காதலன் காதவியின் கோலத்தில், கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து உற்றறிய வேண்டியதைக் கச்சியப்பர், கஸ்கமந்த கசடர் தமிழர் என்று கருதிப் போலும் தமது நூலில் காட்டியுள்ளார்.

கச்சியப்பர் கற்பனை ஆற்றலுள்ளவர். இல்லாத வறிவை இருப்பதாகக் காட்டும் குறளிலித்தைக்காரர் என்று கூறுக்கூற்று நாங்கள் ஏற்கிறோம். ஆனால் சிறந்த கவியன்று மட்டும் கறவேண்டாம்.

விவாசாரியார் ஒரு 'பொருளை'க் கண்டார். அது இன்னதுதான் என்று நேரடியாகக் கூற முடியாமல் எங்கெங்கோ சென்று. அங்கங்கு கண்டவற்றை எல்லாம் கூறியபின்பே அப்பொருள் என்ன என்று கூறுகிறீர்.

உங்களுக்கு, மலை, குதாடுகருவி, இளநீர், யானைத் தந்தம், மகுடம் முதலியனவற்றைப் பற்றி ஒரளவிற்காவது தெரிந்திருக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் 'ஒன்றைப்' பற்றி எல்லாருக்கும் அதிகம் தெரிந்திருக்காது; ஆனால்

கச்சியப்பகுக்கு அந்த 'ஒன்றை'ப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும், மேற் கூறப்பட்டவற்றைப்பற்றி யாதொன்றும் தெரியாது. தான் நிந்த அந்த 'ஒன்று'டன் அவற்றை ஒப்பிட்ட பின்னரே ஒரளவிற்காவது அவற்றைப்பற்றி அறியமுடிந்தது:

விவரங்களைபாதமலை, இமயமலை, நீலகிரிமலை முதலிய மலைகளின் அமைப்பும், வாழைப்பொத்தி போன்ற சூதாடு கருவியின் தன்மையும், இளநீர்க்காய் போன்ற அமைப்பும் - வெறும் இளநீர் அல்ல, ஒளவையார் போன்ற புலவர்களால் போற்றப்பட்ட இளநீருடன், தெவர்கள் பாற்கடல்கள் - போல்றிக்கடல் (Baltic Sea) போதும்? — கடைங்கெடுத்த அழுதம் கலக்கப்பட்டுள்ளது — கடாக்களிற்றின் கொம்பின் கூரவையும், மன்மதனின் மூடியின் அழுகும் அமைப்பும் சேர்ந்த பொருள்தான் கச்சியப்பரின் அந்த 'ஒன்று'. அதுதான் பெண்களின் மேலுறுப்பு. இது கச்சியப்பரின் புதிய கண்டுபிடிப்பு:

நான் கேலே கூறியவற்றில் உங்களுக்கு யாதும் றூயம் ஏற்பட்டால், கந்தபுராணம் மானைப்படலம் 51 ஆம் செங்குளப்படித்துப் பாருக்கள். பின் பொருளுக்காரர் தருகிறேன்.

"பொருப்பென வெழுந்து வல்லின்
பொற்பெனத்திரண்டு தென்னந்
தருப்பை யினநீரெந்த தன்ஜெனாலு அழுது
கொண்டு
மருப்பெனக் கூத்து மாரன்மகுடத்தின் வலப்புகிமய்தி
இருப்பதோர் பொருஞ்சாமே விணைமூலைக்
குவழையாமே."

பொருப்பென எழுந்து - மலைபோல் உயர்ந்தது, வானின் பொற்பெண்த்திரண்டு - குதாடுகருவியின் வணப்புப் போல் திரண்டது. (வல்வோடுங் கொங்கை, என்றானல்வெண்பா கூறுகிறது, அதாவது சொக்கட்டான் காய்களைப் போன்ற கொங்கை). தென்னந் தருப்பை இனி ரென-தென்னங் குரும்பையின் இளநீர் போன்றது. தண் யேன் அமுதுட்கொண்டு - இளநீர் போல் குளிர்க்கியும் அத்துடன் அவி உணவும் உள்ளே கொண்டிருப்பது; கருப்பெண்க்கூர்த்து-யானைத்தந்தம் போல் கூர்மை உடையது; அதாவது,

“கடாஅக் கவிற்றின்மேற் கட்படாம் மாதர்

படாஅ முலைமேற் துகில்” என்ற வள்ளுவரின் குறளைக்கச்சியப்பர் கற்றிருக்கவேண்டும். மாரன் மகுடத்தின் வணப்பும் எய்தி-மன்மதனின் முடியின்று அழகினைப்போல் அமைந்தது; இருப்பதோர் பொருள்-இவ்வாறு எவ்வாலற் றையும் ஒத்திருக்கிற பொருள், உண்டாமேலினை முலைக்கு காவுமையாமே - இருந்தால் அது மாடையின் இணைந்த மார்புக்கு ஒப்பாகும் - அதாவது மாணிக்கவாசகர் கூறிய “ஸர்க்கு ஜிடையே நுழைய முடியாது இணைந்திருக்கிற இள முலை” போன்றது.

“கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்ந்து முன்பணைத் தெய்த திடை வருத்த வெழுந்து புடை பறந் திருக் கிடை போகா வினமுலை”

— திருவாசகம் - போற்றித் திருவகவல்.

பாருங்கள்! மாணிக்க வாசகர் கூட பெண்களின் ‘அந்தரங்க’ இடங்களை, பாடல்களில் வெளிக்காட்ட முற்பட்டார் என்றால் ‘மதம்’ எவ்வளவு தூரம் நல்லவர்களையும், நயவஞ்சகர்களாக்கும் தன்மைவாய்ந்தது என்பதை இலகுவில் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

போதை - 4

அன்பர்களே! ஸ்பானிய நாட்டுப் பிக்காசோவை, சரஸ்வதி - இலக்குமி புகழ் கேரளநாட்டு ரவிவர்மாவை, உலகப் புகழ் பெற்ற மொனோலிசா (Monolisa) ஓவியத்தை வரைந்த வியான்டோ டாவின்சியை; மக்கேல் ஆஞ்சலோவைத் தோற்கடிக்கக்கூடிய, அவர்களுக்கு ஓவியக்கலையைப் பற்றியும் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடிய ஓவியர் ஒருவர் தமிழகத்திலிருந்தார். அவரது ஓவியப் புலமையை இதுவரை உலகம் அறியாகிறார்களிடத்து. கந்தரசத்தின் மூலம் குறைந்தது தமிழகத்துக்காயினும் அவ் ஓவியரை அறிமுகப்படுத்த விரும்புகின்றேன்.

மேற்கூறப்பட்ட வெளிநாட்டு ஓவியர்கள், வெந்துத்தாளில் ஓவியம் கிறியதால் புகழ் பெற்றார்கள். ஆனால் தமிழக ஓவியரோ ஓவியங்களில் கிறப் பெண்ணையை உலகிற்கு அளித்துள்ளார். இவரும் பிரமாவும் கூட்டாக ஓவியம் வரைந்ததால் அவ்வரு, ‘சாட்சாத்’ பெண்ணாகவே உருவெடுத்து விட்டது; இது என் கருத்தல்ல, அவ் ஓவியரே கூறுகின்றார். அந்த ஓவியர் வேறு யாருமல்ல எமது கச்சியப்பச் சிவாசாரியார்தான்.

ஓவியக்கலைஞர்கள், தாரிகையும், வண்ணக்கலை வியும் துணிக்கொண்டு ஓவியங்களைக் கீறுவர். ஆனால் சிவாசாரியாரோ வெறும் கொற்களைக் கொண்டு, பெரும் ஓவியத்தை அதுவும் ஒரு பெண்ணின் படத்தைக் கீறித்தந்துள்ளார். புராணர்களுக்கு, மொனோலிசா ஓவியம் ஒருகோடி பொன் பெறுமதி உடைய தென்றால் கச்சியப்பரின் ஓவியம் ஒராயிரம் கோடி பொன் பெறுமதி உடையதாக இருக்கும்; இவ்வோனி

யத்தை மேல்நாட்டினர் அறிந்துகொண்டால், அறிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டால். என்னடா இவன், காமன் புக மழக்கந்தன் புராணத்தில் காட்டவந்தவன், ஒவியந் திட்டச் சென்றுவிட்டானே என்று பக்தர்களே பதரு தீர்கள். ஒவியமும் கருத்துடன்தான் சிறப்படுகிறது கூசியப்பரின் ஓவியம், சரஸ்வதி, இலக்குமி, சிதை போன்ற படங்களைப் போன்றதா? பெண்களின் அந்த ராஷ்டிக்களை—மனறவிடங்களைப் படம் பிடித்துக்காட்டும் ஓவியமல்லவா? பகவத்சம்பந்தத்தை தருகின்ற, பரம ஞானிக்குப் பாடம் படிப்பித்த பாலக் கந்தனின் புராணத்தில்லவா இப்படியான ஆபாசப் படம் உள்ளது அதனை அங்கு மறை பொருளாக இருக்கவிடலாமா? பக்தகோடிகள் பராக்காமல் புறக்கணிக்கலாமா?

“இப்படியான ஆபாசக் கருத்துக்கள் கந்தபுராணத்தில் இருக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியாதே. ஆபாசம் இருக்கிறதென்று அறிந்தால் அப்படியே அக்கிளிக் குண்டத்தில் ஆகுதி செய்திருப்பேனே” என்று எனக்கு பாடம் படிப்பித்த பண்டிதர் பகர்ந்தார், நான் ஆபாசக் கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டியபோது. ஆனால் வேறொரு வர், “என்ன செய்கிறது ஆண்டான்டு தோறும் படித்து வந்த புராணப் படிப்பை நிறுத்தலாமா? ஆபாசப்பாட்டுக் களைப் படியாது மற்றப் பாடல்களைப் படித்தால் போகிறது” என்றார்:

‘புகிக்குப் புண்பட்டால் புழுத்துச் சாகும்’ என்பர். கந்தபுராணத்தில் ‘ஆபாசமெனும்’ புற்று நோய்ப்புண் ஏராளம். ஆயிரும் கந்தபுராணம் அழிந்ததா? படிப் போரின் எண்ணிக்கைதான் குறைந்ததா?

“கந்தபுராணத்திலே உள்ள கவைக்குதலாக்கருத்துக் களையும், ஆரணங்குகளை நானைச் செய்யும் ஆபாசக் கருத்துக்களையும் பிறர் காண விடாது, ஒதுவார்களும்,

பூசாரிகளும் மறைத்துவிட்டார்கள், நந்தனுக்கும் தாத ஞாக்கும் நடுவே நந்தி நின்று — திருப்புன்கூர் நந்தி — மறைத்துவிட்டது போல்” என்கிழுர்கள் புராணம் படிப் பணத்துக்கூட்டுபோர்.

“‘புளிபுத்தால் மாங்காய் மங்கும்’ என்று அழகு தமிழில் கூறுவார்கள். ஆம் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்கள் காய்த்தால், பாற்பட்ட கருத்துக்கள் கருகித்தானே போகும்.

இவிச் செய்யுளைப் படியுங்கள். இதோ செய்யுள்:

“அத் திருவன்னாள் மேனி யமைத்து வெம் முலைக்கண் செய்வான் சந்தர வள்ள(ம) நீலுண் டுகிலிகை விதி கொள் போதில் சிற்றிய நூள்ளி யொன்றி வெனுமுக்கங் கொல் சிறப்பின் மிகக் உந்தியின் மீது போவ ரோமத்தி வெனுமுக்க மன்றே.”

பாட்டை இருமுறை படியுங்கள். அதன் பின் கருத்துரையைக் காற்றுங்கள். விதி - பிரமன், அத்திரு அன்னாள் - அந்த - விழ்ஜு மீராபாயின் மார்பில் தவழும் போதும் விழ்ஜுவின் மார்பிலே தவணுகின்ற - இலக்குமி தேவியைப் போன்றவள், மேனி அமைத்து - உடலினை உருவாக்கி, வெம்முலைக்கண் செய்வான் - மார்புடன் அணைக்க ஆடவர் இல்லையே என்று அங்கது மார்புக்கச்சு அழக்குகிறதே என்று வெப்பியாரம் கொண்டு வீங்குகின்ற முலைகளில் கருங்கண் அமைக்கிற வன். (பிரமன்) அதாவது இரகுவம்சத்தில் “வண்டு கள் முளையிலே உட்கார்ந்துள்ளபடி அருகருடை உள்ள தாமரை மொட்டுக்கள்” என்று காளிதாசன் காட்டிய முலைகளில் கண்கள் போன்ற காட்டிகளை எழுதினான்,

சுந்தரவள்ளும் - அழகு பொருந்திய கலவைக் கிண்ணம், நீருண்டுகினிகை - நீரை - கலவை நீரைக் கொண்டுள்ளதூரிசை, கொள் போதில் - பிரமன் கையிலே எடுத்த போது, சிந்திய துள்ளி ஒன்றின் - சிந்திச் சிதறிய துள்ளளில் ஒன்றினது, ஒழுக்கங்கொல் - ஒழுக்கு, சிறப்பிள்ளிக்க - சிறப்புக்கஞ்சனால் சிறப்பான், உந்தியின் மீது - நாபிக்கமலத்தின் மீது, போய உரோமத்தின் ஒழுக்கமன்றே - போன் உரோம ஒழுங்குபோன்றது.

“திருமூலி ரொழுக்கம் வந்தென் தின்னிரைக் கவர்ந்த தென்றுன்” என்று சிந்தாமணி செப்புகிறது. கலிங்கத்துப் பரணியில் சயங்கொண்டார், மறைவிடத்திலிருந்து எழுகின்ற ஒருதண்டில் இருதாமரை மலர்கள் பூத்தன என்றார். அத்தண்டுதான் இந்த ரோம ஒழுங்கு.

“உந்திச் சூறியில் முனைத் தெழுந்த உரோமப் பசுந்தாள் ஒன்றில் இரண்டு அந்திக் கமலம்” — கலிங்கத்துப்பரணி, கடைதிறப்பு — 33:

இத்தகைய காமரசம், ததும்பும் கந்தபுராணத்துக்கும், விலைமாதர்களின் வெட்க்கேடால் வரலாற்றை விளம்புகின்ற — அதாவது,

“மாத விடாய் ஆனநாளில் பணவம் அந்த ரொக்கம் காணில் ஒருபாணை வெந் நீர்க்கு ஆக எண்ணிப் பாராதே”

போன்ற போக்கிரிக்கருத்துக்களை புகழ்கின்ற கூளப்பநாயக்கன் விறவிலிடுதொதுக்கும் என்ன வேறுபாடு? விறவிலிடுதூதையும் கோயில்களில் படிக்கலாமல்லவா?

போதை - 5

— எங்கோடு —

‘‘மென்னமைவி மேன்மக்களே! மேற்பாட்டில் சிறந்த ஓயியர் ஒருவரைக் கண்டோம். இனிவரும் பாட்டில் சிறந்த புதிர்க்கலீர் தொழில் நுட்ப அறிஞர் (X - Ray Technician) ஒருவரை அறிமுகப்படுத்தப் போகின்றேன் உங்களுக்கு.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வந்த தமிழன், வடவரின் வரட்டுப் பண்பால், வையத்துள் வாழும் நெறியை விடுத்து, வான் உலகமென்றும் வேதாந்திகளின், வண்டவான் உலகத்தை நம்பி, விணங்குனுன்.

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காகும் எனும் அற விலைப் புலவன் ஆய் அலன்” — என்று உரிமைக்குக்குரவுகொடுத்து உறவுக்குக் கைகொடுத்த ஆய் அண்டிரன் வழியில் வந்த தமிழன்,

“அறத்தாற்றின் இலிவாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில் போய்ப் பெறுவ தெவன்” — என்று வாழ்க்கைக்கு வரலாறு வரைந்த வள்ளுவன் வழி வந்த தமிழன்,

“எத்துலை ஆயினும் சுதல் நன்றென மறுமை நோக்கின்றே அன்றே பிறரை வருமை நோக்கின்று அவன் கைவண்மையே” — என்று பரணரால் போற்றப்பட்ட பேகன் வழியில் வந்ததமிழன், இன்று தனது சீரிய வாழ்வை மறந்து, பகுத்தறிவை மறந்து, வந்தேறிதுடிகளால், நச்சவிதை களாக விதைக்கப்பட்ட புராணங்களைப் பொன்னே போற் போற்றத் தொடங்கியதால் தனது ஆசூமை ஆற்றலையே அழித்துவிட்டான்.

தமிழனின் தனித்தன்மை மங்கி மதிப்பற்று மறைந்து போனதற்கு கந்தபுராணம் முக்கியபங்கு கொண்டிருந்த தென்றால் மிகையன்று. தமிழனை முடனாக்கியதுடன் காமுகனுக்கவும் கந்தபுராணம் வழிகோலிவிட்டது. பக்திசன்ற போர்வையுள் காமரசம் ஊட்டப்பட்டது.

ஒருவனின் விவேகத்தை, திறமையைக் கண்டு பொருமைகொள்வோர் ஒன்றில் அவனைக் கொலைசெய்வர். அல்லது காமுகனுக்கப்பார்ப்பர். இதனை இன்றைய முதலாளித்துவ அமைப்பில் காணமுடிகிறது. புராணத்திலேயே பலசான்றுள், சிக்வாயித்திரன், இல்லறம் விடுத்துத் தறவறம் புக்கவன். துருவாச முனிவரைப்போல் முற்கோடி. அவனின் ஆற்றலை அழிப்பதற்காக, மேனகை என்ற மோகனப் புன்னகையானை அனுப்பி விக்வாயித்திரனுக்குப் பாய்விரிக்கச் செய்து அவனைக் காமுகனுக்கிவிட்டனர். அதேபோல் போரிலே தோற்கடிக்க முடியாதிருந்த வீரன் இராவணனை, சிதை இருந்த பன்னசாலைக்கு வரச்செய்து, அவனுக்குக் காவலாக இருந்த இராமனையும், இலக்குவணையும் மான்பிடிப் பதைச்சாட்டாக்கி அதன் பின் அவர்களைச் செல்ல விடுத்து, சிதைமேல் மோகன்கொள்ளச் செய்து அவனை ஆற்றலை அழித்துவிட்டார்கள். அதுபோன் கந்தபுராணத்தைத் தமிழர் படிப்பதால் தமிழரின் ஆற்றல் அழியப் போகிறது.

இந்து மதமும், ஆரியநூல்களும்; தனக்கென ஒரு நாட்டை அமைத்து, அதற்கென்று ஆட்சியை அமைத்து ஆட்சிசெய்த தமிழனை ஆட்சி உரிமை அற்றவனுக்கியதுடன் நில்லாமல்; தனக்கென இருந்த நாட்டையும் ஆரிய ஆட்சியாளரிடம் அடிமைப்படுத்தச் செய்து விட்டன. இந்துமதப் போனிப் போதனைகளுக்குத் தன்னை ஆட்படுத்தியதால் தமிழன் தனது வீரத்தை இழந்தான்: அதனால் ஆட்சி உரிமை அந்தியர் கைக்குச் சென்று

விட்டது. இழந்த ஆட்சியை மீண்டும் இத்து மதத்தையும், ஆரிய நூல்களையும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து அழித்தொழித்தல் வேண்டும். இனிஞரின் கையிற்குள் இதனைச் செய்யும் ஆற்றல் உள்ளது.

“கந்தபுராணத்தின் கடைசிப் பக்கத்திலும் இவ்வாதபுனுகு” என்று கூறுவார்கள். ஏன்! காதல் கொண்ட காளைகள், தமது மல்கோவாக் கன்னக் கன்னியரிடமிருந்து, மாதுளங்களியைப்-கனியப்-பெற்றுச் சுவைப்பதற்காகக் கற்பனைக் கலதகளைக் கூறுவார்களே! எதற்காக? மாது உளம் கனியக் கொடுப்பதைக் கண்ணே மூடிக் கொள்ளுவன்பதற்காகவே. அப்போது கன்னியரி, உமது புனுகுகந்தபுராணத்தின் கடைசிப் பக்கத்திலுமில்லை என்று கூறுவதைப் பலர் கவனித்திருப்பர், அங்கு வெறும் புனுகு மட்டுமல்ல. அங்குள்ள காமரசம், வாற்ஸ்சாயனரின் காமகுத்திரத்தின் கடைசியிற்கூட இல்லை என்று கூறினால் உங்களுக்கு அது மிகையாக இருக்கமாட்டாது என்று என்னுகிறேன்.

பகுத்தறிவுப் புரட்சியாளர், அறிவியற் கருத்தாளர், பேரறிஞர் அன்னு தோன்றிய அதே காஞ்சிபுரத்திலே தான், அன்று கச்சியப்பச்சிவாசாரியாரும் தோன்றினார். தோன்றினார் சரி, தொய்ந்து இருந்தாரா? அது தானே இல்லை. புராணிகர் போற்றும் பாவக்கருத்துக்களை பெண்களின் மறைவிட அமைப்புக்களை, காமக்கருத்துக்களை போற்றியப்பறப்பும் புராணத்தைப் பாடினார். ‘போ! போ!! நரனே!!! பக்தியைவளர்த்து மோட்சத்தைத் தருகின்ற கந்தபுராணத்திலா கச்சியப்பர் பெண்களின் மறைவிடத்தைப் பற்றிப் போற்றியப் பாடினார்; அபாண்டம். நீ புராணத்தைப் பழித்துக் குறை கூறிய தால் ‘கிருமி போஜனம்’ என்ற நரக லோகத்தில் சென்று பிறப்பாயாக! என்று தேவரிகளைப் பின்பற்றிச் சபிக்கவேண்டாம், அன்பர்களே! மாயைப்படலம் 55 ஆம்

செய்யுளைப் படியுங்கள் உண்மை தெரியும்: முதலில் செய்யுளைப்படியுங்கள் அதன்பீன் பொழிப்புரை தருகிறேன்.

“மய ஒட்டைப் பணியு மாலவட்டமும் வணப்புச் செய்த
இயலுடைத் தேரு மச்சுற்றிரங்கியே யுமிர்க்கு
மென்றூற் கய ஒட்டைக் கண்ணு எல்குற் கொப்பவோ
காமர்ஸீடல் விய ஒறுப் பெண்பர் யாரு மேலது
காண்டுமன்றே”

பிடாரவின் குழல் ஒனியைக் கேட்டுப் படமெடுத் தாடும் நாகத்தின் படமும்; அந்நாளில் அரண்மனையில் அரசனுக்குப் பிடிக்கப்பட்டதும், இந்நாளில் ஆஸ்டவ ஜூக்குப் பிடிக்கப்படுவதுமான ஆலவட்டத்தின் வட்டமான வடிவமும்; அலங்கரிக்கப்பட்ட இயன்பான தன்மையை உடைய தேரும் அச்சு முறிந்து இரங்கும் காரணம் மாயாதேவியாரின் மறைவிடத்தைக் கண்டதும், ‘அது’ பற்றிப் பிறர் சொல்லக்கேட்டதும் மனம் பொறுக்காது தெரின் அச்சு முறிகிறதாம். அச்சுற்றிரங்குதல் பாம்புக்காயின், மாயையின் அல்குலைக் கண்டதும், கேட்டதும் பாம்பு பயந்து வருந்தி பெருமுச்சு விடுமாம், மாயையின் ‘கீழ்ப்பாகம்’ உணர்ச்சியால் எவ்வாறு விரிந்து சுருங்குகிறதோ - பெருமுச்சு விடுகிறதோ அவ்வாறே படம் எடுக்கும் நாகமும் படத்தை விரித்தும் சுருக்கியும் பெருமுச்சவிடுமாம்.

பாம்பு, ஆலவட்டம், தேர் முன்றும் மாயையின் கீழ்ப்பாகத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டா என்றால் வேறு யாது ஒப்பாகும்? அதற்கு அதுவே ஒப்பு. வெளின்றும் ஒப்பில்லை. பக்தியின் பெயரால் பெண்களின் அந்தரங்க

இடங்களைப் பற்றிப் பாடுவதென்றால் புலவர்களுக்கு ஒரே ‘குழி’தான். கற்புக்கரசி, காகுத்தன் காதவி என்றெல்லாம் சதாபக்தர்களால் போற்றப்படும் சிறையைத்தான் கம்பன் விட்டானு? “வாமயேகலை இறவளர்ந்த அங்குல்” என்றும், “பாந்தள் தெரிவை பழிப்படப் பரந்த பேரவுக்கு” என்றும் இராமனுக்குத் தெரிய வேண்டியதை, படிப்போர் அணைவருக்கும் தெரியப்படுத்தியுள்ளான்; கச்சியப்பர் இதனைப் படித்திருந்தால், மாயையின் மறைவிடத்துக்குச் சிறையின் மறைவிடம் ஒப்பாகும் என்றே எடுத்தெடுப்பில், குறிப்பிட்டிருப்பார். ‘அதனை’ப் பற்றிக் கம்பனும், கச்சியப்பரும் ஒன்றாக ஆராய் வேண்டும்.

ஒரு பெண்ணின் மறைவிடத்தைத்தான் தமது ஆராய்ச்சிக்கேற்ப வெவ்வேறு பொருள்களுடன் ஒப்பிட்டார். அத்தோடு அப்பாடத்தை முடித்திருக்கக் கூடாதா? அதற்கு மேலுமா அதனைப்பற்றி வியாக்கியானம் செய்யவேண்டும்? பெண்களை இப்படியா சந்திசிரிக்கச் செய்வது? சிவாசாரியார், ‘குறி’யைப்பற்றி குறிக்கொள்ளுத்தான் குறிப்பிட்டார் போலும். சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடுமா? அவர் குறிப்பிட்ட இடம் வெறுமிடமல்ல; மன்மதன் அங்குதானும் தங்கி வசிக்கின்றன. நான், இதுவரை காலமும், புராண நூல்களிற்குண், மன்மதன் அடைபட்டுக் கிடந்தான் என்று நினைத்தேன்; ‘காமர்ஸீடல் இயலுறுப்பு’ என்று ஆசாரியார் குறியபின்பே அவன் வதியும் இடத்தை அறிந்து கொண்டேன். அதனைப் பற்றித் தெரியாத பிறருக்கும் ‘பின்னர் வாய்ப்பு ஏற்படும்போது கண்டு கொண்வோம்’ என்ற ஆறுதலை அளித்துள்ளார் சிவாசாரியார், சொல்லுக்குச் சொல் பாடவின் பொருள் இடுதா:-

மயலுடைப்பணி — போதை உள்ள பாம்பு; ஆலவட்டம்—; வணப்புச் செய்த—அழகு ஊட்டப்பட்ட, இயலு

டைத் தேரும்-இயல்பான தன்மை வாய்ந்த தேர், யெலு-டைக் கண்ணுள்ளீட்டையில் விழியை உடைய பெண் (மாயா), அல்குறுக்கு ஒப்பவோ — பெண்குறிக்கு ஒப்பாகுமா? காமர் வீடு — மன்மதனின் வசிப்பிடம், இயல் உறுப்பு— இயல்பான உறுப்பு, யாரும்—எவரும். மேலது காண்டு மன்றே—பின்னர் அதைப்பற்றி அறிவோம்.

போதை - 6

பழகுவதற்கு இனிய நண்பர்: கல்லூரியில் என்னேடு கூடப்பட்டத்தவர். அவரும் நானும் ஒரே அறையில் பல காலம் தங்கியிருந்தோம். கங்குவில் நான்கு மணிக்கே எழும் பிக்குளித்து. நெற்றியில் திருநீற்றுப்பட்டையுடனும், சமூத்தில் உருத்திராட்சம் மாலையுடனும் காட்சியளிப்பார். நகைச்சுவையை பீற்று மீது விடத் தெரியாதவர். பலபட்டைச் சொக்கநாதப்புலவர்பாடிய,

“உனக்கிளறு யான் செய்த குற்ற
மொன்று மில்லை உணைப் பிரிந்தால்
வனக்குன்றி லேறி விழ வறியேன்
வண்மை சேர் மயிலே
எனக்கென்று வட்ட மிட்டு அண்ணுந்து
விம்மி யிருக்கும் உன்றன்
தனக்குன்றில் ஏறி விழுவேன் நின்
அவருள் தடாகத்திலே.”

என்ற பாடலை நான் ஒருமுறை பாடி, காதலனுக்கும் காதலிக்குமிடையே ஏற்பட்ட ஊடலால் இப்பாடல் எழுந்தது என்பதையும் கூறினேன். கூடனே அவர், ‘ஆபாசம்! இப்படியாபுவர்கள் பாடுவது? இது தமிழுக்கு மாத்திரமல்ல தமிழ் மக்களுக்கும் இழிவானது; அதைப் போடும் போடும் நீ பாடுகிறோமே’ என்று கொஞ்சம் காரசாரமாகக் கேட்டார். உடனே நஷ்பரே இங்கே வாரும் பின்னாய்க் கூறு கிட்ட அழைத்து நந்தபுராணத் தில் காமரசம் ததும்பும் பாடல்களைக் கொடுத்து உரத் துப்படிக்கும்படி கேட்டேன். பாடலை மனதுள் படித்த வுடன், இவற்றைக் கச்சியப்பர் பாடியிருக்கமாட்டார். இடைச் செருகலாக யாரோ சேர்த்திருக்கவேண்டும், என்னரீ: நந்தபுராணத்திலுள்ள பாடல்களுள் முன்றிலொரு பாடல்களும் இத்தகைய பாடல்கள்தான். ஆகையால் கச்சியப்பர் தான் பாடியிருக்க வேண்டும். நீ கூறுவது போல் இடைச் செருகலாகத்தான் இருக்கட்டுமே; நந்தன் சந்நிதிகளில் ஏன் இப்பாடல்களுள் நாலைப் படித்துப் பயன் சொல்லி வருகிறார்கள் என்று வினாவினேன் அதற்கு, இப்படிப்பாடல்கள், காமரசம் ததும்புவையாக இருக்குமென்று எனக்குத் தெரியாதே என்னார். உனக்கு மாத்திரமல்ல பல்லாயிரக் கணக்கான அப்பாவிமக்களுக்கும் அவற்றைப் பற்றித் தெரியாது, தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் கூறினேன்.

அஸ்பர்களே, பலபட்டைச் சொக்கநாதப்புலவரின் ஒரு சிறிய பாட்டே ஆபாசம் என்று கருதப்பட்டால் நந்தபுராணப் பாடல்கள் எத்தனை பங்குகூடிய ஆபாசமாக இருக்கின்றன என்று சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

உன்தெளிவின்றி - உள்ளம் தெளிவற்று,
உலப்பின்று ஒடிய - மன அடக்கமின்றி ஒடுகின்ற,
மட்டறுகாமம் - கரைகடந்த காம உணர்ச்சி,
அட்டுஒளிர் பொன்ஆனாள் - சுடச்சுடரும் பொன்
போன்றவள்,

அல்குலாம் - அல்குலான் - (கடல்)

சுழிப்பட்டனன் - சுழியில் அகப்பட்டான்.

இன்பமாம் பரவை - இன்பமாகிய பரவைக்கடலை, நன்னூலான் - சேருவான்.

அதாவது மன அடக்கமில்லாமல் பெருக்கெடுத் தோடுகின்ற அளவிட முடியாத காமம் என்கின்ற ஆழ கடலில் முழ்கியவனான காசிப முனிவன், சுடச்சுட ஒளி விசும் பொன் போன்ற உடலைப் பெற்றுள்ள மாயா தேவி யின் அல்குல் எனப்படும்கீழ்ப்பாகத்திலுள்ள சுழியில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்தான், ஆயினும் இன்பமாகிய பரவைக் கடலைச் சென்று அடைய முடிந்தது. எப்படி இருக்கிறது வருணனை அன்பர்களே? காமம் என்ற கடலில் அல்குல் என்ற சுழி ஏற்படுகிறதாம். இவ்வற்புதம் எந்த நாட்டுக் கடலிலே காணக்கிஷட்டிகும்? போயும் போயும் முற்றுந்து றந்தமுனிவர் தானு அங்கழிக்குள் அகப்பட வேண்டும்?

ராசா, ராணிக் கதைகளிற் கூட இத்தகைய ஆபாச வருணனைகள், விளக்கங்கள் காணப்படமாட்டா. கூறுகிறும் குறிப்பாகத்தான் குறித்துக்காட்டுவர். ஆனால், பக்தியைக் கொடுக்கிறது, பரமானிக் காணப்பதற்கு வழிகாட்டுகிறது, சாந்தத்தை மன அமைதியைத் தருகின்றது என்று பக்தர்களால் கருதப்படுகிற நூலில் இல்வாரு, கந்தரசம் தறிகெட்டு ஓடிப்பாய வேண்டும்? சேரன் இளவல் இளங்கோ அடிகளார், கோவலனும் என்னவியும் கூடிய நிச்சுச்சியை 'தாரும் மாலையும் மயங்கினவே' என்று மாத்திரம் குறிப்பிட்டார். அவர் விரும்பினால், கச்சியப்பறை விஞ்சக்கூடிய, கம்பறை கடைசியிலே ஒதுக்கித்தல்கை கூடிய கவியாற்றறநுடன் காமரசத்தைப்பற்றிப் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்க முடியும். ஆனால் அவ்வாறுகப்பாடித் தமிழ் மக்களின் மனதைப் புண்படுத்த விரும்பவில்லை.

412CC

நளன் தமயந்தி கதையிற் கூட அவ்வளவு ரசம் பாயவில்லை

".....பாம்படு மல்குவாடன் பண்முகீஸ் மணிக்கண்சேப்ப வேம்ப ஹற்றிவிது புல்வியினநலம் பருகினுனே"

— நடகம் - மணம்புரிபடலம் —

"ஓருவர் உடலில் ஓருவர் ஓதுங்கி இருவரெலும் தோற்ற மின்றிப் - பொருவெங் கனற்கேயும் வேலாலுங் காரிகையுஞ் சேர்ந்தார் புனர்கே புனல் கலந்தாற் போன்று.."

— நளவெண்பா - 174 —

என முறையே அதிவீரராம பாண்டியனும், புக மேந்திப் புலவரும் இல்லற இவ்வை இயம்பி இருக்கின் மூர்கள். இப்பாடல்களையே, காமரசம் கட்டறுத்துப் பாய்வதாகப் பலர் விளம்பும்போது கந்தரசத்தை எவ்வாறு மதிப்பிடுவார்கள் என்று எண்ணிப்பார்மின். அதற்கு மேல்வரும் பாடலைப்படிமின்.

'கதையளக்கிறுயா நரனே! கார்த்திகைக் கண்ணி களால் காப்பாற்றப்பட்ட நந்தன் கதையிலா கறை காணத்துடிக்கிறுய்? கனிசறையே! காமுகனே' என்று நீங்கள் என்னை இழிவீர்கள் என்று கூறவில்லை. பலர் பாடல்களைப்படிக்க முன் பாய்ந்தார்கள் பாமரனுண என்மேல். அவை இரவு விடுதிகளில் படிக்கப்பட்டவையல்ல. இந்திரலோகத்தில் படிக்கப்பட்டவை யல்ல பூஜோகத்தில். கரரைப் பூசராக்கப் படிக்கப்பட்டு வருபவை. விளக்கம் விளம்பி வின் விரையம் செய்ய வில்லைக் காலத்தை. கந்தபுராணம் அசரர் தோன்றுப்படலம் 12 ஆம் செய்யுளைப் படியுங்கள் விளக்கம் கிடைக்கும், விரும்பியது கைகடும்.

'உள்தெளி வின்றியே உலப்பு இன்று ஒடிய மட்டறு காமராம் வாரி உற்றுளான் அட்டுஒளிர் போன் ஆனால் அல்குலாம்சுழிப் பட்டனன் இன்பமாம் பரவை நன்னூலுவான்.'

போதை - 7

“பொன்னு! எப்படி அந்த ஆங்கிலப்படம்? காதலை மூம் காதலியும் கடற்கரை ஒரத்தில் கட்டிப்பிடித்து..... நிறுத்து. ஆபாசம்—உணக்கு நாகூசவில்லை? ஆங்கிலப்படத்தில் அத்தகைய காட்சிகளுக்கா குறைவில்லை? அவற்றைத் தடைசெய்ய வேண்டும். ஆகவே சத்தி! எமது ‘தமிழர் பண்பாட்டுக் கழகத்தால் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமோ’’ பொன்னு, சத்தி என்னுமிகு நன்பர்களிடையே இத்தகைய பேச்சுவார்த்தை நடந்ததை நான் விதித்தேன் அன்றெருநான்.

காதலனும் காதலியும் கடற்கரையில் நடந்து கொண்ட முறை பல்ரையும் பாதிக்கும். அவ்வாறுயின் சாமத்தில் படித்துப் பயன் சொல்லப்படும் கந்தபுராணம்? படிப்பு முடிந்து செல்லும் கண்ணியரின், காளையரின் மன்றிலே எப்படியிருக்கும், அல் அர்த்த ராத்திரி வேண்டியில்? கச்சியப்பர், துறந்தவர், மூனிவர்—ஆற்றங்கரைகளில், ஆரணங்குகள் ஆடைமாற்றுவதைச் சாட்டயாகக் கடைக்கன்னால் கண்டிருப்பார். காட்சிகளிரசமாகியிருக்கும். அதன் விளைவு கந்தரசமாகக் கணிந்திருக்கிறது. அல்லது காசிபமுனிவரிடம் கொண்ட குரோதக் குண்மோ தெரியாது. காம உணர்ச்சி கட்டறுத்துப் பாயும் காமுகன் கச்சியப்பனின் பாடலையா தமிழ்ப் பெண்கள் படிப்பது?

அது ஒரு கடற்கரை, தமிழ்க் கட்டிளங்களை ஒரு வனும் கண்ணி யொருத்தியும் அங்கு சேர்ந்து இருக்கின்றனர் அவன் அவளின் அதரத்தை ஆராய்கின்றன் வானவில்லாரத்துடன் ஒப்பிட்டு, அவன் இது தருணமல்ல பலர் பார்ப்பர் எனத் தடுக்கிறார் அவணை இத்தகைய

மரபினரான தமிழ்ப் பெண்கள், ஆண் பெண் உடலுறவினையும், அப்போது அவர்கள் அடையும் அலஸ்கோல் நிலையினையும், பெண்களின் அளவு கடந்த காமலீலைகளையும் பச்சைப்படியே கருவின்ற ஒரு நூலைப் படிக்கலாமா?

கச்சியப்பர் தம் வாழ்க்கையில் அனுபவித்து உணர்ந்ததை தாம் எழுதிய நூற்காட்சிகளில் புகுத்தியுள்ளார். சொந்த அனுபவம் மாத்திரமல்ல, காமச்சேரிறை தமிழரின் முத்தின்பூசுவதற்காக ‘காமலைசாகர’ நூல்கள் பலவற்றையும் படித்துமிருக்கின்றார் என்பதைப் பாடல்களைப் படித்த மாத்திரத்தில் விளங்கிக்கொள்ளலாம். விரிந்த பொருள் உரைத்துத்தான் தெரியவேண்டுமென்பதில்லை. கந்தரசத்தைப் படித்தபின், புணர்ச்சி நுனுக்கங்களைப் பற்றி அறிவதற்கு வேறு நூல்கள் வேண்டியதில்லை.

“தேமொழி மயிலொடு செறிந்து போகமார் பூமியிலே ரெனப் புணர்த்தல் மேயினுன்”

தென்போன்ற மொழியைப் பேசுகின்ற மயில் போன்ற சாயலீல உடையவளான மாயாதேவியுடன் இன்றி, காமபோதை மிகுந்த பூமியிலுள்ளோர் போல் காசிபமுனிவன் உடலுறவு கொண்டான்: பூமியிலுள்ளோர் கூடும் களே, கச்சியப்பருக்குக் கைவற்றதொன்று. கருத்துமாத்திரமல்ல அரிய இலக்கண எடுத்துக்காட்டொன்றையும் காட்டியுள்ளார். பூமியிலுள்ள நரர் உவமானம். மாயை, காசிபமுனிவர் உவமேயம். புணர்ச்சி முறை இரண்டிற்கும் பொதுத்தன்மை: இலக்கணப் பண்டிதர்களுக்குப் பயனுள்ளவை.

“இக்கருத்து எங்கே வருகிறது நரனே? கொக்கோக சாத்திரத்தில் வரும் கருத்தை, தேவனின் நூலில் வருவதாகத் தம்பட்டமடிக்க வேண்டாம்ரு நம்புவதற்கில்லை;

இல்லாத கருத்துக்களை இட்டுக்கூட்டும் நீ நாசமடைவாயாக!'' என்றுதானே ஆராய்வில்லாப் பக்தர்கள் பழி கூறுவர். அவர்களுக்குக் கரைச்சலில்லாமல் கந்தபுராணம் அசரர் தோன்று படலம் 13 ஆம் செய்யுளைப் பார்க்கும்படி கூறுகின்றேன். அத்துடன் தங்கி நில்லாது, 15 வது பாடலையும் படித்து இன்புறுமாறு வேண்டிக்கொள்கின்றேன், பக்தர்களைப் பக்தியின் பெயரால்.

“ஆற்றி முனிவரன் அனங்கநால் முறை விழேடு புணர்தலும் வெய்ய மாயவள் கீறினள் நகத்தினால் கீண்ட பால்தொறும் ஷஹிய காமநீர் ஒழுகிற ரெண்பவே.”

பாடலைப் படித்து விட்டர்களா? படிக்கும்போது, மாயாதேவிக்கும் காசிப முனிவருக்கும் அருடே இருந்து ‘விளங்குப்’ பிடித்தவர் போல்லவரா கச்சியப்பர் காட்சியளிக்கிறார். ஐயம் இருந்தால் முதலில் கருத்துவரையைப் படியுங்கள். பொழிப்புரை புலனாகும்.

ஆற்றி முனிவரன் — ஒழுக வேண்டிய முறையை அறிந்தவள்; அனங்க நூல்முறை—மன்மதக் கலைபற்றிய நூல்களில் காட்டிய முறைப்படி; விழேடு — (விலங்கு) வெறியுடன்; புணர்தலும் — உடஅழறு கொண்டும் போது; வெய்யமாயவள்—காமம் எனும் வெப்பியாரங் கொண்ட மாயதேவியார்; கீறினள் நகத்தினால்—தன்து தகங்களால் கீறினால் — விழுங்கினுள்; கீண்ட பால் தொறும்—கீறிய இடங்களின் வழியால்; காமநீர் ஒழு கிறதென்பாடு—காமநீர் — வெண்ணீர் சொட்டுப்போட்டு என்பர்;

இப்பாடலில், பேருண்மை ஒன்றிலை முற்றுந்துறந்த சிவாசாரியார் காட்டுகின்றார். நிற்க, ஒரு கணவன், தான் தன் மகையியுடன் சேர்த்துதையும், அப்போது

மனைவி நடந்து கொண்ட முறையையும் தன் நண்புக்காவது கூறத் துணிவானு? அப்படிக் கூறினாலுமின், மூல்வேரியாவுக்கு அல்லது அங்கொடைக்கு அல்லது சீழ்ப்பாக்கத்துக்கு அனுப்பவேண்டிய ‘கெள்’ என்றுதான் கணித்தல் வேண்டும். இப்படி இருக்கும்போது முனிவன் ஒருவன், உடல் உந்தலுக்குப்பட்டு, விரும்பி வந்த பெண் ஒருத்தியுடன் நடந்துகொண்ட முறையை, நாலுபேர் அறிய, சந்தி சிரிக்க, கடவுள் பக்தர் ஒருவர் பாடத் துணியலாமா?

பாடலைப்படிக்கும்போது பள்ளியறையில் படிக்க வேண்டிய பாடலாகத் தெரியவில்லையா? இல்வாழ்க்கையில் கூவை காணுத பலருக்கு இத்தகைய கருத்துக்களைக் கொண்ட நூல் பெரும் வரப்பிரசாதமாகத் தோன்ற கொண்ட நூல் பெரும் வரப்பிரசாதமாகத் தோன்ற காலம். படித்துப் பயண்பெறுக. பிரமஸ்சாரிகள், ஆண்டிகள் உறையும் மடங்களில், மடப்பள்ளிகளில் இதனைப் படிப்பது ஆபத்தை விளைக்கும். பக்தியின் பெயரால் வரும் பெண்களுக்கும், கன்னியகுமருக்கும் ஆபத்து. ஆகவே படிக்கும் இடத்தை இரவு விடுதிகளுக்கு மாற்றவும்.

கொக்கோகம், காமகுத்திரம் முதலிய நூல்களைப் படித்து அதன்வழி ஒழுகும் ஆண்பெண், நிறைந்த இணப்மடைவர் என்ற உண்மை காசிபமுனிவழுக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. அதன்படி கூடியபோது மாயை, காசிபமுனிவனின் கடவில் நகத்தினால் கீறுகின்றாள் — அங்கிருந்தும் காமநீர் ஒழுகிறதாம். இதனைப் படிக்க முன், காமநீர் ஒழுகும் ‘வழிகள்’ வேறு என்றே எண்ணி யிருந்தேன். உடனியல் நூல்களில் காணப்படாத கருத்து இது.

போதை - 8

வழிப்போக்கர் இருவர் தெருவில் பின்வருமாறு உரையாடிச் செல்கின்றனர்.

ஆள் 1: (கந்தபுராணப்பக்தர்) ரீகல் படமாளிகையில் வயது வந்தோருக்காகக் காட்டப்படும் படத்தைப் பார்த்திரா? ஆண் பெண் அந்த ரங்க லீலைகளை என்னும் அழகாகக் காட்டுகிறார்கள் தெரியுமோ? தமிழ்ப்படத் தயாரிப்பாளர் பிச்சை வாங்கவேணும்:

ஆள் 2: என்னையா, பெரிய காட்சியைக் கண்டு விட்டாயி! பிரமாதமாகப் புகழ்கிறியே! கந்தபுராணத்தில் இல்லாத காட்சியா? ஆண்பெண் உடலுறவுபற்றியோ, பின்னொ பெறும் முறைபற்றியோ எது பற்றி அறி வேண்டும்? ஏதில்லைக் கந்தபுராணத்தில் விட்டுக்குவாவிருந்தளிக்கின்றேன்:

ஆள் 1: அபச்சாரம்! அபச்சாரம்!! பானி உன்னுவாடு வெந்துவிடும்:

ஆள் 2: காக்காப்பள்ளி, கார்த்திகேயன் (சந்திரனின் மணவி கிருத்திகாவின்பாலருந்தி வளர்ந்தவ மூலக்கால்) கோயிலில் கந்த சஷ்டிவிழா நடை பெறுகிறது: நிச்சயம் கந்தபுராணப் படிம்பு நடை பெறும். வந்து ஒரு 'டோஸ்' குடித்துப் பாரேன்.

இருவரும் இரவு வந்ததும் மேற்படிகோயில் மன்ற பத்தை அடைகின்றார்கள்.

ஆள் 1: அருடை நின்ற ஒரு பக்தரைப்பார்த்து, என் அப்பா! வழக்கத்துக்கு மாருகப் பூசாரி புதிய பாடல்களைப் பாடுகிறார் போல இருக்கிறதே:

ஆள் 2: 'கந்தரசப்' படிப்பல்வோ நடைபெறுகிறது:

ஆள் 1, அதுதானே பார்த்தேன், பாடல் என்னவோ போல் இருக்கிறதே என்று:

ஆள் 2: 'கம்பரசம்' என்று நினைத்தாய் போலும், அல்ல. கந்தரசம் - கந்தபுராணத்திலுள்ளது: அது காமரசம், உணர்வாய்ந்,

ஆள் 1: காமரசமா? அப்படி அலம்பக்கடாது. பக்திப் பாடல்களைப் பாபக்கண் கொண்டு பார்க்கக் கூடாது:

இவ்வரையாடல் எத்தைக் காட்டுகின்றது? தமிழ்மக்கள் எல்லோரும் ஏராந்த சோணிகிரகள் அல்லர்: கிணற்றுத் தவணைகள் அல்லர் என்பதையே. சிலரையாவது பகுத்தறிவு விழித்தெழுச் செய்துள்ளது என்பதையே.

'நல் அறிவால் உயர் காசிபன்'; 'ஆதியார் அந்துவோர்' எனக் கந்தபுராணம் உற்பத்திக் காண்டும், காமதகணப் படலத்தில் கச்சியப்பரால் பாராட்டப் பெற்ற அதே காசிபமுனிவன், காவி உடை அனிந்த துறவறத்தை துறந்து, காழுகனுகினிட்டாரே!

காசிபன், மாண்யயுடன் புரிந்த காமலீலைகளை ஒரு பாடலுடன் நிறுத்தியிருக்கலாம். அதற்காக ஒன்பது பாடல்கள் பாடவேண்டியதின்லை. விக்கிரமாதித்தன் கணத்துக்கு விருத்தியுறை உரைத்தது போல விளக்கம் கொடுத்துள்ளார் விருந்து படைப்பவர்;

‘காமலீஸ் அளவுடன் இருக்கவேண்டும். காமம் கூடினால் பாவம்: தாமதமின்றிக் கோவம் வந்து குடியைக் கெடுக்கும், பத்தினிகளே! பாவையரே! கானையரே! உணர்வீர்’ என்று போதனை செய்வதாக இருந்தால் போற்றலாம். அதற்காக ஒரிருபாடல்களைப் பாடிக் காட்டியிருக்கலாம். அப்படி ஒரு பாடலைப்பாடினால், ‘கூடாது காமம்’ என்று காட்ட முடியாது, என்றால் பொருள்படுகிறது? அதனை நெய்யுற்றி வளர்ப்பதா கவல்லவாபாடங்கள் காணப்படுகின்றன.

உள்ளதை உள்ளவாறே காட்டிடும் பளிங்குபோல், பாடல்களைப் பிட்டுப் பிட்டுக் காட்டுகிறேன் என்பதற்காக அப்பாவிப் பூசாரிகளைப் பகைத்து அழைத்திக்குப் பங்கம் செய்யாது, அறிவின் துணைகொண்டு அழுக்குகளை அகற்றுங்கள் ஆலயங்களிலிருந்து என்று அன்பர் களை அவாவுகிறேன்:

‘.....மாயை தன்னெடு புணர்தொழில்
பரிந்தனன்
போகமுற்றினுன் துணையறுமின்பெனுங் கடவில்
தோய்ந்துளான்’
—அ. தோ. ப. 16.

கச்சியப்பருக்கு, கவலக்குதவாக் காமரசத்தை, மக்களை மாக்களாக்கும் மாயாரசத்தை, பக்தியின் பெயரால் பாமரர் பார்வையிலே படப்பாடுவதென்றால் பெருவிருப்பம்: வடமொழி மூலநாலான ‘ஸ்கந்த புராணத்தில்’ அவ்வளவுக்கு ஆபாசம் இருக்கவில்லை என்று ஒரு வடமொழிப் பண்டிதர் பகர்ந்தார் எனக்கு. பட்டினத்தார், பாவை ஆண்டாள், அருணகிரிநாதர் முதலியோர் வழியில் முன் வந்த சிவாசாரியாரும் தமது! அனுபவங்களைப் பாடிப்பாரில் நிலைநாட்டுவதற்கு வடநாட்டுக் கடைவழிகோவி விட்டது.

அசரர் தொன்று படலத்திலுள்ள அத்தணைபாடல் களும் காமரசம் ததும்புபவை: ஆயினும் 17, 18, 19, 20, 21, 30 என எண்ணிடப்பட்ட பாடல்களில் சுரும், பெருகிப் பாய்கிறது. பாடல்களைப் படித்ததும் பொருள் புரிந்துவிடும். சொல்லுக்குச் சொல் பொருள்கூற வேண்டுமென்பதில்லை:

“அந்த வேலையில் தேவர் நடுங்கும்வண்ணம் குரன் தோன்றினான்”

— அ. தோ. பட. 17 —

“முறைமுறை யிழிந்த வியர்ப்பில் வந்தனர் முப்பதினூயிர வெள்ளம் அசரர்கள்”

— அ. தோ. ப. 18 —

“மாயை, சூரன் முதலிய தனது பின்னோக்களை வெளியே நின்று விளொடுக்கோ, நாங்கள் அறையினுள்ளே ஒரு ‘சங்கதி’ செய்யப்போகிறோம் என்று கூறியிட்டு காசிப் பையும் அழைத்துக்கொண்டு மண்டபம் ஒன்றுள் நுழைந்தாள் விளொயாட.”

— அ. தோ. ப. 19 —

“மாயை, பெண் சிங்க உருவங் கொண்டாள். காசிபன் ஆண்சிங்க உருவங்கொண்டான் — நல்ல வேளை மாயை ஆண்சிங்கமாகவும் காசிபன் பெண்சிங்கமாகவும் உருமாறிப் புணர்ந்திருந்தால் நிலைமை வேறுக மாறியிருக்கும் — அவ்விரு சிங்கங்களும் கூடிப் புணர் ‘சிங்க மாருகன்’, ஆயிரம் முகத்துடனும் இரண்டாயிரம் கைகளுடனும் தோன்றினான்.”

— (20, 21)

மேறும், யானை உரு, ஆட்டு உருக்கொண்டு இருவரும் புணரும்போது முறையே தாராகாசரன், அசமுகி முதலியோர் பிறந்தனர்.

நடைமுறையில் ஒரு பின்னோக்கொட்டாதி, வெளியே வந்து பிறப்பதற்குச் சுமார் ‘280’ நாட்கள் வெண்டும் என்பர் மருத்துவர். ஆனால் மாயை ஒரே நாளிலேயே

பல்வாயிரம் குழந்தைகளைப் பெற்றுவிடுகிறார். அதாவது வழிநிலிருந்து வெளியே வந்து விஷ செய்கின்றார்.

“இந்த மதத்துக்கும் தமிழருக்கு மிடையே பேதத்தை ஏற்படுத்த வந்த கோடிரிக்காம்பே! கோட்டானே நாயே உன்னை யொருத்தி போட்டானே வேண யற்றுப்போய்” என்றுதான் அங்கைய மதப்பக்கதர்கள், செயற்கரிய செய்த பெரியார் அவர்களைத் திட்டி அர்கள், இன்று உண்மையை உணர்ந்து, “இந்து மதம் இழிக்கப்படவேண்டிய மதம் — தமிழரை இழிவு படுத்தும் மதம், ஆயினும் பழக்க தோஷத்தால் அதில் ஊறி உள்ளோம்” என்று பலர் கூற முற்பட்டுள்ளதைக் கண்டுகொண்டோம். இனிப்பாடலைப்படியுங்கள். மறக்க வேண்டாம், அசரர் தோன்றுபடலம் 30 ஆம் செய்யுள்.

“மிகுதி கொண்டிடு மிரண்டு நூறுமிர வெள்ளத் தகுவர் தம்மையும் குரளே முதலினேர் தம்மையும் புகலு மோரிராப் பொழுதினி வளித்த தற்புதமோ வகிலமும் வல்ல மாயவட் கிச்செய வரிதோ.”

கட்டசி அடியை அடிமனத்தில் ஆழப்பதித்துப் பாருங்கள், மாண்ய என்பவருக்கு இச்செயல் எனிது. எச் செயல்? இரண்டு நூறுமிரம் வெள்ளம் உயிர்களைத் தோன்றச்செய்வது; ஒருவெள்ளம் என்பது, ஒன்றும் பதினாறு சௌபர்களும் — 10,00,00,00,00,00,00,00,000 — சேர்ந்த ஒருதொகை.

ஒர் இரவிலே இவ்வளவெண்ணால், பல இரவுகளில் எத்தனை? உலகிலே முதற்தரப் பெண்மனி இவ்வோதான். அவள் அகிலமும் வல்லவளவில்லோ? அல்பிறட் நோபல் அன்றிருந்திருந்தால் இவனுக்குப் பரிசுவித்திருப்பார்கள்?

அடுத்து விளக்கப்படும் பாடல் புதிய படலம் ஒன்றில் உள்ளது: இப்பாடற் கருத்து தமிழ்ப் பெண்களையே இழிவுபடுத்துவது. பெண்களின் மான உணர்ச்சிக்கே சவால்விடுவது. அத்தகைய பாடலை படித்துப்பாரிக்க அன்பர்களுக்கு ஆவல் ஏற்படுவது இயல்பு. ஆவே பாடலை முதலில் காட்டி, பின்பொருள் காட்டுகின்றேன்?

“கொளை ஆர்ஜிச யளிபாடிய குழல் இந்திரன் பிரிவால் உளையா மனம் பறையா தலத்து உறைகின்ற ஓர்அளவில் வளையார் கவி யுலகந் தன்னில் வாழ் குரபன் மாவுக்கு இளையாள் பலர் இளையார் புணர்ந்தாலும் சிறிது மிளோயாள்.”

தமிழ் ஆடவனே, பெண்ணே தாம் கூடும் முறையைப் பிறருக்குக் கூறுவரோ? திருமணத்துணைவர்கள், தமது முதலிரவுக் காட்சியை தொலைக்காட்சிக்கருவி மூலம் காட்டி, ஒவிபரப்புக் கருவி மூலம் ஒவிபரப்புவார் னா? எமது முதலிரவுக் காட்சி இத்தகையது, கலவி கறை கடந்து குலவியானது. புலவி புதுப் பொனிவு கொண்டது: என்று எந்தப் பேயலும் புலம்பமாட்டான். பெண்களே நீங்கள், இப்படிப் புலவியைப் புலம்பும் புலவனைப் போற்றுவீர்களா? இத்தகைய பாடல்களைப் படித்துப் பயன்கூறவிடலாமா? அல்லது கோயில்பக்கம் வரவிடலாமா?

அளிகொளை ஆரி இசைபாடிய — வண்டுகளின் கூட்டும் ஒவிக்கின்ற இசையைப் பாடுகின்ற குழலை—கந்த ஆக்க கொண்டுள்ள இந்திராணியானவள்; இந்திரன் பிரி

வால் — அகவிலக்யை அகன்ற கையால் அணைத்துக் கொண்ட இந்திரனைப் பிரிந்ததால்; உண்மையை வருந்துகின்ற மஸை; பறதயாதவத்து — பிழையாத தவத்தில் உறைகின்ற ஒர் அளவில் — ஈடுபடுகின்ற போது.

முதலிரு அடிகளும் எடுத்துக்கொண்ட நூற்கருத்துடன் தொடர்பில்லாதன. அவைவேறெனு புராணக்கதை; அதனை எடுத்துக் காட்டாக தமது கதையில் காட்டியுள்ளார் புலவர். எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டியவரினில் காமரசமோ — கசிப்புரசமோ சொட்ட வில்லை. ஆனால் தமது நூற்கருத்துக்கு எடுத்த கருத்துத்தான் காமரசம் சொட்டுகிறது. வணியார்களி உலகம் தன்னில் — டூமியை சுற்றியுள்ளதும், ஆர்ப்பரித்துச் சந்தமிடுவதுமான கடலைக் கொண்டதான் உலகத்தின் கண்ணே; வாழ் குருபண்மாவுக்கு இளையாள்—வாழ்கின்ற குரவின் தங்கையான அசமுகி என்பாள்; பலர் இளையார்—இளமைத்தண்மை உடைய கட்டிளங்காளையர்—அல்லது ரஸ்புடினைப் போன்ற போதை மிக்க வானி பர்கள், புணர்ந்தாலும் — உடலுறவு கொண்டாலும்; சிறிதும் இளையாள் — சிறிதும் களைக்காட்டாள்.

இந்திரன் பிரிவால், மனம் வருந்தி, தவம் செய்து கொண்டிருக்கின்ற இந்திராணி நோன்பிரிக்கும் போது, குரவின் தங்கை அசமுகி, கட்டிளங்காளையர் பலருடன் உடலுறவு கொண்டிருக்கிறார்கள். அசமுகியின் அடங்காத தனத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது ஏன் இந்திராணி யின் பிரிவுத்துயரைப் பற்றிப் புலவர் கூற முற்பட்டார் என்பதைச் சற்றுச் சிந்தித்துப்பாருங்கள். இந்திரனுடையும், வேறு தேவகுமாரர்களுடனும் கும்மாளமடித்துத் திரிந்த இந்திராணியே அவ்வாடம்பர ஆசைகளை அடக்கி அஞ்ஞாதவாழ்க்கை வாழும்போது, இந்த அசரப்பிறவியான அசமுகி ஒருவனுடனும்கூடினால்? பலருடன் கூடி

ஞன். வயது முதிர்ந்த கிழவருடனு? அன்று வாயிபம் வழிகின்ற வாலிபர் பலருடன், காளையர் பலர் தொடர்பு கொண்டாலும் கணைப்படையமாட்டாள். மேலும் பலருக்காகப் பாய் விரிப்பாள். பெண்களுக்குள்ளே ஒர் அதிசயப்பிறவி அசமுகி. அன்றி, இந்திராணி தவம் செய்து கொண்டிருக்கின்ற ஒவ்வொருகணப் பொழுதி லும் அசமுகி இவ்வளவு ஆட்டங்களை ஆடமுடிகிறதே என்ற அங்கலாய்ப்பு புலவருக்கு ஏற்பட்டதோ தெரியாது.

“நாசமாய்ப் போன்றானே! நாராயணனின் லீலைகளில் கூடக் கூறப்படாத கருத்துக்களைக் கூறி நம்மதத் தின் நாமத்தை நசுக்க முற்பட்டாயே! பாவி! இந்தக் கருத்துக்களை தொல்லிலூட் கதைகளிலும் காண முடியாதே! கதையை இடுகுக்கட்டியா நம்மதத்தை நாசமாக்கினாய்” என்றுதானே பக்தர்கள் பகர்வர், மேற்படி செய்யுன், கந்தபுராணம் அசமுகிப்படலம் ஓவது பாடல் என்று நான் கூறத்தவறினால்.

ஆனாலும் பெண்ணும் சேர்த்து வாழும் வாழ்க்கை முறைபற்றி அறிவுதற்குக் கந்தபுராணத்தைத் தமிழர் படிக்கத்தானே வேண்டுமென்று சமய வாதிகள் கூறி னால், அதற்கு திருக்குறள் இன்பத்துப்பால், தொகைப்பிடம் அகத்தினையியல் முதலியனவற்றைப் படியுங்கள் என்றுதான் கூறுவேன். அதை விட்டிட்டு, “மோட்டும் எனும் மொட்டாக்குள்ளே, பக்தி என்ற போர் வைக்குள்ளே” கந்தபுராணத்தைப் படித்துக்காட்டிப் பாமரமக்களைப் பரதேசிகளாக்க வேண்டாம்: ‘புண்ணியம்’ உண்டு என்று அவர்கள் மொழியிலே கூறுவேண்டும்.

இத்தகைய பாடல்களைப்பாடிய சிவாசாரியார், ‘கச்சியப்பரா அல்லது கச்ச அவிழப்பவரா’ என்ற ஐயம் எழுகிறது.

போதை - 9

—०१५०—

கச்சியப்பர், பக்தியின் பெயரால் கந்தபுராணத்தை எழுதாது, காமரசம், புணர்ச்சி நுணுக்கக் கலை, மன மதலீலை, ஆண் பெண் உறவின் அந்தரங்கம், இரகசிக நோய்கள் போன்ற தலையங்கங்களில் நூல்களை எழுதி யிருந்தார் என்றால் இருகைகளையும் நீட்டிப் பலர் வரவேற்றிருப்பர். பிறமொழிகளிலும் அதனை மொழி பெயர்த்துமிருப்பர் அதிலீராம பாண்டியனுக்குப் போட்டியாக நமிழகத்தில் இன்னுமொருவரா! என்று தமிழகம் வியந்திருக்கும், காலங்கடத்தாமல், 'கந்தபுராணம்' என்ற தலையங்கத்தை 'காமபுராணம்' என மாற்றிப் பெயரிட்டிருந்தால் சிக்கல் சிதறதிக்கப்பட்டிருக்கும், அதைப்படித்த பண்டிதர் கூட புதிய பெயரே மிகப் பொருத்தம் என்று கூறுகின்றனர்.

புரட்சிக்கலி, பகுத்தறிவுப் பாவலன் பாரதிதாசன், "கொக்கரக்கோ" என்று காலையில் கோழி கூவுவது 'சொக்கநாதா' என்று அழைப்பதுபோல இருக்குமாம் செபக்தர்களுக்கு" என்று குறிப்பிட்டார். அதுபோல் காமன் புராணம், கந்த புராணம் போல் பக்தர்களுக்கு புலனுகிறது போலும்,

பக்திச்சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப்பாடல் பாடப்பட்ட காலக் கட்டத்திலே எழுந்த பாடல்களுக்கிடையே முக்கிய ஒற்றுமை உண்டு, அது தான் பெண்களின் மறைவிடங்களை, ஆண் பெண் லீலைகளை விளம்பரப் படுத்தும் கலை ஆகும்; அதுமாத்திரமன்று, பிறகாலப் புலவர்களுக்கும் வழி காட்டிகளாகவும் 'அழைந்துள்ளன. ஆண்டாள் எனும் குடிக்கொடுத்த நாச்சியார், மாணிக்க வராசகர் என்னுமிருவரின் பாடல்களை ஒப்பு நோக்கி அறிந்து கொள்க:

".....என் கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க" - திருவெம்பாவை - 19.

"குத்துவிளக் கெரிய கோட்டுக்கால் வட்டிலின்மேல் மெத் தென்றிருந்த பஞ்ச சயந்திதில் கொத்தலர் பூங்குழலி நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பீப் வாய்திறவாய்." திருப்பாவை 19

இவ்விரு செய்யுள்களையும் மீண்டுமொரு முறை படித்துப் பாருங்கள், திருவெம்பாவை மாணிக்கவாசகரால் பாடப்பட்டது. திருப்பாவை ஆண்டாளால் பாடப்பட்டது. செய்யுள்களில் பக்தர்களுக்குப் புரியாத ஆபரசக் கருத்துகள் மலிந்திருப்பது மாத்திரமன்றி பல ஒற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றன. 'கொங்கை' என்ற சொல் இருசெய்யுள்களிலும் வருகிறது. அச்சொல் 19வது செய்யுளிலேயே வருகிறது. இச்செய்யுள்களுக்கு கருத்துரை, பொழிப்புரை, விருத்தியுரை விளம்புவதை விரிவாகின்றேன், படித்ததும் பொருள்புரிந்து விடும் என்பதாலும்;

கந்தபுராணம் அசமுகிப் படலம் 4ஆம் செய்யுளைப் படியுங்கள்.

"காமந் தெறு நோயாள் அழிகின்றவள் எவர் தம்மையும் வலிதே பிடித்து அணையும் இயல்பினள்"

அன்பர்களே எப்படியிருக்கிறது பாடல் - காமரசம் கட்டறுத்துப் பாய்கின்றதா? பக்தியைப் பறப்புகின்றதா? என்று சிந்தியுங்கள். இனானுர் 'பலர் புணர்ந்தாலும் இளைக்கமாட்டாதவளால் அசமுகி, நிறைவேற்படாமல் வருந்துகின்றார்கள்; பாருங்கள் பண்பற்ற பாய்கினை; 'எவர்தம்மையும் வலிதேபிடித்து' என்பதிலுள்ள

‘உம்’மை எதனைக் காட்டுகிறது? வயது, உறவு, பால் முதலிய பாகுபாடுகளின்றி எவருடதும் கூடுவாள் என்றல்லவோ பொருள்படுகிறது:

ஊரிலே கூறுவார்கள், பாரதத்தை வீட்டிலே வைத் துப்படிக்கக்கூடாது, எங்கேயாவது மடங்களிலே வைத் துப்படிக்க வேண்டும் என்று. ஏனெனில் மணமாகாக் காளையரையும், கன்னியரையும் மட்டுமென்றி மணம்முடித் தோரையும், பாதிக்கக்கூடிய ஆபாசக் கருத்துக்கள் மலிந்திருப்பதால்; கந்தரசுத்தைப் படித்தபின், ‘பாரதம்’ என்பதைக் ‘கந்தபுராணம்’ என்று மாற்றினால் மிகப்பொருத்தமாக இருக்கும். வீட்டில் மாந்திரமல்ல காட்டிலும் படிக்கக் கூடாத நூல் கந்தபுராணம் என்பதை உணர்விருக்கிறேன்:

“கைப்பிடி நாயகன் தூங்கையிலே
அவன் கையை எடுத்து
அப்புறந் தன்னில் அசையாமல் முன்வைத்து
ஒப்புடன் சென்று துயில் நீத்து பின்வந்து
உறங்குபவளான்”

அசமுகியைக் கட்டினவன் பாடு திண்டாட்டந்தான்;

இரண்டாவது உலகப் போர் (1939 - 45) நடந்த காலத்திலும், அதனை அடுத்துச் சில ஆண்டுகளாகவும், கிழிரான்சு, ஜேர்மனி முதலிய நாடுகளில், இளம் ஆண்களுள் பலர் இறந்ததால், பல பெண்கள், இயற்கை உந்தல்களைக் கட்டுப்படுத்தமுடியாது அலைந்து திரிந்து சிர்கெட்ட வாழ்வை நடத்தினார்களாம். அப்போது நமது நாண்த்தை, காமன் பாண்ததுக்காக அகப்பட்ட ஆடவரிடம் அளித்தார்களாம். எவரையும் வளிதே பிடித்து அணைத்தார்களாம், நிறம், வயது, மொழி வேறுபாடுகளை மறந்து.

ஆனால், அசமுகிக்கு என் இத்தகைய ஆண் பஞ்சம் ஏற்பட்டதோ தெரியாது: பெரும்போர் ஏதாவது ஏற்பட்டதா? இல்லையே: கந்தன்குரன் போரால் ஆண்கள் இறந்தார்கள் என்று கூறலாமா? அப்படிக் கூற முடியாதே. ஏனெனில் அசமுகியைப்பற்றிய வரலாறு அசரர் தோன்று படலத்தில்லவாவருகிறது. குரசங் வாரப்படலத்துக்கு பல ஆண்டுகள்ளவா காத்திருக்க வேண்டும்.

போதை - 10

இதுவரை சுவைத்த போதைகளில், சாதாரண மனிதரிகளின் காமலீலைகளைப் பற்றி அறிந்திருக்கன். மேல் வரும் போதைகளில் முழுமுதற் கடவுளரின் லீலைகளைப் பற்றிக் கூறப் போகின்றேன். கடவுளின் லீலைகள், படிப் போருக்கு மிகுந்த பரவசத்தையும், காமப்பிரியருக்கு மிகுந்த வலிமையையும் கொடுப்பவை. காரணம், ஆனால் பப்பட்ட கடவுளரே காமகவாசரச லீலைகளைச் செய்திருக்கும்போது, காமானியரான நாங்கள் ஓஸ் செய்யக்கூடாது என்ற திண்மமையையும், மக்களால் போற்றி வழிபடுத்தங்களையைப் பெறுவதற்கு நாமும், கடவுளரை விஞ்சும் லீலைகளைச் செய்யவேண்டும் என்ற விருப்பினையும் ஏற்படுத்தக்கூடியவை.

இத்தகைய ஆண்டவரின் ஆபாசலீலைகளை, அன்பர்க்குக் கூறி அடங்கியிருக்கும் உணர்ச்சிகளைக் கிளரிவிட எனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லாத போதும், கந்தபுராணத்தில் இத்தகைய காமரசப் பாடல்கள் இருக்கின்றனவா? என்று மலிக்கும் பக்த கோடிகளுக்கும், இப்படி

யும் பாடல்கள் பல உண்டு என மக்களுக்கும், எடுத்துக்காட்டி, கந்தபுராணத்தில் பொருளற் மோகம் கொள்ளவேண்டாம் என்று வேண்டுகோள் விடுப்பதற்கு விளம்புகின்றேன் பாடல்களோ;

தவருள காதல் வாழ்க்கை, உடலுறவு முதலிய வற்றை, தொல்காப்பியம், திருக்குறள், ஏன்! கிரேக்க ஞானி பிளேட்டோவின் ‘அரசியல்’ போன்ற பண்டைய நூல்களும் பிற்கால அறிவியல் நூல்களும் கண்டிக்கின்றன; ஆனால் இந்து சமய நூல்கள், ‘தவருள ஒழுக்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுங்கள்; ஆனால் கடவுளை வழிபடுக்கள் முத்தி அடையலாம்’ என்று மக்களுக்கு ஊக்கம் கொடுக்கின்றன. இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு திருவிளையாடற்புராணம். தாயைப்புளர்ந்து தந்தையைக் கொன்ற காதகன், கடவுளைப் பரவி முத்தி பெற்றவரலாறு ஒன்று உண்டு அங்கு.

“அண்ணயைப் புனர்ந்து தாதை குரவனு மந்தனைன் தன்னையுங் கொன்ற பாவந் தனிந்து வீடவித்த.....”
— மாபாதகந்தீர்த்த படலம் — 40

எப்படியிருக்கிறது கருத்து? இதைப் படிப்போர் அறிவின் துணைகொண்டா படிப்பர்? பக்தியின் துணை கொண்டல்லவோ படிப்பர்; ஏன் நாமும் இப்படி ஒழுக்கூடாது என்ற உணர்ச்சி, உலுத்தர்களையும் உன்மத்தர்களையும் மாத்திரமல்ல உயர் ஒழுக்கமுள்ளவர் களையும் பாதிக்குமல்லவா? ‘போயும் போயும் ஒரு பிராமணன் — பக்தியைப் பரப்பி பாமரிடம் பணம் பறிக்க வேண்டியவன் — இப்படியா தாயுடன் கூடித் தந்தையைக் கொல்வான்’ என்று நல்நெற்றுச் கொண்டோர் வினாவினால், அப்பிராமணன் நாமமடையாத சாயுச்சியப் பதவியை அல்லவா அடைந்து விட்டான் என்று பக்தர்கள் பகரவர்கள்

இத்தகைய குருருகுணம் இகாண்ட கொடுமையான், “சமலிகிருதம்” என்ற வடமொழியில் விவரங்கள், சிவலோக மடைந்தான் என்று பரஞ்சோதி முனிவர் பகர்ந்துள்ளார், வடமொழியின் சிறப்பு இத்தகையது, ஆகையால் தமிழ் மொழியைப் புறக்கணித்து, அழியுங்கள் என்று மக்களைத் தூண்டுவதற்காக; நான் கூறுவதில் ஐயம் ஏற்பட்டால், திருவிளையாடற் புராணம் மாபாதகந்தீர்த்தபடலம் 39 ஆம் செய்யுளைப் படித்துப் பாருங்கள் உண்மை புலனாகும்:

“பற்பல வட சொன்மாலை பக்தியிற் கெடுத்துச் சாத்தி.....சோதி பொறிபத மருங்கிற புக்கான் புண்ணிய மறையோ எம்மா.”

திருவிளையாடற் புராணக் கதையில் வந்த பிராமணனானு, அவன் தாயோ தாம், செய்த செயல் தவறை வருந்தவில்லை.

‘பத்தினிக் கதைகள் படிப்பீரோ உம் மச்சினி கிடைத்தால் விடுவிரோ’ என்றாற் போல் பிராமணன், தானை “மச்சினி” போற் பாவித்தான் போலும்.

‘தீபெஸ்’ (Thebes) என்ற பழைய கிரேக்க நாட்டில் நடந்தகைத், திருவிளையாடற்புராணக் கதைக்கு படிப்பிளையாக அமையட்டும்; தீபெஸ், நாட்டிலே ‘ஸியல்’ என்ற தந்தை ஒருவன் இருந்தான். அவன் மகன் ‘இடிபஸ்.’ அவன் ஒரு காமுகன்; தன் தந்தையைக் கொன்று அவன் மனைவியை-ஜோ கால்ஸ்டா என்பாளை—ஶதாவது தனது தாயைப் புனர்ந்தானாம்; காலகெதியில் இதனைத் தவறை உணர்ந்த தாய், தூக்குப்போட்டுஇரந்தாளாம்; மகனும் தனது கண்ணைப் பிடுங்கி குருடனாக வாழ்ந்தானாம்.

இத்தகைய கதைகளின், சுருத்தைத் தவறேனப் பலரும் கொள்வர்: சாதாரண மக்கள் விட்டதவறுகள் இவை: ஆனால் முழுமுதற்கடவுளான மாயவன் இப்படித் தவறுவிட்டால் அதை என்னென்று அழைப்பதுத் ‘பக்தி’ என்று பகர்வது?

கௌதமமுனிவனின் மனைவியுடன் இந்திரன் இன்பம் அனுபவித்தான். அகவிலை ஆரணங்கு. அவன் காட்டில் வாழ்ந்ததோதை! பல்லுமூல்லை! கன்னல் அவன்மொழி! தேங் சொட்டும் அவன் பேச்சு! வேல் விசிசில் வீழ்ந்துவிட்டான் தேவர்கோன். கௌதமன் உருகில் இந்திரன் அணைக்கும் யோது, தேவர்கோன் அணைக்கிறான் என்ற பெருமையுடன் அஸைத்தாளாம் அகவிலை என்றால் வால்மீகி. ‘தக்கதன்று இது என ஓரா இருந்தனான் அகவிலை’ என்கிறான் கம்பன். இது தேவ அரசனின் கதை, அங்கு இப்படித்தான் இருக்கும்.

ஏகபத்தினிவிரதனின் மறு அவதாரம், கோக்களுக்காக கோவர்த்தன கிரிதனைத் தூக்கிய கிரிதர கோபாலன், பாதிதுறந்த பத்திரிகிரியாரா? அல்லது முற்றுக்குறந்த பட்டினத்தாரா? இன்னவே இல்லை. அவன் ஒரு காமகோடி பீடாதிபதி! மாற்றுஞ் மனைவியை வலியப் புணர்ந்த வரலாறு, கேவலம் பக்தியைப் பரப்பும் நூலிலா இடம்பெற வேண்டும். திருமால் இந்திரனைப் போன்றவரா எத்தனையோ கோடி ‘ஜீவ’ ராசிகளை ‘இரட்சித்துக்’ காப்பவரல்லவா? அவர் கோபிகால்திரி கலுடன் ஆடிய ஆட்டத்தைக் குடும்பப் பெண்ணிடமாகாட்டுவது?

சுலந்தரன் என்ற சாமானியனை ஈதி செய்து கொண்டனர் அரனும் அரியும். சங்காரம் சங்கமமானதும் சிவன் கயிலைக்குச் சென்றுவிடுகிறார். ‘அண்புடன் விடைகொடுத்தமல நாயகன் தென்பெருங்கப்பிலை மேற்சேர்ந்து வைகினுன்,’ சுலந்தரவின் மனைவி விருந்தை, கணவ

வைக் காலைது சுதறியழ அவன் முன் சுலந்தரவின் உயிரிந்கிய உடலை போட்டு அவன் துண்பத்தை இன்பமாக்க முனைகிறான் மாயவன்.

சுலந்தரவின் இறந்த உடலைக் கண்டு, விருந்தை கதறி அழ, மாயவன் அதனுள் புகுந்து ஒளித்திருந்தான்

“.....மாதவன் மாங்கம் தாகியே மறைந்து மற்றவன் காயம் திடைத்தவில் சுலந்து வைகினுன்” — ததிசியுத்தரப் படலம் — 283

சுலந்தரவின் உடலிலே புதுந்த மஹாவிஷ்ணுவு சும்மா இருந்தாரா? சுலந்தரன் உயிரிபெற்றெழுவதாக நடித்து, விருந்தையுடன் கூடிக்களிக்கிறார். அந்த அப்பாயிப் பெண் தன் கணவனை உயிர் பெற்றுள்ளான் என்ற என்னத்துடேயே உடலை ஆவிங்களம் செய்து, பிறவற்றிற்கும் இடமளிக்கிறான்:

‘புல்லிய விருந்தையைப் புணர்ந்து மாயவன் எல்லியம் பக்குமோர் இறையும் நீங்கலான் அல்லியந் தெலுகர் அளிக்கைப் போல் அவன் மெல்லிதழ் அழுதமே மிகைந்து மேவினுன்,’

— ததிசியுத்தரப்படலம் — 286

இவ்வனவும் போதுமா இன்றும் வேண்டுமா கருத்துக்கள். முழுமுதல் நாயகனின் ‘வினா’ வினாக்களை அறிய? மாயவனின் விளையாட்டால், வசிட்டர் மனைவி அருந்ததி போல் இருந்த விருந்தையின் கற்பு அழித்து போய்விட்டது.

‘அருந்ததி அன்ன கற்பழிந்த தன்மையால்’

— த. உ. ப. — 289

“பொற்புறு கணவனைப் போல் வந்தெனைப் பற்பகல் புணர்ந்தனை பகைவர் மாணயயால் கற்புடை மணவியைக் கவர்ந்து போகநீ சொற்படு பழியினைச் சுமத்தியால் என்றான்.”

— த. உ. ப. — 291

“.....எரி மூட்டியே புக்குமிர் துறந்தனள்” — 292

விருத்தை, அகவிகை போன்றவளா? அகவிகை இந்திரன் என்று அறிந்தே அவனுடன் கூடினான். ஆலூல் விஞந்தை, தன் கணவன் என்று நினைத்து அறியாமை காரணமாக விஞ்ணுவுடன் கூடினான்; புராணிகர் இதற்கு என்ன பதில் கூறப்போகின்றனர்? அசரப் பெண் என்று தானே விருந்தையை இழிப்பர். அவனது ஒழுக்கம் குறையாடப்பட்டதைப் பற்றிக் கவலை கொள்வார்களா? பகைவை என்னால் பகைவனுடன் போராடவாம்; அவன் மணவியை வம்புக்கிழுக்கவாமா? இதுதானு ஆரிய “தர்மம்”, நீதி? மும் மூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தி செய்யும் செயல்?

‘நார்ஸிஸஸ்’ (Narcissus) என்பானின் வரலாறு வியப்பானது. அவன் தன்றிழிலை, நீரில் கண்டு காழுற ஆலூம். அதாவது தனது உருவத்தை முதன் முதலில் நீரில் கண்டதால் இந்தையை அழுகுவதை தான் என்று அந்த நிழலில் காதவித்தானும். ஆலூல் கந்த புராணத்தில் வரும் காதலோ அதிலும் பலபடிபெரியது?

காந்தாரவனத்து முனிவர்களையும் அவர்தம் பத்தினைகளையும் தடுத்தாட்கொள்வதற்காக, ‘மஹாவிஞ்ணு’ மோகினி என்ற பெண் உருப்பூண்டும், ‘மஹேஷ்வரன்’, பிச்சாடனர் என்ற ஆனுருப்பூண்டும் வீணைகள் புரிந்தனராம். அதன் பயனுக் ஜயங்கர் என்ற ஆண் குழந்தை பிறந்ததாம் என்று புராணம் புனருகிறது. அக்குழந்தை தான் சபரிமலை ஜயப்பன் என்று இன்று அழைக்கப்படுகிறது.

போகை - 11

“அன்பில் ஆடவர் ஆடவரோடு சேர்ந்த இனப் பெய்தி விருந்தனர் இல்லையால் முன்பு கேட்ட மன்று முதல்வதீ

அன் பொடிடங்களைப் புணர்வது மாட்சியோ.”

— கந்தபுராணம். அசரர் காண்டம், மகாசாத்தா படலம் - 34,

இப்பாடியை மேல் வரும் பாடல்களையும் நோக்கும் போது பேருங்குற்றதான் விஞ்ணு, மோகினி என உருமாறினுரே யொழிய பெண் உருவாகவில்லைப் போல் தெரிகிறது. அதாவது ஆண்கள், நாடகமாடுவதற்காகப் பெண்ணுருப் பூஜை வழுபோல் விஞ்ணுவும், சிவனும் தமது பத்திரிகங்கள் கூடி வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் சலிப்புற்றுப்போலும், ஆனாலும் ஆனாலும் கூடி இன்பம் துயக்கும் முறையை மேற்கொண்டனர். அதாவது ஒரே இனப்பாற சேர்க்கையை, அன்பின் நெதிழ்ச்சியாக ஆண்கள் பிற ஆண்களுடன் சேர்ந்த இனப்புற்று இருந்தனர். அதாவது ‘முட்டிமைத்துஞ்சத்தில்’ சடுபட்டிருந்தனர். அல்லவா? முளைர், செட்டதற்கு இசைந்தபடி, ஆழிக்கால அழிவின்போலும் அழியாமல் தனியேதப்பி இருக்கின்ற முதன்மையானவரே! மிக்க அன்புடன் என்னேடு உடற்றவு கொள்வது சிறப்பானது.

கோள் சொல்லி, குதரிக்கம் பேசித் திரிந்த நாரதனைத் துரத்திப்பிடித்துப் புணர்ந்த அந்த மஹாவிஞ்ணுவையல்லவா, முழுமுதற் கடவுளான மஹேஷ்வரன் உடலுறவு கொள்ளவருமாறு அழைக்கிறார். என்னே கடவுளரின் காமல்லீசு! ஒரு பாடத்துடன் படலத்தைக் காமப் படலத்தை கசியியப்பர் முடித்தாரா? அப்படி முடிக்கமனம் வருமா?

தேவர்களுக்காக ஆலகால நஞ்சை உண்டவர், வில்லால் அடிப்பட்டவர், செருப்பால் உதைவாங்கியவரி, கல்லால் எறிவாங்கியவரி, பிரம்பால் அடிப்பட்டவர், பன்றிக்குடிகளுக்குப் பால் கொடுத்தவர், கரிக்குருவிக்கு கயிலாயம் காட்டியவர், போன்ற பெருமைகளை எல்லாம் கொண்டுள்ள மஹேஸ்வரனுர், எப்படிமனம் மாறி மாசுற்றுர் என்பதை என்னிப்பார்மினி! பார்த்த பின் ஒர்மின்! தமது இருமணையாட்டிகள், போதை செய்யப் போதா என்று ஓர் அறிக்கைவிட்டிருந்தால்சு எத்தனையோ தேவர்கள், பெண் கொடுக்க முன்வருவார்கள் அவரை இரும்பாத பெண்களும் உலகில் உள்ளரோ? தாரு காவனத்து முற்றுந்துறந்த முனிவர்களீன் பத்தினிகளைத் தன்பிள்ளால் அழுத்துச் சென்றவருக்கு மயங்காத பெண்களுள்ளரோ?

தலையில் உறைகின்ற கங்கை, இடப்பால் ஓட்டி இருக்கின்ற உணம், மற்றும் காளிதேவி இவர்களுடன் அனுபவித்த இன்பம் தெவிட்டியதினாலா மஹாவிஷ்ணுவுடன் உடலுறவு கொள்ள முனைந்தார்? பல்லாயிரம் பக்தரீகளின் பிதாவான் பரமேஸ்வரன், பத்சோந்தி பரந்தாமனிடமா பாசம் கொண்டார்?

பள்ளியறையில், பஞ்சணை மெத்தனமில் பாவையகுடன் பாசமொழி பேசிப்பலர் காதல் கொள்வார் கண்ணியரின் காமச்சவவயை நிறைவாக அனுபவிக்க. இது பூலோகத்தவரின் போக விளையாட்டு. பிறப்பிறப்பினியான பரமனும் கூடவா பரந்தாமனுடன் காதல் மொழி பேசிக் களித்தல் வேண்டும்? 'நயவஞ்சுகநநரனே! கோபி கால்திரிகளை அம்மணமாக்கிக், 'கண்டு'களித்த கண்ணுடன் சேரிந்து, நிர்வாணமாக இன்று, அமலரை நிமை ராக்கி, நிர்வாணப்பதவியை அளிக்கச் சுடலையில் நடம் புரியும் வைத்திய நாதனு கட்டிலறைப் பேச்சுக்களைப்

'பேசினார்' என்று அன்பர்கள் வினவாதுவிட்டாலும் விசமத்தனம் புரியாகல் விட்டால் போதும், பாட்டின் பயணைச் சொல்லி முடிக்கும்வரை; பாடல் இதோ!

முன்கீர வேதன் முடிந்தனன் போதலும் உன்னோடு வந்து உவப்போடு கூடினாலும் பின்னர் இந்தப் பிரமணை உந்தியால் அன்னையாலி அளித்தனை அல்லையோ'

ஞாபங்துகிறுக்கட்டும் பாடல்; கந்தபுராணம், மகரசாத்தாப் படலம் 36 வது செய்யுக்கு;

'முன்பொரு முறை ஏற்பட்ட உயறிக்கால அழிவின் போது எவ்வாம் அழிந்தனா படைத்தற் கடவுளான பிரமகூட அழிந்துவிட்டான். அதனால் 84 கோடி 'ஜீவராசி'களையும் படைக்க முடியாமற்போய்விட்டது, 2வது உலகப் போரினால், பீபிரான்சு, ஜேர்மனி, ஆப்பான் போன்ற நாடுகளில் மக்கள் பெருக்கம் சில ஆண்டுகளாகத் தடைப்பட்டது போல். ஆகையால் 'இருஷ்டி' காந்தாவான் பிரமணைப் பிறக்கச் செய்வதற்காக உன்னுடன் (விஷ்ணு) வந்து, மகிழ்வுடன் நாம் (நான்) கூடினாலும். கூடியபின் நீயோனித்துவாரம் - பெண்களுக்கு இன்மையால், நாயிமுலம் பிரமணை தாயாகிப்பிறக்கச் செய்தாயோ இல்லையோ?'

இதுவே பரவோகத்துக்குப் பாதைகாட்டும் பக்திப் பாடலின் வெளிப்படுபொருள். பெண்குறியின்றி பின்னை இயல்பாகப் பிறக்கமாட்டாது. அக்குறியற்ற விஷ்ணுவால் எவ்வாறு பிள்ளையைப் பிறக்கும்படி செய்யழுதியும் என்று நீங்கள் வினாவலாம். அதுதான் 'பரமரக்கியம்': பாரதியப் பகரக்கூடியதுல்ல.

இரு ஆட்களுக்கிடையே நிகழும் ஒரே இங்குதொடரிபு, 600 ஆண்டுகளாகத் தடைசெய்யப்பட்டிருந்த ஆங்கில நாட்டில், இப்போது, தடைத்தீக்கப்பட்டு, சட்டப்

படி செய்யலாம் தவறால் என அந்நாட்டுச் சட்டங்கள் இடம் அளித்துள்ளன. ஒருவேளை, மஹேஸ்வரனினதும் மஹாயிஷத்தும் தொடர்பைக் கண்டறிந்தபின் காரே, ஆங்கிலர் அங்கும் அதனை ஆதரிக்கத் தொடங்கினாரோ தெரியவில்லை! ‘அறிவியல் அற்புதங்களை அளிவதே அறியச் செய்கின்ற ஆங்கிலையருக்கே கந்தபுராணம் வழிகாட்டிற்றென்றால் அறிவிலிகளான எங்களுக்கு எம் மாத்திரம்’ என்றுதானே பக்தரீகளுக்குக் கூறத் தொன்றும்.

‘கச்சியப்பர், கந்தனின் சிறப்பைப்பாடினுரேயொழிய வெளூன்றுக்குமாவல்ல. கந்தனின் சிறப்பைப்பாடு வதற்கு அவனின் தகப்பனையும் மாமணையும் பற்றிப் பாடத் தானே வேண்டுமே’ன்று கலாரசிகர்கள் கூறுவர்; ‘புன்னிய காவியத்தில்’ இத்தகைய கசுத்துக்களையா பாடிக் காட்டவேண்டும்? மீண்டும் மேற்காட்டிய இருபாடல் வளையும் படித்து உண்மையை உணர்ந்து கொள்க:

போதை - 12

—வாரதை—

குந்திதேவியின் கோணங்கிக் கூத்து, பாஞ்சாலியின் பாவலீலைகள், பாலர் வகுப்புப் பாடங்களாக்கப்பட்டுள்ளன பள்ளிக்கூடங்களிலே.....ஆண்டாண்டுதொறும் ஆக்கப்படும் பாடத்திட்டங்களிலே இத்தகைய கதைகளில் ஒன்றுவது இடம்பெற்று வருகிறது. ஈழத்தில் மாத்திரமன்றி, தமிழ் நாட்டில், மற்றும் தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளில் இவ்வாறே இருக்கிறது. குந்திதேவி, பஞ்சபாண்டவரைப் பெற்றது, பலருக்குப் பாய்விரித்தப்படுத்து. இதனை வரலாறென்றால், கட்டுக்கதையென்றால்

கூறலாம். மஹாபாரதத்தில் வரும் செய்தி இது: பாண்டு மஹாராசன் குந்தியுடன் ‘கூட’ முடியாது. கூடினால் சாவுண்டு, என்ற ‘சாபம்’ பெற்ற கதையைக் கூறி, குந்திதேவியாரைப் பல ஆடவருடன் தொடர்பு கொள்ளச் செய்கின்றார் பாரதம்பாடிய வியாசமுனிவர்.

குந்திதேவியார், பாண்டுவின் ஆண்மையில், காதல் லீலைகளில் நிறைவு காணுது பல ஆண்களுடன் தொடர்பு கொண்டதை மறைப்பதற்காகக் கட்டுக்கதையை ஆசிரியர் கட்டிவிட்டிருக்கலாம். தரும தேவதையுடன் கூடித் தருமணையும், வாயுபகவானுடன் கூடி விமனையும் இந்திரனுடன் கூடி அருச்சுனனையும் குந்தி பெற்றெடுத் தாளாம். மாயியைப் பின்பற்றி மருமகள் பாஞ்சாலியும், பஞ்சபாண்டவர் — ஜவருடன் கூடியது போதா தென்று கர்ணனுடனும் கூடுங்கொள்கைக் காரியாக இருந்தாளாம். இன்று தொழிலாளர், வாரதத்தில் ஐந்து நாட்களை வேலை நாட்களாக்க வேண்டுமென்று கோரிக்கை விட்டுள்ளனர். அன்று பாஞ்சாலி வாரதத்தில் ஐந்து நாள், ‘வேலீக்காரியாக’ இருந்தாள். மிகுதி இருநாட்களும் ஓய்வு நாட்கள் போலும். உத்தரப் பிரதேசத்திலுள்ள ஜவன்சார் பவரர் மற்றும் உத்தரகாசி, சாமெளவி மாவட்டங்களிலுள்ள காசா, ஜாடமக்களிடையே இன்றும், ஒரு பெண்ணை அண்ணன் தமிழர் சேர்ந்து மணக்கும் முறை இருப்பதை அறியமுடிகிறது;

பாரதக் கதாநாயகிகள் இங்குரும் அரசகுலப் பெண்கள், ஆடம்பரப்பிரியைகள், மாவிடப் பிறவிகள், “ஆரிய தர்மப்படி” அவர்கள் பல ஆடவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளனர். அவர்களுக்கு, அந்தாட்டிலுள்ளோருக்கு அது தவறாகத் தெரியாது. அக்கதையை தமிழகத்துக்குத் தாதனிப்பி தமிழரைப் போற்றச் செய்வது தவறு. தமிழரின் பகுத்தறிவைப் பாற் செய்கிறது; தடை செய்யப்பட வேண்டிய கருத்து என்றே நிலை

மைய உனர்ந்தோர் உரைத்து வருகிறார்கள்; தெய்வ மாக்கதையில், 'புனிமிய கதை'யில்—படித்தால் பரந்தாமாகுக, கவுத்தால் சந்திரனுக, கருத்துக்கு இசை வளித்தால் இந்திரனுக ஆக்கின்ற கதையில்—சில்லோகத் தைக் காட்டுகின்ற கதையில், கடவுளரின் தலைவர்கள் இருவர்,— அதிலும் ஊழிக் காலத்தின்போது அரசிலேயிலும், ஆவிலையிலும் துயில் கொண்டிருக்கின்ற அரனும் அரியும்—ஒரினப்புணர்ச்சி செய்வதாக முனிவர் ஒருவர் பாடல் செய்தார் என்றால், பாரதக் கதையில் கொண்ட வெறுப்பிலும் பன்மடக்கு வெறுப்பையல்லவோ அறிநூலிலும் செலுத்துவர்: இரு கடவுளரின்—ஆஸ் கடவுளர் - செயலைக் கண்டு, குந்திதேவியல் பாஞ்சாலி கூடப் பழிப்பாள், என்னி நகையாடுவாள், எம்முடைய காலத் திற்கூட இந்திலை ஏற்படவில்லையே என்று.

நமது, பண்டிதமனி அவர்கள் பாரதிந்த படிப்பாளி. அவர் ஒரு கவி, பாட்டுக்குப் பயன் சொல்லும் படைப்பாளி. போயும் போயும் கந்தபுராணமா கிடைத்தது, விரிவுரை செய்து பதிப்பிக்கு ஆக்க பூர்வமான எத்தனையோ படைப்புக்கள் இருக்கின்றனவே, உரை செய்து பதிப்பிக்க வேண்டிய நிலையில்லை அப்படிச் செய்திருந்தால் பலர் பயன் பெற்றிருப்பர். மக்களும் போற்றுதல் செய்திருப்பர்; அவர் கவுத்த பாடல்களைப் படித்துப்பாருங்கள்.

'மஹேஸ்வரன்', காதல் மொழி பேசினார்: அநைக் கெட்டுக்கொண்டு நின்ற 'மஹாவிஷ்ணு,' தனக்கு 'ஆபத்து' வரப்போவதை முன்னுணர்ந்து — காமப்பேச்சின் 'விரசம்' வரம்பின்றி வளர்வதை உனர்ந்து, நானுக் கொண்டு அவ்விடம் விட்டு ஒட்டமெடுத்தார்: இரைதப்பி ஒடிசிட்டதென்று அறிஇருந்தாரா நெற்றியிலே பிறையைச் சூடிடுள்ள அண்ணல் சிவனார். அதுதானே இல்லை. 'இப்படிப்பட்ட கருக்த்துக்களை நாம் கண்கொண்-

டும் பார்க்கவில்லை. மகுந்துக்கும் கந்தபுராணத்தில் இருக்கமாட்டாது', என்றுதானே பக்தர்கள் ஈக்குரவிடுவரீ.

"நானியோடிய நாராணனை
பிறை வேணி யண்ணல்
விரைவுடன் ஏகியே....."

நாராயணனை ஓட்டப்போட்டியில் வெல்லுதல் சிவ னாருக்கு முடியும் காரியமல்ல, அதனால் 'ஒலிம்பிக்' ஓட்டவீரர், 'ஹையின்ஸ்' ஓடியது போல் விரைவாக ஓடித் துரத்திச் செல்லுகின்றார் நாராயணசாமியானார்.

"பாணியால் அவன் பாணியைப்பற்றினான்"—ஒரு மாதிரி ஓடிவளைச்சுப் பிடித்துவிடுகிறார். தமது கையால் நாராயணசாமியின் கையைப் பிடித்து ஆளை மடக்கி வைத்துக் கொண்டார். இக்காட்சியை, பிறர் காண மல் செய்திருந்தால் பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. காமக் கடலில் முழுகி உள்ள இருவரின் லீலைகளை தூர்த்தில் நின்ற பாரித்து ரசித்துப் போற்றுகின்றான் பிரமா:

'சௌணி னின்று திசைமுகன் போற்றவே'
— க, பு; மகாசாத்தாப்படலம் - 38

முன்னரெல்லாம், கைவரும், கவனவரும் தமிழுள் போரிட்டு அழிந்தவண்ணமிருந்தார், மதப்போரில் போதை கொண்டிருந்தால். ஆனால் அத்தகைய போர்களை இன்று காணமுடியாது. மேற்காட்டப்பெற்ற பாடல்களைப் படித்ததன் பயனுலோ அல்லது "அரியும் அரனும் ஒன்னு இதை அறியாதவன் வாயில் மன்று" என்ற உபவேதச்சத்தாலோ இந்திலை ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

ஆனால் கைவ சமயிகளிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாகப் போர்கள் நடந்த வண்ணமிருக்கின்றன: இச் செய்தி, தேவலோகத்துக்கே சென்று, தேவர்களின்

கவலையற்ற வாழ்க்கையை கவலைக்குள்ளாக்கிவிட்டதுடையது, மாது. சோமபானம், காயாகல்பம், அவி உணவு முதலியவற்றில் முழுகிக்கிடற்றவர்களையே ஆட்டிலவத்து தென்றால், அந்தக் கொடுமையின் தன்மை தான் என்னே! தேவலீலைக் காட்சிகளிலிருந்து ஒரு கட்டம் இதோ!

இடம்:- கயிலாயம், காலம் - பின்னிரவு 2 மணி.

உரையாடல் — பரமேஸ்வரன் — பரமேஸ்வரி, முருகன் - தெய்வானை:

முருகன்:- முற்று முணர்ந்த முதல்வா! (பரமன்)முதல்வி! (சஸ்வரி) பாரிலுள்ள பக்தர்கள் பலர் பக்தியின் பெறரால் எம்மைக் கேவலப்படுத்துகிறோர்கள்.

தெய்வானை: ஆம் மாமா! ஆம் அத்தை! 'பொவிஸ்' என்ற பெயர்தாங்கிய காக்கிச் சட்டை அணிந்த வர்களுடன் கூடிய பக்தர்கள் பலர்.

பரமன்-பரமேஸ்வரி (இருவரும்):- பின்னோகான்! இவ் அநி யாயம் எங்கே நடந்தது? உங்களைக் கேவலப் படுத்தினார்களா? யார் கேவலப்படுத்தினார்கள்? (முற்று முணர்ந்த முதல்வனுக்கும் முதல்விக்கும் இது தெரிந்திருக்கவில்லை! நியாயந்தான். சதா சல்லாப லீலைகளில் முழுகி இருப்பதால்)

தெய்வானை:- எம்மை மாத்திரமல்ல, தங்களிருவரையுந்தான் கேவலப்படுத்தினார்கள், மாவிட்டபூர மெனும் மகிழை பெற்றதலத்தின் கண்ணே.

முருகன்-தெய்வானை (இருவரும்):- பகுத்தறிவு வாதிகள், நாஸ்திகர்கள் எங்களைக் கேவலப்படுத்தினார்கள் என்று கருதகிறீர்களா? அவர்கள்லை தேவா.

தேவி! அவர்கள் வேலை மினைக்கெட்டு, பயன்ற வற்றில் ஈடுபடமாட்டார்கள். அவர்கள் மக்கள் வாழ்க்கையை வளம்படுத்தும் வழிகளை வகுத்துச் செல்கிறார்கள். மக்களுடன் உறவாடி, உயர்ந்த செயலைச் செய்கிறார்கள்: அவர்களிற் பலரை தமிழ் நாட்டு மக்கள், ஆட்சிப் பீடத்திலேயே அமர்ந்தி, ஆட்சியைத் துவங்கச் செய்துள்ளார்கள்:

4112 C.C

யரமன் - பரமேஸ்வரி :- ஆம்.பகுத்தறிவிவாதிகளே, ஆதி யிலிருந்து நமக்கு நன்கு தெரியும். நீங்கள், பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தே அவர்கள், மக்கள் வளர்ச்சிக்கு, உயர்ச்சிக்கு, எழுச்சிக்கு பாடுபட்டுவருகிறார்கள்: அவர்கள், எங்களை வணங்காவிட்டாலும், போற்றுவிட்டாலும், எம்மால் அவர்கள், வணங்கப்படுகிறார்கள்: போற்றப் படுகிறார்கள். அவர்கள் எம்மை வணங்கும் கொள்கையினர்கள். எம்மால் வணங்கப்பட வேண்டுமென்னும் கொள்கையினர். ஆகையால் அவர்கள் எம்மைக் கேவலப்படுத்தமாட்டார்கள். பின், யார் எம்மைக் கேவலப்படுத்தினர்? எவ்வாறு கேவலப்படுத்தினர்?

முருகன் - தெய்வானை:- பக்தியின் பெயரால், பாமர மக்களை, பண்பற்றவர்களாக்கி வாழும் பூசாரிகளும், வாக்கு வேட்டையாடவிரும்பும் வேடதாரிகளும் எம்மைக் கேவலப்படுத்துகிறார்கள், எமது பள்ளி யறைப் பட்டியை முடிவைத்துக்கொண்டு. 'பொவிஸ்' அதிகாரி ஒருவரின் தலையிட்டால் நாங்கள் மீட்கப்பட்டோம். தமிழருள் சிலர், தங்களிடையே, 'ஜாதி'ப் பாகுபாட்டை ஏற்படுத்தியதுபோல் எங்களிடையேயும் பேதத்தை உண

டாக்கி உள்ளார்கள். முருகன் தெய்வாகிற, என்ன எங்களுக்குப் பெயர்கள் இருப்பதினாலும், (தெய்வாணையின்) சக்களத்திக்கு வள்ளி என்று பெயர் இருப்பதினாலும், எம்மைத் தாழ்ந்த 'ஜாதி' என்றும், தாழ்ந்த 'ஜாதி' என் ஆரியரால் அழைக்கப்படும் மக்களின் கடவுளர் நாம் என்றும், ஆரிய 'ஜாதி'யினரின் கடவுளர்களாக சுப்பிரமணியத்தையும், தேவநாயகியையும் வணங்குகிறூர்கள்.

பரமன் - பரமேஸ்வரி: எங்களையும், சிவன், சக்தி என்று கூறி, தாழ் 'ஜாதி'யினர் என ஒதுக்குவார்களா?

முருகன்: ஆம், சிவனைச் 'சவன்' என்றும் சக்தியையே 'சக்கி' என்றும் அவ்வாரிய 'ஜாதி'யினர், உச்சரித்துத் தாழ் 'ஜாதி'யினராக்கிவிட்டனர்.

அன்பர்களே! எப்படிஇருக்கிறது தேவலோகக் காட்சிகள்?

போதை - 13

"கன்னத்தே முத்தம் கொண்டு களிக்கினும் கையைத்தள்ளும் பொற்கைகளைப் பாடுவோம்"

இப்பாடல் கம்பரசத்திலா, கந்தரசத்திலா, நாச்சியார் பாடலிலா இடம் பெற்றுள்ளதென்று ஜயரஷ்வேண்டாம். இத்தகைய பாடல்கள், இந்நால்களில் இடம்பெற்றாட்டா. பின் எங்குதான் இடம் பெற்றிருக்கும்? புகழேந்தியார் கறியதுபோல்.

"அங்கை வேல் மன்னன் அகலம் எனும் செறுவிசி கொங்களை பூட்டி குறுவியர் நீர் அங்கடைத்து காதல் வரம் பொழுக்கி காமப் பயிர் விளைத்தல்ல" பாலெவாடு தென் கலந்தற்றே பணிமொழி வாலெயி றாறிய நீர்."

என்று வள்ளுவன் சிறப்பித்த இதழ்களில்ல வெறும் கன்னத்தில் முத்தம் இட்டாலும், பிறர் காணபார்கள் என்று அஞ்சி, தமிழ்ப் பெண்கள், தமது காதலர்களை விலக்குவார்கள். எவ்வாறு? காதலனின் தலையைத் தள்ளியா அல்லது முறுக்கு மீண்டும் கீழேயுள்ள இதழ்களைத் தள்ளியா? இல்லவே இல்லை. காதலனின் கைகளை விலக்குகிறூர்களாம். அனைக்கவேண்டிய கைகள், அகற்றலைச் செய்கின்றன குழந்தை காரணமாக. காதலனும் குறிப்பறிந்து பின்வாங்கான். 'இன்பப்போர்' ஆகையால் தற்காலிகமாகப் பின்வாங்கினான். காதலி கையை விலக்குவதன் மூலம் எவ்வளவு பண்பாகநடந்து கொள்கிறோன் என்று பாருங்கள். காதலன் விரும்பி களினத்தே அன்பு முத்திரையைப் பதிக்க முற்படும்போது அவனது இதழைக்கொண்டுபொத்தித்தள்ளினால் அவன் வருந்து வான் என்பதினாலும், அவனுக்கு முத்தமிட இடங்கொடுக்கவேண்டுமென்ற பெருநோக்கினாலும் கையை மாத்திரம் தள்ளுவாள் தமிழ் மாது.

முத்தம், புணர்ச்சி, காமம் என்ற சொற்கள் வந்தால், அவை இந்து மத நூல்களிற்குண் பொதுவாகக் காணப்படும் என்பது பலரின் முடிவு. ஆயினும் 'விரச' ரசனை இன்றி, தமிழரின் பண்பாட்டைப் பாங்குற எடுத்துக் காட்டும் நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன என்பதற்கு மேற்கூறிய செய்யுள் அடிகளை கான்று. இதை

ஒரு தமிழ்ப்புலவனே, தமிழர் பண்பாட்டைப் போற்று சிற ஒரு புலவனே பாடி இருக்க முடியும். இன்னும் அன்பர்கள் அப்புலவன் எவன் என்று ஐயுற்றால், அவன் 'பாரதிதாசன்' என்று கூறத்தான் வேண்டும்.

வடதாட்டுப் புராணத்தில் ஒரு கதை: படிக்கும் பாவவயர், பயந்து நடுங்கும் கதை உள்ளது. ஒருமுறை நாரதனுக்குப் பென் இன்பம் அனுபவிக்கும் ஆசை வந்துவிட்டது: துவாரகைக்கு வந்து, கண்ணனிடம், "எனக்கொடு செக்கு ஒழுங்குபடுத்தி—'அரேஞ்'பண்ணி—த்தா' என்று கேட்கின்றான். அதற்குக் கண்ணன், பக்தா பக்தியை மேச்சினான். இதோ பாவவு; வாசகி" என்று கூறினான்: அதுதானே இவ்வை. நீ பார்க்கும் எந்தப் பெண்ணுடையது நான் கூடிக்கொண்டிருக்காமலுள்ளனானு, அந்தப் பெண்ணுடன் நீ கூடி இன்பமனுபவிக்கலாம் என்று கூறுகிறான். நாரதன் செருப்புத் தேய, கால் உழைய மூவலை சென்றுவருகிறான். அங்குள்ள எந்தப் பெண்களும் தனித்திருக்கவில்லை. எல்லோருடனும் 'விள்ளு' கூடியிருப்பதைக் கண்டு, துவாரகைக்கு வந்து முறையிடுகிறான். உடனே கண்ணன், உணக்கு பெண் வேண்டாம், நான்தானே இருக்கிறேன், என்னுடன் கூடி இன்பமனுபவியேன்; என்று கூறினான், 'வெறு வாய் சப்புகிறவனுக்குக் கொஞ்சம் அவல் கிடைத்தது மாதிரி' உடனே கண்ணன் மீது தாவுகிறான். இக்கூடல் தொடர்ந்து 60 ஆண்டுகளாக நடைபெறுகிறது: ஆண்டுக்கு ஒரு பிள்ளை வீதம் 60 பிள்ளை என் இருவரின் கூடுறைவால் பிறக்கின்றன. இப்பிள்ளைகளைத்தான் 'அறுபது தமிழ்-ஏவளம்பி, ஆண்த முதலிய-வருஷங்கள்', என்று புராணிகர் புகழ்வர்.

எப்படி இருக்கிறது ஆரியர் பண்பாடு? விள்ளு பெண்கள் பலருடன் மாத்திரமால்ல ஆடவர் பலருடன் இன்பம் அனுபவித்துள்ளார் என்பதையே மேற்கூறப்பட்ட புராணகிடைத் துதலியவற்றால் அறிய முடிகிறது;

விள்ளுவடன் சேர்ந்து இன்பம் அனுபவித்த நாரதன், பக்தர்களும், புராணப்புனிகர்களும், ஒழுக்கமுடையவன், தவ வளிமை உடையவன், காமத்துக்கு அடிமைப் படாதவன், என்றெல்லாம் போற்றுகின்றார்கள்!

மேற்காட்டப்பட்ட வரலாற்றில், நாரதன், பெண் அனுருக் கொண்டும், விள்ளு ஆண் உருக்கொண்டும் கலவி புரிந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் கந்தபுராணத்திலே, விள்ளு பெண்ணுருக்கொண்டு, மஹாதேவனுடன் கூடி இன்பமனுபவித்தான்: இக்காட்சியை, அதாவது கந்தபுராணத்தில் கச்சியப்பர் செய்யுள் மூலம் காட்டிய காட்சியை, மக்கள் இலகுவில் கண்டுபிரிந்து கொள்வதற்காக 'குளோசப்' காட்சியாக ஒலியத்தின் மூலம் கீறிக் காட்டப்பட்டதால், சிலநாட்களுக்குமுன், தமிழ் நாட்டின் சேலம் நகரிலே கொந்தளிப்பு நிலை ஏற்பட்டதைப் பலரும் அறிவர்; இக்காட்சியைக் கண்டபோது, வைத்திகர்களும், புராணப்பிரசங்கிகளும், மூடப்பக்தர்களும் போர்க்காரல் எழுப்பினர். பலநூற்றுண்டுகளாக நூலில் இடம் பெற்று, பக்தர்கள் பாடிப் பரவசமடைந்து வருகின்ற புராணப்பாடல்களையே, தன்மானத்தந்தை, மூடக்கருத்துக்களை மூலேந்தர் மன்னிலிருந்து முற்றகு மாய்க் கத்தொடங்கிய ஈ. வே. ராஜ பெரியார், படம்கிறித் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே காட்டினார். ஏன் காட்டினார்? புராணத்திலிருக்கும் புழுத்துப்போன கருத்துக்களைக் கழைவதற்கேயாகும். ஒரேபொரு பாடலில் வந்த காட்சியை ஒரு படத்தில் கிறிக்காட்டினார்: கந்தப்புராணப் பாடல்கள் அத்தனையும் படங்களாகக் கிறப்பட்டால், கலைஞர்களைக் கொண்டு நடித்துக்காட்டப்படிடால், ஒரு பாவியல் திரைப்படத்தையே தயாரித்திருக்க முடியும் அவரால். இளந்தமிழர்களை, அப்படம் பாதிக்கும் என்பதால் அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

நாராயணன், பெண்ணுருவமான மோகினி உருவத்தை எடுத்தது மாற்றிரமன்றி, காமதோயுற்ற பெண்கள் அடையும் நிலைகளையும் அடைந்து, 'சாட் சாத்' பெண் கூடுவது போல் மாதவனுடன் கூடினானும். பாட்டைப் படியுங்கள் மறக்கவேண்டாம், மகாசாத்தாப் படலம் 40 வது செய்யுள்.

'நன்னியே தனி நாயகன் அவ்விடைப்
பெண்னின் நீர்மையைப் பெற்றிரு நாராய
ஙன் நெகிழ்றது மயக்குற றஞ்சியே
பெண்னி விள்புறக் கூடின னென்பவே.''

தனிநாயகன் — தலைவனுன் சிவன்: பெண் தன்மையைடுந்துள்ள நாராயணனின் உள்ளும் காமதோயால் உருகி, காமம் மிக்கதால் மொகன மயக்கமுற்று, பெண்னைப் போலவே இடினவினழச்சைச் செய்தான். யாருடன் தண்ணை அண்டிவந்த தனிநாயகனுடன். அன்பரிகளே இப்பாடலுக்குமா விருத்தி உரை, விளக்கவுரை வேண்டி நிற்கிறீர்கள்!

போதை - 14

'இந்த வன்ன மிருக்க முராரியும்
அந்தி வன்னைத் தமலனும் ஆகியே
முந்து கூடி முயங்கிய எங்கையில்
வந்தனன் எமை வாழ்விக்கும் ஜெயன்'

—நந்தபுராணம், அகரர்காண்டம், மகாசாத்தாப் படலம் 48-வது செய்யுள். பொருளுரை இதோ! இந்தவன்னை இருக்க - இவ்வாறிருக்க.

முராரியும் - வீஷ்ணுவும், முரன் எனும் அகரனைக் கொன்றவன் - அந்திவண்ணத்து அமலனும் - அந்திக்காலத்தில், செக்கச் செவேல் என்று தோன்றும் மாகீ மதியத்தினது நிறத்த வனும். குற்றமற்றவனுமாகிய சிவனும், ஆகியே - அவ்வாருன தன்மையை அடைந்து, முந்து கூடி முயங்கிய எல்லையில் - முன்னர் சேர்ந்து உடலுறவு செய்த வேளையில், வந்தனன் - வந்தான், எமை வாழ்விக்கும் ஜெயன் - எமையை எல்லாம் வாழுச் செய்கின்ற தலைவன் - ஜெயனாரி:

இந்த ஜெயனுக்குத்தான், சபரிமலையில் கோயில் கட்டியுள்ளார்கள் அதனால் 'சபரிமலை ஜெயன்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது; எப்படி ஜெயனாரி தோன்றினார்? இரு ஆண்கடவுளர்? ஒருவரோடு ஒருவர் கூடிச் செய்த சேர்க்கையால், முறையற்ற முறையில் தோன்றிய ஜெயனார்த்த தரிசிக்க, பக்தர்கள், ஒழுக்க சீலர்கள், அறநெறியினர் எனத் தம்மைப் பற்றிக் கூறிக் கொள்ளும் முன்னணி நடிக, நடிகைகள் சிலர், மொட்டையடித்து, ஆண்டாண்டுதோறும் பாதயாத்திகர செய்து வருகிறார்கள். 'படிகிறது, படிப்பிக்கிறது தேவாரம், இடுக்கிறது, இடுப்பிக்கிறது சிவன் கோயில்' என்று கூறுவது போல், அதனால் போலும் இந்நடிக, நடிகைகளும்தேவர்களைப் போல், 'தேவலீலை' களையும் செய்தவன்னை இருக்கின்றனர்.

கேரலத்து ரவிவர்மா சிறிய கலைகளின் படத்துக்கு 'பூஜை' போடுகிறார்களே எதற்காக? கல்வியறிவை வளர்ப்பதற்காக என்பர். தமிழரில் எத்தனை வீதத்தினரை 'சரியான' கல்வியறிவுடையவர்கள்? ஆண்டாண்டு

தொறும் கலைகள் விழா கொண்டாடப்பட்டுவந்தும், 'சரியான்' கல்வியறிவைப் பெற்றுள்ளவர்களை வீரல் விட்டு என்னிலிடலாம். அம்புவிக்குப் போன அமெரிக்கனும், ஆழ்கடலை ஆராய்ந்து ரூசிகண்ட ரூசியனும், கலைகள் விழா கொண்டாடியா தமது அறிவை வளர்த்துக்கொண்டனர்? அன்பர்களே! நன்றாகச் சிந்தியுங்கள் கலைகள் விழாவைக் கொண்டாடுவது தவறு என்கின்றோம், ஆனால் கலை நிகழ்ச்சிகளைக் கூடாது என்று புறக்கணிக்கலாமா? கலை, தவறான இடங்களில் புகக் கூடாது. மாற்றுஞின் மகள், மன்றக் குடும்பங்கள்; அந்த வஞ்சியாளை விஞ்சிவரும் கடைக்கள் யார்வையை விரும்பாத காளையர் உள்ளா? கோயில் மண்டபத்திற் சீர்காழியின் கச்சேரியும், ஒவிப்பதிலை செய்யப்பட்ட காரைக்குறிச்சியின் குழலோசையும் நடைபெறுகிறது; அங்கு நடைபெறுவதால் அவற்றைச் சுலைக்கக் கூடாது என்று எந்தப் பேயனும் கூறுமாட்டான்; அக்கச்சேரிகளைப் புறக்கணிக்கலாமா? கோயில் கூடாது என்கின்றோம், அங்குள்ள கட்டடம் கூடாது என்பதற்காகவல்ல, கொள்கை கூடாது என்பதற்காக; உயர் கொள்கைகளைக் கொலை செய்கின்ற கொடுமதியோர் நிறைந்திருக்கும் கூடாரம் என்பதற்காக.

சமயநூல்களில், மூடக்கருத்துக்களுக்கு இடையேயும் குறிப்பிட்டான் கருத்துக்களுக்கு மத்தியிலும், சில நல்ல கருத்துக்கள் இடம்பெறத்தான் செய்கின்றன தவறுதலாகி திருமூலர், சமய நெறியைக் கணரண்டவர், புராணக் கருத்துக்களில் தோய்ந்தவர். அவற்றைப் போல் ஆழமான சமயக்கருத்துக்களை உடையவரைகள் நிச்சயம் வேறு எவரும் இருக்கமுடியாது. அந்தகைய திருமூலரே, “புராணக் கருத்துக்கள் மூடக்கருத்துக்களே, அவற்றை ஏற்பவர்களும் மூடர்களே” என்று ஆணித்தரமாக, ஆனால் ஆழமாகச் சூறியுள்ளார்.

“அப்பணி இங்சடை ஆதி புராதனன் முப்புரம் எரித்தனன் என்பர்கள் மூடர்கள் .....அப்புரம் எரித்ததை யார் அறிவாரே.” - திருமந்திரம் -

இவ்வாறு திருமூலர் கூறிய பின்புமா? கந்தபுராண பாராயணம் சொல்வது?

‘திரிகால ஞானி’, ‘சர்வேஷ்வரர்’ என்றெல்லாம் பக்தர்கள் போற்றும் பரமஞால் உடலிச்சைகளை, காம இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. சிவசூரியும் பார்க்கப் படுமட்டங்கு லீலைகள் புரிந்த மாணிடர் பலரால், ‘துறவி’களாக முடிந்தது. ஆனால் சிவனும் முடிந்ததா? தெஹுங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த அரசர்குடும்பத்துக்களினால், ‘வேமண’ என்பவரின் வரலாறு தாடற்றிந்த தொன்று. அவர் விலைமாது ஒருத்தியுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தார். ஒருநாள், அந்த விலைமாது, வேமண வின் அண்ணியினால் முக்குத்தியைக் கொண்டுவந்து தருகாறு வேமணவை விறுவினான். அதன்படியே வேமண அண்ணியிடம் முக்குத்தியைப் பெற்று வந்து, அதனை விலைமாதின் விட்டு வாசல்படி மீது வைத்துவிட்டு. அவனை உள் அறையில், நிர்வாணக் கோலத்தில் நின்று பின்புறமாக (முதுகுப்புக்கமாக) வளைந்து, வாயால் முக்குத்தியை எடுத்து வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார்: அவனும் அப்படியே மலைந்த நிலையில் வளைந்து அதனை எடுத்தாளாம். அவன் அப்படிவளைந்தபோது உடலில் தோன்றிய நெரிவை, சுறிவுகளைக் கண்டு வெறுப்பற்ற உடனே அவ்விடம் விட்டு அகன்று தறவியானார்: இதுதான் அக்கணத;

போகை - 15

—०१०१—

வையத்துள் வாழ்வாங்குவாழும் வாழ்க்கையை விடுத்து, பச்சோந்திப் பண்டாரமிகளாக, இருடிகளாக வாழ்வதென்பது இயற்கைக்கு மாருஞது. இயற்கைக்கு மாருகப் புலன்களை அடக்கமுடியாது: இயற்கை இன் பத்தை அளிப்பதற்கான உடல் உறுப்புக்களும், உறுப்புக்களை இயக்கும் உந்துதல்களும், அதன் விளைவாக உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் இயல்பானவை. இவற்றை முறைப்படி துய்த்தாற்றுன் அவை அடக்கிவிடும்: இயற்கைக்குமாருக இவற்றை அடக்கியோர் பலர் இளமையிலேயே இயற்கைக்கு இரையாகி அழிந்ததை வரலாற்றில் மாத்திரமல்ல நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் பலர் கண்டிருப்பார்கள்:

அகவையிலே முதிர்ச்சியடைந்த முனிவர்களாற்கூட இயற்கை உந்துதல்களை அடக்கமுடியாது தமது துறவுற நெறியை—உடல் உந்துதல்களைக் கட்டுப்படுத்தும் நெறியை—கைவிட்டு, அவற்றிற்கு அடிமையாகி உள்ளனர் என்பதை பக்தகோடிகளின் புராணங்களே புகழ்கின்றன — போற்றுகின்றன. அவை பாடல்களாலோன் ‘கபிலர் அகவல்’ என்ற நூலில் வரும் பாடல் ஒன்று இதற்குச் சான்றாக அமைகிறது:

‘பிரமனுக்கு கூத்து வயிற்றில் பிறந்த வசிட்டரும்
வசிட்டருக்கு சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த
சத்தியரும்
சத்தியருக்கு பலீச்சி தொள்கேர்ந்ததால் பிறந்த
பராசரரும்
பராசரருக்கு மச்சகந்தி வயிற்றில் பிறந்த
வியாசரும்.’

இத்தகைய முனிவர்களின் வழியில் வந்தவர்களே, தாருகாவனத்து முனிவர்கள். இவர்கள் ஓவ்வொரு வருக்கும் கும்பல் கும்பலாகவோ, தனித் தனியாகவோ வருக்கும் கும்பல் கும்பலாகவோ, தனித் தனியாகவோ ‘பத்தினிப் பெண்டர்’ இருந்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்துங்கட ஒரு மோகினிக்காகத் தமது துறவுறத் தைத் துறந்து, தம்நிலை மறந்து, காமப்பித்தராகினிட்டனரென்றால், இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தம் பிரான்களும், முருகதாசர்களும் எம்மாத்திரம்? அவர்கள் மீது குற்றம் கூத்தலாமா? அம்மையப்பன், காருண்ய மூர்த்தி, வைத்தியநாதன் என்று பக்தர்கள் பரவும் கடவுளின் திருவிளையாடலைப்பாருங்கள்! பார்த்த பின் உண்மைநிலையைத் தெருங்கள்!

சிவனுர், நிரந்தரக் குடும்பங்களான, பார்வதி குடும்பம், கங்கை குடும்பம் ஆகியவற்றை தவிக்க விட்டுவிட்டு, மோகினியுடன் மோகனலீலை செய்வதற்கு, தாருகாவனத்து முனிபத்தினிகளுடன் சேர்ந்து தற்காலி கக் குடும்பம் அமைப்பதற்கு, கைலாசுபரியை விட்டு, நரர்வாழும் மண்ணுலவிற்கு வந்தார் என்றால் முற்றுந் துறந்த முனிவர்கள் எக்மாத்திரம்? அவர்கள் விரத நோன்மை குலைந்து, மகத்தின் செய்கைவின்டு, மதனீர் பாய மெலிந்ததில் உண்மை இருக்கத்தான் வேண்டும். மோகினியைக் கண்டதால் காமநீர் கழிந்ததென்றால், மோகினியின் மோகன மேனியின் தன்மைதான் என்னே?

‘பம்பராமாயணம்’ பற்றிப் படித்தறியா பண்டிதர் கள், கம்பராமாயணம் பற்றிக் கலந்துரையாடுவர். கம்பன் வடநாட்டுக் கலையைத் தமிழில் மொழி பெயர்த் துப்பாடும் போது, தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் புகுத்தி யுள்ளான் என்று தமக்கேயுரிய அறிவின்படி பகர்வர்: ஆனால் கச்சியப்பர் செய்த திருக்கதாளத்தைப் பற்றி ஒழுந் தெரியாது அவர்களுக்கு. வடமொழியிலுள்ள

'ஸ்கந்த புராணத்தை' மொழி வெயர்த்த கச்சியப்பர், மூன்று லின் முடிவில் கூடா காணப்படாத காட்சிகளை மிகைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளதை அவர்கள் அறிய மாட்டார்கள்.

".....அன்னூர் 'முனிபத்தினிகள்)

பண்ணிய செய்கை தண்ணில் சிறிதியான
பகர்தல் உற்றேறன்":

— தத்திசியுத்தரப் படலம் - 46 -

என்று கச்சியப்பரே, தஷ்குற்றூக, தாருகாவங்குத்து
முனிபுங்கவர்களினது பத்தினிகளின் காமக் களியாட்டங்
களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்: அப்பப்பா! ஒரு
பாட்டில்ல, அதற்காக 31 பாடல்களைப் பாடியுள்
என்ற பாருங்கள்.

பெண்களில் சிலர் தமது அனிகலங்களை இழந்த
துடன் நில்லாது தமது ஆடைகளையும் இழந்துகீருகிறார்களாம்: எப்போது? கோவண ஆங்கியாக வந்த பிச்
சாடனரைக் கண்டல்ல, அங்கமான உடலிலே காமபல் பூசியிருந்த பிச்சாடனரைக் கண்டபோது: ஒரு
காலத்தில், புவித்தோலாடையை உடுத்திருந்தவர், இப்போது அதுவுமற்றவராகி விட்டார்: என்னே கடவுளின்
வீலை!

"உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல்....." என்ற பொய்
யில் புவவளின் பொருள் உரைகையைப் பொன்னே போல்
போற்றிய தமிழனின் மரபினரா அல்லது வரவாற்று ஏடு
களில் எழுதி எழுதிப் புகழப்பட்ட தமிழ்ப் பெண்களின்
வழியினரா முனிபத்தினிகள்? பதினாறு மூஶ் சேலைக்ட்டி
யிருந்தால் - உடை நெகிழ்ந்து கீழே விழுமளவிற்கு,
உணர்ச்சியை இழந்தவர்களாக இருந்திருக்கமாட்டார்கள்.

ஆடையை இழந்த இடையினரான : அக்கடைப்
பெண்கள், ஆடை இடையை விட்டுத் தளர்ந்தபோது
மீண்டும் எடுத்து உடுத்தினார்களா? அதுதானே இல்லை;
நிர்வாணியான நிமலைக் கானுகின்றனர் கண்களால்.
அனிகலங்கள் மட்டுமல்ல ஆடையும் கழன்று விழுகிறது;
ஆடையின்றி ஆன் ஒருவன் வீதிவலம் வரும்போது
கண்ணே முடினார்களா? இல்லவே இல்லை.

"தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்
தோடு கழற் கயல் மன்ன
தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்
தடக்கை கண்டாரும் அஃதே
வாள் கொண்ட கண்ணூர் யாரே
வடிவினை முடியக் கண்டார்....."

என்று கம்பன் காட்டிய காட்சியை, கந்தபுராணத்
திலும் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது; நிர்வாணியான
பிச்சாடனரிடம் 'எனதயோ' கண்ட பெண்கள் கண்களை
மூட மறந்துவிட்டனர். கண்களை முடினால்காட்சிக் கெவிய
வின் 'தரிசனம்' கிடையாதே, கீழே குனிந்து, இழிந்த
ஆடையை எடுத்தால் பார்வையில் தடை ஏற்படுமே
என்ற பெருநோக்கால் பிச்சாடனர் மீது குறிவைத்துக்
கொண்டு நின்றார்கள்: காட்சி, நிட்சியானதால் கை
களைப் பிளசந்த வண்ணாம் நின்றார்களாம்?"

'இவன் யார்? சமயத்தில் சாயம் கழற்ற. இல்லாத
நையும், பொல்லாதையும் இட்டுக் கட்டி, இந்து மதத்
தை மரசபடுத்துகிறனே' என்றுதானே, சாதாரண மக்களி - இத்தகைய கருத்துக்களைப் பரப்பும் பாடல்களைப்
படியாத பாமர மக்கள் - ஆத்திரம் கொள்வார்? ஆகவே
அவர்களைக் கந்தபுராணம், தங்க காண்டம், தத்திசியுத்
தரப் படல் 52 ஆம் செய்யுனியாவது படிக்கும்படி
கேட்கின்றேன்.

“.....மானுறுந் துகில் மற்றிவை சோர்தலும்
கானுகின்றனர் கைதெரித் தஞ்சியே
நானின் வீதி நடுவிருந்தார் சிலர்”

நடுவிதியில் நிர்வாணக் கோலத்துடன் நிர்வாணி ஒருவளைப் பார்த்துக்கொண்டு பெண்கள் நின்றால் தெரு எப்படி இருக்கும்? ஐஞ்சிலாம்படிச் சந்தியில், இச் காட்சிகாணப்பட்டால் கொழும்பு மாநகரத்துப் போக்கு வரத்தே நடைப்பட்டுவிடும். அன்று, பயணிகளும், வண்டிகளும் என்ன பாடுபட்டார்களோ தெரியாது.

போதை - 16

—விடை—

“பாசம் நீங்கிப் பரபதம் ஈதென
ஆசை யோடுகண் டன்பு செய்வாரென
வாசம் நீங்கி வளையுகுத்து ஜயரதங்
கோசம் நோக்கினர் கும்பிடுவார் சிலர்க்கு”

இப்பாடலைப்படித்து அதன் விரிந்த பொருளைக் கண்டு இன்புறமுன், உங்களை வேலேர் இடம் நோக்கி அழைத்துச் செல்கின்றேன். உண்ணமைய உணர, நன்மையை நாட விகுப்பமுள்ள அணைவருக்கும் இடமுண்டு அங்கு. அருளங்தி சிவாசாரியாரின் சிவஞானசித்தி யாரில் ஒரு பாடல் வருகிறது. அப்பாடலுக்கும் மேற்குறிப்பிட்ட பாடலுக்கும் பெருந்த ஒற்றுமை உண்டு. இரண்டு சிவாசாரிகளும் கருத்தொற்றுமை உடையவர்கள், அவர்கள் பாடல் இதோ:-

“சத்தியும் சிவமும் ஆயதன்மை இவ்வலகம் எலாம் ஒத்து ஒவ்வா ஆனும் பெண்ணும் உயர்குணகுணியுமாகி வைத்தனன் அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கை எல்லாம் இதையும் அறியார் பீடவின்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்.”
— சிவஞானசித்தியார் —

இப்பாடலில் வரும் ‘பீடவின்கம்’ என்ற சோற் கிரூடரில் காணப்படும் பொருளை ஆராய்ந்து பாருங்கள். மானிட உற்பத்திக்கு ஏதுவாக இருக்கும் உறுப்புக்களை இத்தொடர் சுட்டிந்திரிதென்று நான் கூறு முன்பே நீங்கள் பொருளை உணர்ந்திருப்பீர்கள். அதுபோல் வங்காளத்திலுள்ள ‘சாக்த’ மதப்பெரிவினரும், ஆனும் பெண்ணும் கூடுவதை, பக்தியின் உச்ச நிலையாகக் கருதுவர். இவ்விருக்குத்துக்களை, கச்சியப்பரின் மேற்காட்டப் பட்ட பாடலுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்மின்! பார்த்த பின் கச்சியப்பரின் உள்நோக்கம் யாது என்பதைத் தேர்மின்று

பாசம் நீங்கி - உவைப்பற்றை விடுவித்து
பரபதம் ஈதென - மோட்சத்திலை இதுதான் என்று
ஆசையோடு - விருப்புடன்
கண்டு அண்பு செய்வார் என - நோக்கி அண்பு
செலுத்துவாரென்று
வாசம் நீங்கி - உடலில் அணியும் வாசகைப்
பொருள்களை விடுத்து
வளையுகுத்து - வளைகாப்புக்களை சோர்ந்து
ஜயரதம் - நலைவரான பிச்சாடனரின்
கோசம் நோக்கினர் - ஆண்குறியினை வைத்த கண்
எடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் -
(எல்லோரும்)
கும்பிடுவார் சிலர் - வணக்குகின்றனர் சிலர்.

முனிபத்தினிகள் எல்லோரும் கேரசத்தை நோக்கி 'ரசித்த' வண்ணமிருக்கின்றனர்; ஆனால் சில பெண்கள் மாத்திரம் அதனை, கைகூட்பி வணங்குகின்றனர். ஒருவேளை நிலத்தில் வீழ்ந்தும் வணங்கினார்களோ தெரியாது; வணங்கின பெண்கள், சிவஞானசித்தியாரில் வரும் கருத்தை அன்று அறிந்திருந்தனர் போலும். பிற பெண்களால் வணங்கமுடியவில்லை. ஏனெனில், மோகினியைக் கண்டு, முனிவர்கள் மதனீரபாய் மெவிந்து, சோர்ந்திருந்ததுபோல், இப்பெண்களும், மயிர்க்கால் தொறும் காமநீரபாய் மெவிந்திருந்தமையினாகும்.

பெண்கள், நிர்வாணக்கோலத்தினராக, காமநீரபாய்ந்துகொண்டிருக்கின்ற நிலையினராக நின்றதைக் கண்ட பிச்சாடனரும், மனம் பேதவித்து, மதனீரப் பாய்ச்சுகின்றார். அவ்வெண்ணீரைக் கண்ட பெண்களுக்குப் பல புராண உண்மைகள் தெரிகின்றன; இதிலிருந்து குப்பல புராண உண்மைகள் தெரிகின்றன; இதிலிருந்து தானே, கார்த்திகேயன், ஜயநார், விநாயகர், பிரமா முதலியோர் தோன்றினர் என்று என்னுமின்றனராம்;

பிச்சாடனர், சித்திய ஆளி ஒன்றிலிருந்து நான் முக னால் பிரமா தோன்றினேன் என்று சில பெண்கள் கூறுகின்றனர்; ஆனால் பிற புராணங்களில் இப்பீரமனின் வரலாறு வேறு விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; பிரமா முருகனைப் போல், ஆண்மகன் என்றும், அதாவது யோனிவாயிலிருந்து பிறக்காது மஹா விழஞ்ஞுவின் நாபிக்கமலத்தினிருந்து தோன்றினவன் என்றும் கூறுகின்றன. இதைப் பற்றி நான், ஒரு பண்டிதரிடம் வினாவிய போது அதற்கு அவர், "மஹாவிஷ்ணு மோகினி உருவில் இருந்தபோது சிவலூடன் கூடியதால் கருங்டாகி இருந்தது. பின் பழையபடி ஆண் உருக்கொண்டாகி இருந்தது. பின் பழையபடி ஆண் உருக்கொண்டால், மஹாவிஷ்ணுவால் பின்னையை வெளியே பிறக்கச் செய்யமுடியாமல் போய்விட்டது; அதற்குரிய

உருப்பு அவர்க்கும் இல்லை. ஆகையால் நாபியின் மூலம், பிரமாவைத் தனது வயிற்றிலிருந்து வெளியே வரக் கூடியதார்" என்று கூறினார். பண்டிதர் கூறியதன் உண்மையைப் பொருளை முனிபத்தினிகளும் உணர்ந்திருந்தார்கள்.

4112CC

எனது நண்பர் ஒருவர்—ஆனால் எனது கருத்துக்களிலிருந்து மாறுபட்டவர்—கந்தபுராணச் செய்யுள்கள் சில வற்றைப் படித்துக் காட்டிப் பயன் சொன்னபோது, "காமருத்திரத்தில் காணப்படாத கருத்துக்களை, 'இந்திரிய எழுத்தாளர்.' திரு. எஸ். பொன்னுத்துரை கூட எழுதி துயியாத கருத்துக்களை, நேற்று முனித்தநீர் துயியின்து எழுத முற்படவாமா? இந்து மத நூல்களில் கிட்டுத்தும் இல்லாத கருத்துக்களை வலித்திற் புணர்த்தி எழுதலாமா?" என்று எண்ணீரினாலுமினார். அவரைப்போல், கந்தபுராணத்தின் உட்பொருளை நன்கு உணர்முடியாத பலரும், "பொறுப்பற்றவனே! விருப்பற்றவனே! நீவரின் புராணத்திலா காமரசத்தைப் புதுத்திருய்" என்று நானே என்னித்திட்டுவர். அவர்கள் மது வெறுப்புக் கொள்ள மாட்டேன். அனுதாபப்படல் வேண்டும், சமயப்பற்றாரின் இயல்பு அது என்று கூறி, கந்தபுராணம் தக்காண்டம். 13 ஆம் படவத்தில் வரும் 62 ஆம் செய்யுளைச் சுவைத்து இங்பற்று, "செவ்வேள்கந்தபுராணத் தன்னைக் காதலித்தோதுவோர் சிவகதி அகடவார்கள்" என்று சிவாசாரியார் கூறியதைச் செயல்படுத்துக்கள்! எனக் கூறி வாழ்த்துவின்றேன்.

"எந்தை யார்தப் பிருங்குறி யின்களே சிறு கின்ற திவகீலையான நல்லவோ உந்தி மேல்வந் துவக்கைத் துந்தரும் அந்த நான்முகன் ஆனதென் பார்சிலர்."

பாடவின் பொருள் இதோ— “எமது தலைவனுண விச்சாடனர்கள் பெரிய குறியினின்றும் வெளியே சிந்து விள்ள துளிகளில் ஒன்றுதானே, நாடி மேல் தோன்றி அனைத்து உவகையும் படைக்கின்ற, அந்த — அதாவது தன்னுல் படைக்கப்பட்டவர்களும், தனக்கு மகள் முறையினை நமான் சரஸ்வதி, காயத்திரி, சாசித்திரி முதல் யோகரைப் பெண்டாடின — பிரமா ஆனது என்று கூற வர் தீவர்.”

பக்த சிரோன்மணிகளே! மாரிக்கடுக் குளிரையும் தாங்கிக் கொண்டு, அதிகாரியில் தலை முழுக்காடி, ஆறு நாள் உண்ணுதோன்பிருந்து, கந்தபுராணத்தை ஒதுக்கிறீர்களே! ஏதற்காக?

“கருங்கடல் முருக்கி முத்திக் கலைத்து காந்தநால்”
என்றும்,

“.....செவ்வெல் ஒருவனது பெருங்கை உரைப் போர் கேட்போர் முங்கௌலாம் புரிந்தவினை அனைத்தும் தீர்த்து முத்தித்தரும்” — என்றும் சமபந்த சர்னாலை சுவாமிகள்’ குறியவற்றைப் பெறு வதற்காகவா அல்லது என்னுல் பாடல் காட்டி, அதன் பொருள் காட்டி அதன் பயன் காட்டிக் கூறப்பட்ட செய்யுள்களைப் படித்த இன்புறவதற்காகவா? உரைப் போர், கேட்போர் முங்கௌர் கெய்த விஞகள் தீர்ந்து முத்தி பெறுவார்களா? அல்லது பற்பல் ‘விஞகள்’ மேலும் மேலும் செய்வார்களா? நாலூப் படிப்போர், மீண்டும் மீண்டும் தீயவழிகளில் விளைகளைச் செய்ய வல்லவோ அப்பாடல்கள் நூண்டுதலாக அமைகின்றன.

காலங்கடற்றுவிடவில்லை; ஆகையால் சிந்திக்கும் ஆற்றலை உடையோரே! கிடுதித்தும் தீயை செய்ய விரும்பாதோரே! எனக்குத்தைத் தேர்மின்! தேர்ந்த பின் அதன் வழி நடயின்! பக்தியின் பேரில் உள்ள பாசாணப்பாடல்களை உடைய பனுவல்களைப் புறக்கணியுங்கள்!

போதை - 17

‘திருப்பனந்தாள்’ அழகான பெயர். பாடல் பெற்ற வரர். அவ்வுரிமை கண்ணே அமைந்துள்ள சிவன் கோயி வின் வரலாற்றைப் பற்றிப் பலருக்கும் தெரியாது. முன் மெருகாலத்தில், அதாவது கல்தோன்றிய காலமோ மண்டோன்றிய காலமோ தெரியாது எனக்கு, ஆனால் நிச்சயம் “கல்” நெஞ்சினேர் கோன்றிய காலத்தில், திருப்பனந்தாள் என்ற ஊரின் கண்ணே சிவபக்தர் ஒரு வர் வாழ்ந்துவந்தார். அவருக்கு, ‘கன்னல் மொழிக் காரிகை, குயில் குரலான், மயில் மங்கை, முத்து அவள் பல், பித்து அவள் மணம், செல்விளாநீர்க் குரும்பை அவள் மார்பு’ என்று புலவோரால் வர்ணிக்கப்படாது விடப்பட்ட மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் பெயர் தாடகை, அவள் இராமனின் தாடகை போன்ற குணத் தவளங்கள். இவ்வுக்கு, சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாரைப் போல் மாலை குட்டும் விருப்பில்லை. ஆனால் அவளது தகப்பன், சிவனுக்கு மாலைக்குட்டச் செல்ல முடியா திருந்த ஒருநாள், மாலை ஒண்ணறைச் சிவனுக்குச் சூடிட விட்டு வருமாறு கட்டளை இட்டார்; அதன்படி மாலையை எடுத்துக் கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்றார்; அவள்

நன் இருக்கையிலும் மாலையை ஏந்திச் சிவனுரின் கழுத் தில் அணிய முற்படும் போது, நாரிக்கட்டளையிற்கு பாவாடை, இடையையிட்டு, கீழே இறங்கியது. இதைக் கண்டு அம்மங்கை நல்லாள், தாருகாவனத்து முனிபத் தினிகளைப்போல், 'வனம்' இன்றி வீணை இருக்கவில்லை. மாலையையும் உரிய நேரத்தில் குட்டவேண்டும். அதே தேரத்தில் பாவாடை இடுப்பிலே தங்கவும் வேண்டும். ஆகையால் மாலையை ஏந்தியைக் கூப்படியே இருக்கத் தன் இரு முறங்கைகளினுறும் பாவாடையை இடையுடன் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள். இந்நெருக்கடியைக் கண்ட சிவனுர், முள்பத்தினிகளின் முன்னே செய்த வீலைகளைச் செய்யாது, தாட்டகையைப் பார்க்க அஞ்சித்தைலையைக் குனிந்து மாலையைக் கழுத்தில் ஏத்திக் கொண்டார். குனிந்த தலை குனிந்தபடியே பங்களாள்குதலாக இருந்தது. பிற்காலத்தில் குங்கிலியக்கல்யநாயனார் அங்கு சென்று செவனின் குனிந்த தலையை பாடல்பாடி நிமிரச் செய்தாராம். இக்களைத்தை, திருப்பவந்தாளி ஹஸ் 'தாட்கையீச்சரம்' என்ற கோயில் வரலாறு கூறுகிறது:

தாட்கையைக் கண்டு நானம் கொண்டோ அவ்வது பெருந்தன்மையாலோ சிவனுர் தலையைக் குனிந்தார். ஆனால் பிச்சாடன உருவெடுத்ததும், எல்லா வற்றையும் மறந்துவிட்டார் போலும், கிழ்ட்டு முனிவரி கஞ்சாங்கி கூடி இன்பமடையமுடியாது தவித்த இனம் பெண்களைக் கண்டதும், இது தக்கதருகைம், தப்பினும் கிடைக்காது, போனால் வராது என்ற நோக்குடன் பயன் படுத்திக்கொண்டார்.

இந்திரன், கௌதமம் முனிவரின் அகவிளையுடன் சல்லாபித்தது போல, சந்திரன் தனது குரு பிருகல்பதி முனிவரின் மனையில் தாரையுடன் இன்பமனுபவித்தது போல் - இதனை 'தாராசாங்கம்' என்ற புராண வரலாறு

செப்புகிறது - இவருக்கும் முனிபத்தினிகள் கிடைத்தனர். 'நோயால்' வருந்தும் பக்தர்களின் நோயைத் தீர்ப்பு வரல்லவா வைத்தியநாதன்?

'அங்கேல் மேனிகன் டார்வமுற் ரூடைபோய்ப் பெண்ணின் நீர்மைப் பெருங்கறி முடியும் கண்ணோ முடியுங் கைக்கடங் காஜமயால் விளையோ முடினர் போல்வெள் கினார்சிலர்.''

இப்பாடல் எங்கே வருகிற தென்று ஜயத் வேண்டாம். அதே தாதியிழுத்தரப்படலத்தில் 67வது செய்யுளாக ஈரு கிறது. பாவியல் கல்லீ, பாடசாலையில் வயது வந்தோருக்காலது பாடமாக்கப்படல் வேண்டும் என்ற கொள்கை வளர்ந்து வருகிறது. அப்படித் தமிழர் அதனைக்கற்றால் கந்தப்பாளம் முதலிய புராண நூல்கள், எப்போதோ அழிந்திருக்கும். மக்களும் உண்மை நிலையை உணர்ந்திருப்பர். பக்தியின் பெயரால் பாவியல் கல்லீயைப் பாடமாக்க முன்வருவார்களா பக்தர்கள்? அவர்கள், பக்தி என்ற பெயரில் காமரசத்தையல்லவா மக்களுக்கு மாநந்தக் கொடுத்துள்ளார்கள்.

பாவியல் கல்லீயின் பல்கலைக்கழைகப்பாடங்களை, அதிலீருமாம் யாஸ்தியன் பாடிவதற்க் கொக்கோப, நெட்டாம் முதலிய நூல்களில் படித்துக்கொள்ளவாம். அறிய வேண்டும் என்ற வேணவா இருந்தால். அவற்றை அளவுக்கு மின்சிய தென்றே, மக்களைத் தவறுவ வழியில் இழுத்துச் செல்கின்றதென்றே கூறமுடியாது. இல்லாம்புக்கையில் கலைக்க வேண்டியதொன்று. பக்தியின் போர்வையுள் கொடுக்கப்பட்டவையல்ல. புத்தியின் போர்வையுள் வைத்துக் கொடுக்கப்பட்டவை, கலைப்பதற்கு இதோ இருபாடல்கள், அதில் ஒன்று,

'பலம் பெறும் அங்குல் தன்னில் கரிகாலல்லீஸ் பண்ணி புலம் பெறு மணி சுவைத்தல்' - கொக்கோகம்.

மற்றது முன்பு எடுத்துச் காட்டாகக் காட்டப்பட்ட, 'ஆம்பலம் போது மானும் அணிதிக்கும் பவளவாயில் தேம் பொதிந்தமுதம் ஊறும் செந்துவர்த்தே'

றல்மாந்திப் பாம்படுமல் குலாடன் பணைமுலீஸ் மணிக்கண் சேப்ப வேம்பழுந்தினிது புல்லியின் நலம் பருகினுனே.'

—நெட்டதம், மணம் புரிபடவும் — 39.

இசிகருத்துக்கள், கார்த்திகைப் பெண்களுக்குக் கமிலாயம் காட்டிய கடவுளின் கடையில், நாரைக்கு முத்தி கொடுத்த கடவுளின் கடையில், பக்தியின் பெயரால் இடம் பெற்றிருந்தால் பலர் கண்டிப்பர். கச்சியப்பர் காட்டிய கருத்துக்களை அவர்களும், படிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டால் என்ன செய்வார்களோ கெரியாது. அன்பர் களே பக்தியைப் புத்தியுடன் கலக்காதிர்கள். கலந்திர களாயின்பக்கி எது, புத்தி எது என்ற மயக்க நினை ஏற்பட்டு, புத்தி படிப்படியாக அறிந்துவிட, பக்தி கோலோச்சதி தொடங்கிவிடும். சிவனிப்போல் பிச்சாடனர் உடலெடுத்து வீல்களைச் செய்யாது, வள்ளுவர் வளத்து அறத்தாற்றின் இல்லாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில்போய்ப் பெறுவ தெவங்' — என்ற நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுமின்!

பக்த கோடிகளைப் பரிசோதிக்க எந்தத் தகாத வழி யையம் பயன்படுத்தப் பின்திற்காப் பரமன், தன் அன்ப ஞான—பக்தனான் இயற்பகை நாயனுரின் மனவியையே பெண்டாட விரும்பி வாடகைக்கு விடுமாறு கேட்டாராம்; நாயனுரும் இசைத்து அவ்விதம் விட்டாராம். தமிழனின் பண்பாட்டுக்கு, மாண்புக்கு மானுனசெயலைச் செய்ததால், அந்நாயனுருக்கு இயற்பகை — இயல்பான — தமிழனின் பண்பாட்டுக்கு இயல்பான், நல்ல

‘குத்துக்களுக்குப் பகைவன் என்ற பொருளில் ‘இயற்பகை’ நாயனுர், என்றே பெயர் சூட்டியுள்ளனர். சிவாசாரியாரின் பாடலின் பொருளைப்படித்துப் பாருங்கள் உண்மை புலனுகும்

அன்னல் மேனி — பெருமையிற் சிறந்தொனுடைய உடலை,
கண்டு ஆரிவழுத்து — கண்டதால் விருப்பம் கூடி,
ஆடைபொய் — அணிந்த ஆடையை இழந்து,
பெண்ணின் நீர்மை — பெண்மைத்தன்மை

பொருந்திய,
பெருங்குறி முடியும் — பெரிய குறியை மறைத்தும்.

கண்ணை முடியும் — கண்களை மறைத்தும், கச்சியாபர், இவ்விடம் வரையும் இவகுவாகப் பொருளை அப்பக்கூடிய சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார். படித்ததும் பொருள் இலக்குவில் புரிந்துவிடும். ஆனால்

“கைக்கா ந்காமையால் விண்ணை முடனர் போல்”

என்ற சொற்றெடுத்தின் பொருளை அறிந்து கொள்ளுதல் இல்லாவது. ஆயினும் ஒருவாறு விளக்க முயல்விள்ளேன். இரண்டு கைகளால் பொத்திய போதும் முறைக் ‘அதனை’ மறைக்க முடியவில்லை. அவ்வளவு பெரிது போதும். அவர்கள் கம்பன் காட்டிய சிதையர் போதும். ஏப்படி வானத்தைக் கைகொண்டு மறைக்க முயற்சிப்பது விணை அதுபோல் ‘அதனை’ இருக்கக்களால் மறைப்பதும் வீண் என்று என்னி வெட்கப்பட்டார்களாம், பத்திவிப்பாவையர்.

இந்துடன் முடிந்ததா, வருணனை? சில பெண்ணின் வெட்கப்பட்டார்கள் தன்மையைப் பாருங்கள். நாணத்தை விடுத்து, பிச்சாடனரைச் ‘சல்லாபம்’ புரிய உல்லாச-

புரிக்கு வருமாறு அழைக்கிறார்கள். அவர்கள் அழைத்த தில் உண்ணம் இருக்கத்தான் வேண்டும். மகேஸ்வர ரீவி 'சங்கரன்' என்றும் புராணிகர் அழைப்பார். சங்கரன் என்றால், இன்பத்தைச் செய்யவன் என்று. பொருள் கருவர். 'அந்த' இன்பத்துக்காவை அவர்கள் அழைத்தார்கள் போலும்.

முதலில் பாடவின் 'பொழிப்பை'ப் படியுங்கள். பின் பாடலைப் படிக்கவாய். 'இங்கரைய நான் தங்களைக் கண்டதால், நான்கள் உடலில் உள்ள ஆடைகளை இழந்து, ஓரே என்னத்துடன், அதாவது தங்களுடன் எல்லாயிக்கும் ஒரே நோக்குடன், காமம் கட்டுக்கடங்காமல் போனதால் களைப்புற்ற ஒப்பந்து போன்றும், இவ்விடத்தில் அதாவது' கிழமூனிவர்கள் தவம் செய் வதற்குக் காட்டுக்கருள் போய் ஆதாகின்றபோது நாம் நவியையில் வாடுகின்றோம். எம்மூல் புறக்கணித்தல் நல்லதா? ஆகையால் எம்முடன் சேர்ந்து யிரகதாபத்தைத் தணியுங்களேன்! என்ற பெருமுசுக் கிட்டவள்ளாம் ஆடையின்றி நின்று கொண்டு கூவி அழைத்தார்கள்.''

இக்கருத்துள்ள பாடலும் அதே 13 வது படவத்திலேயே வருகிறது.

'இன்றுமைக் கண்டி யாங்களும் ஆடைபோய் ஒன்று காதலுற் கீருப்பந்தனம் இங்கிது நன்று கூடுதிர் நங்களை நீரென நின்று கூறி நெடிதுயிர்த் தார்சிலர்.''

— தத்தீசுயத்தரப் படலம் — 71.

போதை - 18

— எடுத்து—

"இந்தக் கந்தபுராணத்தை விதிப்படி மெய்யண் போடு நியமமாகக் கெட்டபவர்கள் நோய் நீக்கம், செல்வம், புத்திரபாக்கியம், சத்துருஜைய், இராசவசியம் மூதலிய பயன்களைத் தாந்தாம் வேண்டியவாறே பெறுவர். இது நெடுங்காலம் பலராலும் அனுபவத்தினால் நிச்சயித்துரைக்கப்பட்ட விஷயம். இது சத்தியம், சத்தியம், முக்காலுஞ் சத்தியம்."

என்று நாவலர் அவர்களே, இல்லை, ஆறுமுநாவலர் அவர்களே - விவிலிய வேதத்தையே தமிழில் மொழி பெயர்த்த, ஆங்கில அறிவை ஆழமாகக் கொண்டு விளக்கிய, ஆறுமுகநாவலரே-க்கறுமளவுக்கு ஆரிய நஞ்சை, கந்தபுராணம் எவ்வளவு தூரம் தமிழனுக்கு ஊட்டியுள்ளது என்பதை உணர்ந்து பாருங்கள்.

"கந்தபுராணம், நமது - தமிழரின் - கலாச்சாரத்தின் ஆணிவேர். நமது கலாச்சாரம் பேணப்படவேண்டுமாயின் கந்தபுராணம் பேணப்படவேண்டும்". - இக்கருத்து, சங்கராச்சாரியாரால் கூறப்பட்டதா? மநுவால் மாற்றாதாவினால் கூறப்பட்டதா? என்று நீங்கள் ஜபப் படவேண்டாம். இது, 'தமிழர்' ஒருவரால் கூறப்பட்டதாகுத்து. அவர் யாரும்யீர், சைவபரிபாலனைச் சபைச் செயலாளர் தணபாலசிங்கம் அவர்களால், (வீரகேசரி நாளிதழ்) வெளியிடப்பட்ட கருத்து. சைவப் பழம். இந்து மதக்காவலன், இத்தகைய கந்தபுராணக் கருத்துக்களையா பின்பற்றி ஒழுகுகிறார்? அவதைச் சேர்ந்தவரினும் இவ்வாறு கருத்துக்களையா தங்களுடைய

பண்பாடாகக்கொண்டு ஒழுகிவருகிறார்கள்? தமிழரின் பண்பாடு, இவ்வாறு கந்தபுராணப் பண்பாடாக மாறியிருப்பத்தைப் போக வேண்டும்?

“எவ்வளவு உயர்கல்வி ஏற்றவர்களாயிலும் தமிழர் களாகிய நாம், தமிழ்க் கடவுள் முருகனின் உயர்வு கறும் எந்தபுராணத்தைப் பயண்தெளியிப்படிப்பது அவசியம்” - இச்சுருத்து, பல்கலைக்கழகப்பட்டதாரி, விரிவுரையாளர் முருகவேஷ் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது: (வீரகேசரி - 72/4/6)

அன்பர்களே! இந்தகைய பச்சோந்தித் தாமரன் கருத்துக்கணையா நீங்கள் உங்களது பண்பாடாகக்கொண்டு ஒழுகப்போகின்றீர்கள்? வீரத்தின் விழைநிலத் தில் வீணர்களை வேட்டையாட விடலாமா?

‘கட்டி யணிந்து கணிவாய் இதழ்ப்பருகி வட்டத் தனம்பிடித்து வண்ணத்துகில் நெகிழித்தி ஆவிங்கள் வகைகள் ஐந்தும்புரிந்து அரவம் போலும் சடிதடமாம் பூவுக் கணிவாக்கி’.

என்ற களப்பநாயக்கன் காதலில் வரும் பாடல்; அல்லது,

‘உச்சியில் மயிரரப்பற்றி நகத்தினால் ஊன்றிக்கோதல் ; கைச்சிலை நெற்றிமைக்கண் கணியெனச் சுவைத்துநீவை நச்சிய இதழைஷ்டு நாவினில்பல்லால் ஊன்றல் பச்சிளங் கபோலம் தேமாம்பழ மெஜும்படிசுவைத்தல்’

எனிற பாடல் போன்ற பழைய காமநூல்களில் காணப்படும், அதாவது வள்ளுவர் காட்டிய இல்வாழ் வாருக்குரிய பாடல்களுக்கும் அவற்றின் பயனுக்கும் கந்தபுராணப்பாடல்களுக்கும் பயனுக்கும், இடையே எவ்வளவு ஒற்றுமைகாணப்படுகிறது என்று பாருங்கள். காமநூல்களில் குறிப்பாகக் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் கந்தபுராணத்தில் விரிவாகக்கூறப்பட்டிருப்பதை அன்பர்

கி நன்கு அறிவர் என்பது எனது எண்ணம். ஆகையால், ‘கந்தபுராணம் எனும் காமகுத்திரம்’ என்றே ‘காம இயல்களை’ என்றே கந்தபுராணத்துக்குப் பெயர், குட்டவேல்கும் என்று அன்பர்கள், கந்தரசந்தைப் படித்தபின் கூறுவர் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே அவ்வாரே மக்கள் மத்தியில் கருத்துக்களைப் பரப்புங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். அதற்குமூல், ஒரு பாடல்.

தாருகாவனத்து முனிவர்களின் ஆசை மனையாட்டி களின் நிலைய எடுத்துக்காட்ட எழுதப்பட்ட 31 பாடல் களுள் இறுதிப்பாடல், தத்தி யுத்தரப்படலம் 77 வது செய்யுளாக வருகிறது.

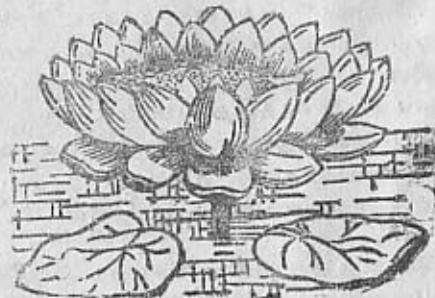
‘அணங்கின் நல்லவர் அண்ணல்தன் கோசமேல் நுணங்கி மாலோடு தோக்கி அதற்குமூல் வணங்கு மாதென மற்றவர் நானுபு கணங்க ளோடு கவிழ்ந்துசென் ரூர்சிலர்.’

இப்பாடலையும், போதை 16 இல் காட்டப்பட்ட பாடலையும் ஒப்புதோக்குக். ‘ஐயர்தங்கோசம் நோக்கி வர் கும்பிடுவார் சிலர்’ அதாவது பிச்சாடனரின் ஆண் குறியை எல்லாப் பெண்களும் கண்டு ரசித்தனர். சிலர் அதனை வணங்கினர். ஆனால் இந்தப் பாடலில், பெண்களுள் ‘நல்லவர்கள்’ கோசத்தை வணங்க, பிறர் அதனைக் கண்டு நானி தனிக் குனிந்து செல்றனர். கச்சியப்பரின் அராதிப்படி ‘நல்லவர்கள்’ என்றால் பிச்சாடனரின் ‘அதனை’ வணங்குபவாகளாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

கோசம், பெண்களிறி முதலிய சொற்களை அடுத்ததைப் பல செய்யுள்களில் எடுத்தாள்வதில் கச்சியப்பர், மாபெரும் நிபுணர். அவர் சாந்தி அடைவாராக!

பிச்சாடனரின் நிர்வாண உருவைக்கண்டமாதர், கண்டதுடன் நிறைவு பெற்றிருந்தனரா? அதுதானே இல்லை. கும்மையை ஏற்குதெரிட்டது. அதாவது 'பார்த்த' மகிழ்ந்ததால், வயிற்றில் கருடத்தியாகிவிட்டது. 'பார்த்த' பார்வையால் கரு உண்டாயிற்றென்றால், கூளப்பநாயக்கன் கூற்றுப்படி, மெய்யும் மெய்யும் சேர்ந்திருந்தால், அப்பெப்பா!!! எப்படி உரைப்பது? முனிபதி தினிகள், போயும் போயும் 8,000 ஆண் பின்னொக்காத நாளே பெற்றுக் கொள்ள முடித்தது.

அன்பர்களே! எப்படி இருக்கிறது கந்தரசம்? தெவிட்டினால் மன்னித்தருளுக என்னை. தெவிட்டாயிட்டால். தெவிட்டும் வரை அன்னித்தர ஆதரவளியுங்கள்!

தேவீய நூல்கூப் பிரிவு
மாநங்கர நூலக சேஷன்
யாழ்ப்பாணம்.

